

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

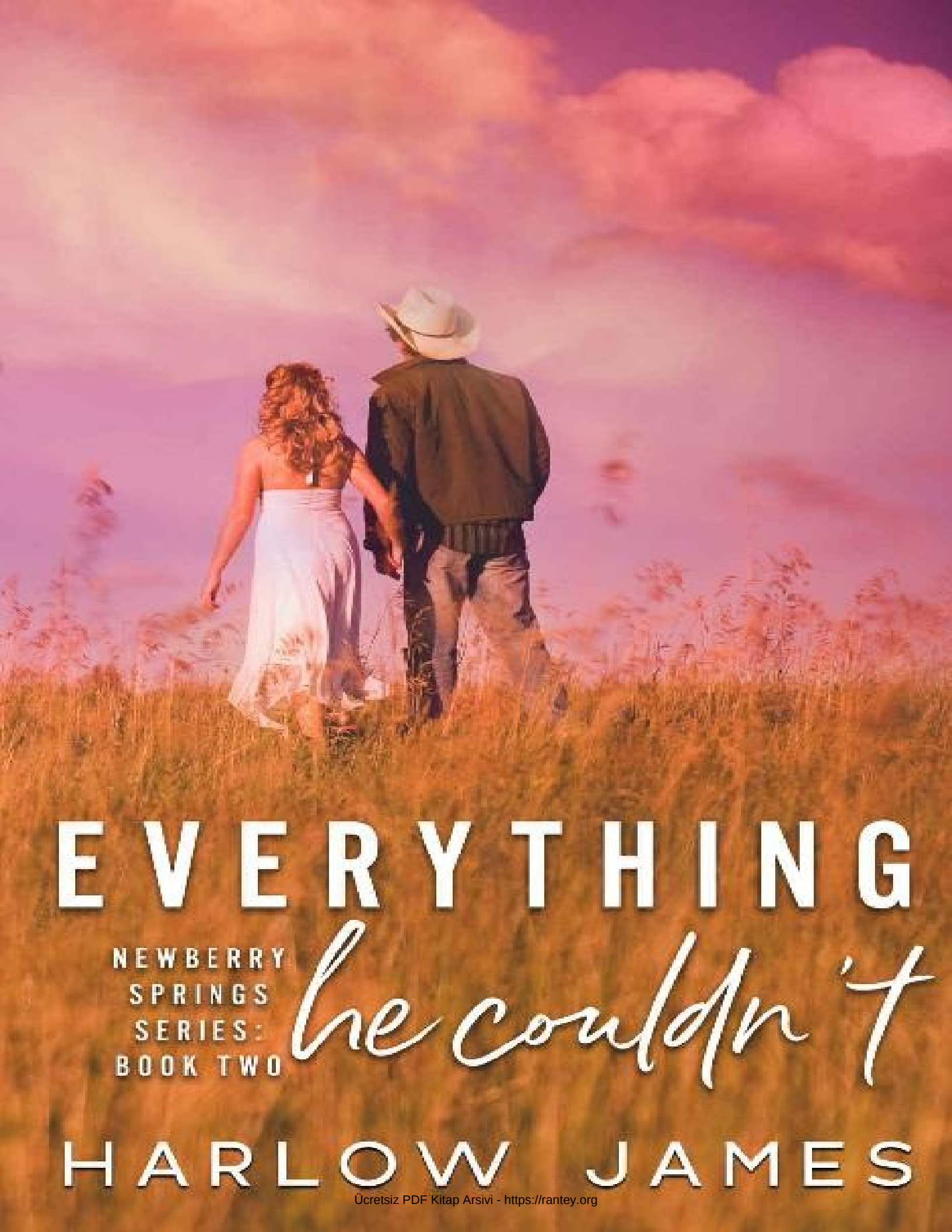
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERYTHING

NEWBERRY
SPRINGS
SERIES:
BOOK TWO

he couldn't

HARLOW JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YAPAMADIĞI HER ŞEYİ

NEWBERRY SPRINGS SERİSİ

İKİNCİ KİTAP

HARLOW JAMES

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ciltsiz ISBN: Kapak

Tasarımcısı: Abigail Davies
Editör: Melissa Frey

Her gün büyüme, keder ve terk edilme ile başa çıkmaya ve değişim dalgalarının içinden geçmeye çabalayan bizlere...

Brene Brown'ın sözleriyle, "Mücadelenin ortasında ihtiyacımız olmayan şey, insan olduğumuz için utanç duymaktır."

"Hayat hakkında düşünürken şunu unutmayın: Hiçbir suçluluk duygusu geçmişi değiştiremez ve hiçbir kaygı da geleceği değiştiremez."

Bilinmiyor

CONTENTS

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Harlow James'in Diğer Kitapları Teşekkür

Yazar Hakkında

PROLOG UE

Evelyn

Altı Ay Önce

"N Sonunda çıktığınız için buz gibisiniz."

", değil mi?" John Schmitt, bebeğini taşıdığım adam, evimin kapısından içeri sendeleyerek giriyor. Gözlerimi kaçırarak kanepeye yürüyor, gözeneklerinden alkol kokusu sızıyor. Mesajla kararlaştırdığımız saatten neredeyse bir saat sonra geldi ama dediği gibi, en azından burada.

Onun koltuğuma izlerken, gerçeklik son yirmi dört saat içinde yüzüncü kez yüzüme çarpıyor. Önümde oturan adamın yüzleşmeye hazır olup olmadığından emin olmadığım gerçekle aynı gerçek.

Bir aydan kısa bir süre içinde bir bebeğimiz olacak ve John baba olmaya hiç hazır değil. Annelik benim de yirmi yedi yaşında planladığım bir şey değildi, ancak seks yapmak hamilelik riskini almak anlamına geliyor ve ikimiz de bu riski aldık. Yine de ikimiz arasında hayatımda -hayatlarımızda meydana gelen değişimle başa çalışan tek yetişkin benmişim gibi görünüyor.

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum, bir yandan da ona doğru uzanmakla ağlamak arasında gidip giriyorum, hormonlarımın eninde sonunda gözyaşlarımın kazanmasına izin vereceğini biliyorum. "Peki, bu gece ne içtin? Tekila mı? Viski mi?"

koltuğumun arkasına yaslayıp gözlerini kapatarak yüzünü tavana doğru çevirirken dudaklarından bir alay ifadesi . "Votka, önemli değil. Neden umursuyorsun ki?"

"Neden umurumda olsun ki? Çünkü bir bebeğimiz olmak üzere John ve ihtiyacım olan son şey kızımız için sarhoş, beleşçi bir baba."

Kafasını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Bunu ben istemedim, Evelyn."

Ellerimi havaya kaldırıyorum, ona bakarken kalp atışlarım katlanarak yükseliyor. "ben mi yaptım? Aynı tartışmayı daha kaç kez yapacağız?"

"ne kadar açarsan aç!" Şapkasını yanındaki minderin üzerine fırlatıyor. "Bunun sadece seks olması gerekiyordu. İyi vakit geçirmek için, anlıyor musun? Çocuk sahibi olmak istemiyordum, en azından şu anda."

Sözleri canımı yakıyor ama ilk kez söylemiyor, yüzden her seferinde acısı biraz daha azalıyor. "Görünüşe göre seks eğitimi sırasında dikkatini vermemişsin, çünkü hamilelik seks yapmanın doğal bir sonucudur, John." Ellerim yumruğumu buluyor, kızımızın beni tekmelediği üzerinde daireler çiziyor. Yemin ederim bu gece etrafındaki havada bir kargaşa olduğunu biliyor.

"Buna hazır değilim. Deniyorum, ama ... tüm hayatım değişmek üzere ve ben ..."

Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor. "Hazır değilim."

"Değişmek üzere olan tek hayat seninki değil. Unuttuysan söyleyeyim, bu beni de etkiliyor." Ona başımı sallayarak sonunda itiraf ediyorum: "Ama bunu tek başıma yaparsam daha mı kolay olur diye düşünmeye başladım." İtirafım kalırken kalbim çarpıyor, ama kelimeler haftalardır dilimin ucundaydı. Sonunda onlara ses vermek iyi hissettiriyor.

Ama açıklamam tekrar dikkatini çekiyor. "Bunu yalnız mı yapmak istiyorsun?"

Gözlerim yanıyor ama bu akşam bir noktada düşecek olan gözyaşlarımı tutuyorum. Aylardır bu konuyu konuşmaktan kaçındığı için John'u doğumla ilgili planlar yapmak üzere çağırdım. Ama şimdi, dört hafta kala, kızımızın er ya da geç burada olacağı gerçeğini görmezden gelemeyiz. Ve eğer sarhoş hali ve kendinden başka kimseye odaklanamaması bir gösterge ise, hala gerçekle yüzleşmeye hazır değil.

"Şimdiye kadar bu konuda yalnızdım, o geldikten sonra nasıl farklı olabilir ki? Kendime güvenmek, sana hamile olduğumu söylediğimden beri yaptığım şey John. Doktor randevularımdan birinde bile bana eşlik etmedin. Bu küçük kız onu seven ve isteyen bir babayı hak ediyor ve eğer sen o adam olamayacaksan, belki de onun hayatında hiç olmamalısın."

Bu ilişki, eğer buna ilişki denebilirse, aylar önce o iki pembe çizgi ortaya çıktığı anda bitmişti. Ama bu adamın kızını tanımasına çıkmayacağım, eğer gerçekten istediği - eğer sonunda bunu kabul edip kendini adayabilirse.

Kanepeden fırlayarak ayağı takılıyor ama düşmeden önce kendini yakalıyor. Tam önümde dururken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bunu istemiyorum."

İlk gözyaşı tam o anda dökülmeye karar veriyor, ama durumuma üzüldüğüm için değil, karşımda duran adam üzüldüğüm için de değil.

Hayır, bu gözyaşı onu desteklemeyen, onun için ayağa kalkmayan ve onu ebeveynlerin çocuklarını sevmesi gerektiği gibi koşulsuzca sevmeyen herkesten korumaya söz verdiğim kızım için. Ailemin nasıl yapılacağını bilmediklerini kanıtladıkları şekilde.

"O zaman adam . Sen hazır olsan da olmasan da o geliyor. Ama ona kızmana izin vermeyeceğim, duygularıyla oynamana izin vermeyeceğim ve hayatı boyunca *onu* hayal kırıklığına *uğratmana* izin vermeyeceğim, John. yüzden ya tamamen içinde ol ya da hiç olma."

Elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Özür dilerim Evelyn. Bunun olmaması gerekiyordu."

"Evet, oldu." Elini nazikçe itiyorum, bu hareketinin alkolün etkisiyle mi yoksa aylardır bana yaşattığı duygusal karmaşadan dolayı duyduğu pişmanlıktan mı olduğundan emin değilim. Hamile olmak ve bebeğinizin babasıyla kavga etmek en kötü düşmanıma bile tavsiye edeceğim ya da isteyeceğim bir şey değil.

"Lütfen, bana dokunma." Gözlerinde acı parıldıyor. "Sen ve ben içki içmeyi bıraktığımız medeni kalabiliriz. Ama bununla böyle başa çıkacaksan, seni etrafımda istemiyorum John. Aslında, ayılana, kafanı kışından çıkarana ve baba olmaya karar verene kadar buraya gelme zahmetine bile girme. Eğer bunu yapamazsan, ne benim ne de kızının hayatında istenmiyorsun. Ve söz veriyorum, ona *asla* zarar vermemen için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bana bakarken çenesi kasılıyor, mavi gözlerinde yoğunluk dönüyor, bir zamanlar cazibesi, seksiliği ve özgüveniyle parıldayan ve beni kendine çeken gözleri. Şimdi ise donuk, cansız ve üzgün görünüyorlar.

Ve bu gerçek, ellerim sinirden titrerken bir damla gözyaşı daha dökmeme neden oluyor.

"Biraz uyumam lazım. Yarın vardiyam var," diyor sonunda, telefonundan bir Uber çağırırken ona verdiğim ultimatomdan kaçıyor, ki bu beni şaşırtmıyor. Ama ciddiym. Artık ne onu ne de beni incitmesine izin vermeyeceğim.

Ondan bir peri masalı beklemiyordum. İlişkimiz asla bununla ilgili değildi. O zamanlar aradığım tek şey biraz eğlenceydi ve John Schmitt eğlencenin *tanımıdır*. Birbirimizi şımartarak, gülerek ve kaygısız bir yaşam sürerek bolca zaman geçirdik ve ben hamile kalmadan önce her şey kolay ve basitti. Şimdi, "basit" kelimesinin ikimizin de sözlüğünde olduğundan emin değilim, özellikle de onun az önce evime yanaşan arabaya doğru yürümesini izlerken.

John Schmitt kötü bir adam değil, ancak şu anda kendisi dışındaki insanları da etkileyen seçimler yapan bir adam. Umarım önümüzdeki dört hafta içinde bunun farkına varır, yoksa kim bilir kızımız doğduktan sonra durum ne kadar kötüleşebilir.

Aracının kapısını açarken "Seninle sonra konuşuruz Evelyn," diyor ama arka koltuğa geçmeden önce ona sesleniyorum.

"Her şeyi yapmaya hazır değilsen zahmet etme John. Ben ciddiym. Hayatın değişmek üzere ve bunu kabullenmelisin yoksa bu kapıyı çalmayı aklından bile geçirme," diyorum şu anda hissettiğimden inançlı bir şekilde. Söylediğim sözler gerçekten de hissettiklerimi yansıtıyor ama orada durup bu sözlerin onun beyninde yer etmesini izlerken sinirlerim geriliyor.

Başını sallayarak arka koltuğa yerleşiyor ve araba hızla uzaklaşırken arka lambaların karanlık gece gökyüzünde parıldamasını izliyorum.

John Schmitt'in o geceden sonra bir daha evime dönmeyeceğini bilmiyordum ve bunun baba olmak *istememesi* değildi.

Çünkü *yapamazdı*.

Walker

Altı Ay Önce

gömleğimin yakasını . Takım elbise giymekten nefret ediyorum, özellikle de böyle bir nedenle. Sadece gömlek yüzünden boğuluyormuş gibi hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda havadaki hissedilir gerginlik de beni boğuyor.

En yakın arkadaşımın bedeni bir tabutun içinde soğuk ve ölü bir şekilde yatarken, etrafta duran duvarlar dolusu insan, yere bakıp vaizin sözlerini içlerine çekerek ağlıyorlar. Gözleri zaman zaman daha fazla dayanabileceğimden emin olmadığım bir pişmanlık ifadesiyle bana takılıyor.

Bu benim hatam. Onu kurtaramadım. Ve birini kurtaramamak kadar nefret ettiğim bir şey yoktur.

Herkes tarafından Schmitti olarak bilinen John Schmitt öldü. Ve bunun sorumlusu benim.

O yangına girmememiz gerektiğini biliyordum ama o ve ben bundan çok daha kötü yangınlarla mücadele ettik. Binanın temiz olduğundan, zamanında çıkamayacak bir aile olmadığından emin olmalıydık. Şefin yüzündeki tereddütü görmeme rağmen, sağ çıkacağımıza güveniyordu.

Her gün bir apartman kompleksinde yangın çıkmıyor, özellikle de Newberry Springs gibi kasabada. Ama bu oldu ve ben de eğitimimin beni hazırladığı şeyi yapmak isteyerek binayı kontrol etmek ve herkesin sağ salim dışarı çıktığından emin olmak için ısrar ettim.

O gece ölecek tek kişinin bana hayatı pahasına güvnen adam, riske atmamamız gerekirken beni yangının içine takip eden adam az biliyordum.

Ve şimdi burada nefesimi tutarak dururken, çünkü burayı dolduran boğucu hüznü her içime çektiğimde bıçakların ciğerlerimi sıyırdığını hissetmekten daha kolay olduğu için, suçluluk duygusunun üzerime çökmesine izin veriyorum. Çünkü sadece en iyi arkadaşım ölmedi, aynı zamanda arkasında bir çocuk bıraktı, babasını hiç tanımayacak bir çocuk.

Gözlerim Evelyn'i buluyor, kızını taşıyan yumruyu güzelce örten siyah elbisesinin içinde başı öne eğik duruyor ve onu ağlattığım, çocuğunun babasını elinden aldığım ve yerine *benim çocuğumu* taşımasını dilediğim kendimden nefret ediyorum.

"Başımızı eğip dua edelim," diyor ve İncil'den bir bölüm okumadan önce herkesi bu hareketi taklit etmeye yönlendiriyor. Ama Almanca konuşuyor da olabilir çünkü şu anda odaklanabileceğim son şey onun sözleri.

Mezarlığın içinden esen soğuk rüzgâr, Teksas, Newberry Springs'teki bu soğuk ve kışlı Aralık gününü da dayanılmaz hale getiriyor. Bir kuş sürüsünün havada uçarak hedeflerine ulaşmak için rüzgârla mücadele edişini izlerken tüylerim diken diken oluyor. Bir an onlara sempati duyuyorum. Geçtiğimiz yıl hayatımı yönlendirmek, o kuşların şu anda verdiği mücadeleye çok benziyordu.

Güneş bulutların arkasından sadece birkaç dakikalığına görünüyor ve tabutun yattığı çimenleri bir ışık huzmesiyle yıkadıktan sonra geldiği gibi, göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. John'un yaşadığı ve öldüğü kadar hızlı, parmaklarımı şıklatır gibi.

Sağ tarafımdaki hareket beni servise geri çekiyor, ayrılmak ve üzüntülerimi biraz viskiyle boğmak için dakikaları sayarken boynumda daha da sıkılaşıyor. John da bunu isterdi, ne de olsa içmeyi ve iyi vakit geçirmeyi seven bir adam için onun şerefine kadeh kaldırmak. Gerçi son konuştuğumuzda alkolü tamamen bırakmaktan söz ediyordu.

Verdiği sözü düşünmek, önümüzdeki yirmi dakikayı atlatmak için ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağlıyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diyorum en iyi arkadaşşıma, dolabının kapısını kapatıp bana doğru dönerken ve ikimizi itfaiyenin soyunma odasında yalnız bırakırken.

"Teselli olacaksa, kendimi bok gibi hissediyorum." Schmitti elini saçlarında gezdirdikten sonra Newberry Springs İtfaiye Departmanı şapkasını başına geçirerek üniformasını tamamlıyor.

Cuma gecesi vardiyamızın başlangıcı, bu da sakın bir gece ya da cehennemden bir gece olabileceği anlamına geliyor. Genelde ikisinin arası yoktur.

"Yine mi akşamdan kalmasın?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum, Evelyn ona hamile olduğunu söylediğinden beri John'un yöntemi bu için cevabı zaten biliyorum, beni delirteceği korkusuyla çok fazla odaklanmamaya çalıştığım bir ayrıntı.

"Evet," diye itiraf ediyor, gözlerimi kaçırarak. "Bu biraz eskimeye başlamadı mı, dostum?"

Şimdi bana bakıyor, omuzlarındaki gerginlikten savunmaya geçtiği anlaşılıyor. "Benimle içmemiş gibi davranıyorsun."

"Yapmadığımı söylemedim. Ama cidden, dostum, biraz endişelenmeye başladım. Her gece benden çok daha fazla içiyorsun, bu kesin. Ve dün gece seninle olmadığımın eminim. Diğerlerinden daha fazla içebildiğini biliyorum ama er ya da geç

Dur. Bebek bunu yapamazsın."

Gözlerini bana dikmiş, bir öfkesini kusuyor. "Neden umursuyorsun ki? Çocuk sahibi olmak üzere olan sen değilsin ki."

Ve bu tepki beni aynı hızla bir tartışmaya hazırlıyor. Silahtan çıkan bir mermi gibi odayı geçip en iyi arkadaşımı arkasındaki dolaplara çarpıyorum ve tüm öfkem, hayal kırıklığım ve içimi burkan endişemin tepkimi körüklemesine izin veriyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden umurumda olsun ki John? Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın! Ve son sekiz aydır, çocuğunun bol miktarda alkol altında doğduğunu inkâr edişini izliyorum. Buna ne dersin?"

"Siktir git Walker," diye tükürüyor, diğer birkaç adamın soyunma odasına doğru ilerlediğini hissediyorum, yüzleşmenin nasıl geliştiğini araştırıyorlar. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye devam ediyor, beni itmeye çalışarak.

Ama ben onu daha da sert itiyorum. "Haklısın, Schmitt. Hiçbir fikrim yok ama şunu biliyorum ki sen bir korkak değilsin. Sen John Schmitt'sin. Lanet olası bir uçaktan atladın ve iş olarak yanan binalara koşuyorsun, aşkına." En iyi arkadaşımın gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını izliyorum. "Sen cesur ve gözü pek, sadık ve bir öküz kadar güçlü birisin ve korkak değilsin." Sesimi alçaltarak, "Ve hiç şüphem yok ki sen kızının yanında olmayacak bir adam değilsin," diyorum. Parmağımı göğüs kafesine saplıyorum. "Sen öyle biri değilsin."

"Ben . . . Korkuyorum, dostum." İtiraf dudaklarından dökülürken sesi gıcırıyor ama sorununun bu olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Kahretsin, bunu aylardır biliyordum, ama yanlışlıkla onu ve Evelyn'i birlikte izlemenin benim için işkence olduğunu itiraf etmeden ne söylemem gerekiyordu - ve şimdi, daha da kötüsü, onun büyümesini ve çocuğunu taşımasını izlemek?

Bunun yerine, bardan aradığında onu ben aldım. Hatta istediğinde onunla gittim, votka içeceğimizi düşünürken su sipariş ettim. Ve sabırla bekledim, baba olmaya hazır olmadığını düşünse de bunu kesinlikle yapabileceğini kabul etmesini bekledim. Ve o küçük kız, babası olduğu için çok şanslı olacak.

Tüm bunlar olurken, geceleri yatağında yatıp nasıl bu duruma düştüğümü, en iyi arkadaşımın ilk önce çektiği bir kadına nasıl şehvet duyduğumu merak ediyorum. Ve daha da kötüsü? Bunca zamandır hayatımdaydı. Yıllarca Evelyn'le daha fazlasını isteyebileceğimi kabul etmedim. Ruh eşlerine falan inanan biri olmama rağmen, hiçbir kadın benimkini bulup bulmadığını düşünmeme neden olmamıştı - ta ki en yakın arkadaşımın gözümün önünde Evelyn'in peşine düştüğü geceye kadar.

Ve şimdi hepimizin düştüğü yere bakın.

Kolumu göğsünden çekerek, "Korkman normal, sikik herif," diyorum. "Ama ölene kadar içmeyi bırakmanın zamanı geldi dostum. Evelyn'in sana ihtiyacı var. Kızının sana ihtiyacı var. Tüm bu istasyonun sana ihtiyacı var. Ve benim de sana ihtiyacım var, John." Ve benim de senin bildiğim gibi bir adam olmana ihtiyacım var ki boktan bir baba olduğun için suratına yumruk atmak zorunda kalmayayım, diye ekliyorum içimden.

"Biliyorum. Siktir." Kendini toplarken burnunun kenarını .

Omzumun üzerinden seyircilerimize sesleniyorum. "Siktirin gidin buradan. Birazdan sizi beslemek için mutfakta olacağım. Bize bir dakika izin verin, olur mu?"

Vardiyadaki şef olarak ben yemek pişirene kadar kimse yemek yemez. Ama şu anda en iyi arkadaşımın bana ihtiyacı var, o yüzden o şerefsizler bekleyebilir.

Diğer ekip üyelerinden biri olan Drew bize seslenirken koridorda kıs kıs gülüşmeler duyuluyor. "Sadece seni onun üzerinden çekmek zorunda kalmayacağımdan emin olmak istedim, Walker!"

Başımı sallayarak en iyi arkadaşıma dönüyorum. "İyi misin?"

Dengesiz bir nefes alan John bana doğru bakıyor. "Evet, dostum. Ben iyiyim. Sen haklısın. Evelyn haklı. Bununla savaşmayı bırakıp kabullenmem ve yapmam gereken şeye odaklanmam gerekiyor. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenebilirim, anlıyor musun?"

Onu koridorun sonuna götürmeden önce omzuna bir şaplak attım. "Aynen öyle. Çocuğunuz doğduğunda kimse nasıl ebeveyn olunacağını bilemez. İlerledikçe öğrenirsin. O kızları hayal kırıklığına uğratmayacağına dair bana söz ver, dostum."

"Söz veriyorum." Sözleri ama kabul ediyorum.

"Güzel. Ve bilesin diye söylüyorum, ben adıma tüm bunları nasıl çözdüğünü izlemek için sabırsızlanıyorum, özellikle de bez değiştirmeyi öğrenmeni izlemek için."

Ekibin geri kalanının bizi beklediği mutfağa doğru ilerlerken kahkahalarımızı paylaşıyoruz.

Bilmiyordum ki, bu benim en iyi arkadaşımın son gülüşüm ve son kavgam olacaktı.

Çünkü iki saat sonra ölmüş olacaktı.

C H A P T E R O N E

Walker

Günümüz

"*W*" "Bu benim en sevdiğim kayınbiraderim değil mi!" Kardeşimin karısı Kelsea yanıma sokuluyor, havlusunu omzuna atıp bara yaslanıyor. Bugün Cuma.

Gece oldu ve eve gitmeden önce bir biraya, belki de beş biraya ihtiyacım var. "Forrest'ı hala yendiğimi bilmek güzel."

"Şey, banyomuzu yeniden düzenlememize yardım ederken, favori oydu. Ama bugün, sanırım bunun sen olmasına izin vereceğim." Eğri büğrü, alaycı gülümsemesi bugün ihtiyacım daha fazla rahatlatıyor beni. Ama işte yüzden bu akşam eve dönerken kardeşimin bira fabrikasına uğramaya karar verdim.

İkiz kardeşim Wyatt, yaklaşık üç yıl önce bu bira fabrikasını ve restoranı açarak Gibson ailesinin çiftlik işini genişletti. İşletme yüksek lisansını sonra memleketimize döndü ve yeni diplomasını bu gelişen işletmeyi kurmak için kullandı. Ve çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşı olan Kelsea, bunu yaparken onun yanındaydı.

Kelsea bizimle birlikte büyüdü. Annesi o on yaşındayken hem onu hem de babasını terk ettiği için bizim ailemiz onun ailesinden çok kendi ailesi gibi davranıyordu. Babası kamyon şoförüydü, bu yüzden sık sık uzun boyunca evde olmazdı ve o haftalarda bizimle kalırdı. Wyatt ile aralarında her zaman özel bir bağ vardı, benim ikizimle olan bağıma benzemiyordu ama zaman geçtikçe ikisi de birbirlerine karşı bir şeyler hissetmeye başladı.

Geçen yıl, çok açık olan duygularından kaçınmalarını izlemekten bıkip usandım ve kardeşimi kıskandırmak için Kelsea'yı benimle çıkıyormuş gibi yapmaya ikna ettim. Ona dokunduğumda kardeşimin dünyayı yakıp yıkacağını düşündüğümü söylersem abartmış olmam. Yine de her şey yolunda gitti, çünkü geçen Mayıs ayında evlendiler ve birinci yıl dönümlerini kutladılar. Karıştığımaya değdi diyebilirim.

"O zaman neden en sevdiğin kayınbiraderine bir bira getirmiyorsun, lütfen? Zor bir gün oldu."

Bugünün neden diğer günlerden daha zor geçtiğini çok iyi bildiği için bana hüzünlü bir gülümseme atıyor ve bardağa uzanıyor. "Elbette."

Ağabeyimin burada kendi yaptığı en sevdiğim sarı biradan bana bir bardak doldurmasını izliyorum ve sonra bardağı bana doğru kaydırıyor. "Teşekkür ."

"Tabii ki. Peki sen ?"

"Altı ay geçtiğine inanamıyorum," diyorum, onun gözleri yerine birama bakarak. Kelsea'nın

benim için her zaman kolay olmuştur. Birini hayatınız boyunca tanıdığınızda, sizi herkesten daha iyi okuyabilir ve Kelsea doğal olarak ne zaman sıkıldığını bilir. Artık ondan saklamaya bile çalışmıyorum. Ayrıca, Evelyn ile en iyi arkadaşlar, bu yüzden bugünün ne kadar zor olduğunun farkında olduğundan eminim.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, suratı bir anlığına asılıyor.

"O ?" Kelsea'nın kimi sorduğumu çok iyi bildiğini bilerek soruyorum.

"O iyi. Zor bir hafta oldu. Kaydence iyi uyuyamıyor, bu yüzden çok fazla burnumu çalışıyorum çünkü zaten gergin. Ve Evelyn'i bilirsin. Zorlandığında insanlara söyleyecek biri değildir. Açıkçası bugünün onu nasıl etkilediğinden emin değilim. Yarın dükkânına uğrayıp bir yandan bebeğimi kucağıma alacak, bir yandan da gizlice çökmediğinden emin olmaya çalışacaktım."

Evelyn, küçük kasabamızda yaklaşık dokuz yıl önce buraya taşındığından beri çok iyi iş yapan bir moda butiğinin sahibi. Bir dizi kadın kıyafeti, aksesuar ve ayakkabı satıyor. Oraya sadece birkaç kez gittim ama Newberry Springs kadınları için her zaman yeni bir şeyleri var. Annem bile stoklarındaki yeni ürünleri takip ediyor.

"Tamam. Bu iyi, sanırım."

Kelsea uzanıp avucunu benimkinin üstüne koydu. "Eğer bu kadar endişeliysen onu kendin de kontrol edebilirsin."

Elimi Kelsea'nınkinden çekiyorum. "Evelyn'in görmek isteyeceği son kişi benim, Kelsea."

"Bu doğru değil, Walker." Kelsea omurgasını dikleştiriyor. "O da acı çekiyor, biliyorsun."

Gözlerimi kaldırıyorum ve baldızımın bana azarlayıcı bir baktığını görüyorum. "Evet, benim yüzümden."

"Hayır, senin yüzünden *değil*. Schmitt'y'nin ölümünün senin hatan olmadığını ne zaman kabul edeceksin?" "Doğru olmaktan çıktığı zaman."

Kelsea bana cevap veremeden, iki dakikalık küçük kardeşim konuşmamızı böldü. "Hey, bakın. Bu çirkin ikiz."

Gözlerimi devirerek cevap vermeden önce biramın yarısını boşaltıyorum. "çalmayı bırak."

"Yüzündeki saat beş gölgesi, uçlarından sarkan saçların bana saçını kestirmen gerektiğini söylüyor ve gözlerinin altındaki torbalarla, şu anda kesinlikle daha az toparlanmış olduğunu söyleyebilirim."

Ona ters ters baktım. "İşten yeni çıktım."

"Bugün çalıştın mı? Gerçekten mi?" Wyatt kaşları birbirine çarparken soruyor. "Zihnimi mümkün olduğunca meşgul tutmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Evet, sanırım. Sadece düşündüm ki-"

"Artık bu konuda konuşmak istemiyorum, mı?" Sözünü kestim, biramın geri kalanını boşalttıktan sonra bardağı Kelsea'ya . "Tekrar doldurun lütfen."

"Emin misin?" diye soruyor.

"Evet. Daha az konuşma, daha çok içme. Bu akşamki sloganım bu." Gözlerimi kardeşime . "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Benimle tartışma ihtiyacını görebiliyorum ama omuzları düştüğünde isteğimi anladığını anlıyorum. "Olmaz. Ama bana anahtarlarını ver." Avucunu uzatmış bekliyor.

Cebimi karıştırıyorum, anahtarlığı onun bekleyen eline sıkıştırıyorum ve sonra Kelsea'nın önüme koyduğu biraya uzanıyorum. " bakalım. Şimdi git bira fabrika ile ilgilen, eve gitmeye hazır olduğumda sana haber ."

Wyatt iç geçiriyor, Kelsea'yı şakağından öpüyor ve anahtarlarımı cebine sokarken uzaklaşıyor.

Kelsea tezgahı silerken, "Senin için endişeleniyor," diye fısıldıyor.

Biramın yarısını yudumladıktan sonra, alkolün etkisini göstermesi ve göğsümdeki ağrıyı dindirmesi için yalvarıyorum

-"Evet, ben kendim için endişeleniyorum" diyorum.

"Keşke çimenim olsaydı," diyorum elimi bira fabrikasının dışındaki çimenlikte , şu anda ayakta durmaktan daha kolay görüldüğü için kıcımlı yere dayıyorum.

Yaz geceleri, güneş battığında ve hava hafif bir serinlik kazandığında, günün sıcağından ve neminden kurtulmak en iyi zamandır. Ve birkaç biradan sonra çimlere uzanmak, temiz havanın tadını için mükemmel bir yol gibi geliyor.

Çimenlerin üzerine kadar kar melekleri ya da çim melekleri yapmaya başlıyorum. "Çok yumuşak."

Ayakkabıların altındaki çakılların çıtırtısı beni kardeşimin varlığından haberdar ediyor ama gözlerimi kapatıp ellerimi ve bacaklarımı içeri ve dışarı doğru havalandırmaya devam ediyorum.

"Gitme vakti Walker."

"Sadece beş dakika daha."

"Hayır. Siz eğlendiniz ama şimdi kapatmam gereken bir iş var. Kelsea'ya bu gece makul bir saatte evde olacağıma söz verdim ve yapmak istediğim son şey karımı kızdırmak."

"Senin bir karın var." Hıçkırıyorum sonra kıkırdıyorum. "Ve bunun için kime teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bana."

"Evet, evet. Biliyorum." Eğilip elime uzanıyor, hareketlerimi durduruyor ve beni gözlerimi açmaya zorluyor. "Sonunda mantıklı düşünmeme yardım ettin. Bu gece ben de senin için aynısını yapacağım."

Az önce hissettiğim tüm neşe, gerçeklik tekrar çarptığında anında sönüyor. Ne yazık ki, dünya da dönmeye başlıyor, bu yüzden nispeten kısa bir süre içinde içtiğim altı birayı kusmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve kalkmama yardım eden kardeşimin elini tutuyorum.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Derse ihtiyacım yok."

"Neye ihtiyacın olduğunu düşündüğün umurumda değil Walker. Ama önce seni eve götürelim, sonra ben seni döverim."

Wyatt kamyonetine binmeme yardım ettikten sonra emniyet kemerimi bağlıyorum başımı cama dönmenin durması umuduyla gözlerimi kapatıyorum. Eve dönerken uyuyakalmış olmalıyım çünkü sonraki bildiğim şey, çarpan bir araba kapısının sesiyle ayağa fırladığım, kafamın karıştığı ve midemin eskisinden daha da bulandığı.

"Evde miyim?" Wyatt yolcu tarafındaki kapıyı açıp inmeme yardım ederken soruyorum, yürümeme yardım etmesi için kolumu boynuna atıyorum. Çok da gerekli değil ama şu anda ona yaslanmayı reddetmeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, ona yaslanmak aslında hoş bir his.

"Son kontrol ettiğimde, burası senin yaşadığın yerdi." Anahtarı kilide sokuyor ve kapısını açıyor. Bekâr olduğum için iki yatak odalı ev bana ve itfaiye istasyonuna da yakın.

Alevler. Çok sıcak. Schmitti hangi cehennemde?

Wyatt kapıyı arkamızdan kapatırken o gecenin görüntülerini zihnimden atmaya çalışmak için defalarca göz kırpyorum. Tökezleyerek kanepeye uzanıyorum. Başımı kanepenin arkasına yaslarken gözlerimi kapatmak da işe yaramıyor. Aslında bu, peşimi bırakmayacağını bildiğim kâbusa daha fazla hayat ve renk katıyor.

bayılınca bana.

"Walker." Ağabeyimin sesinin kesilmesi beni irkiltti. "Bana bak Walker."

Başımı yana yatırıp gözlerimi açtığımda ikizimin kollarını göğsünde kavuşturmuş bana görüyorum. İki insanın birbirine bu kadar çok benzeyip bu kadar farklı olabilmesi çılınca.

Wyatt geçen yıl uzun bir yol kat etti. En iyi arkadaşına olan duygularını inkâr etmekten her şeyi kadar. Dönüştüğü adamla, yaptığı her şeyde ne kadar sadık ve kararlı olduğuyla gurur duyuyorum. Ama şu anda, onun bu kararlılığı benim üzerime salınmak üzere. Ve beni kızdırıyor.

"N'aber küçük kardeşim?" Yine hıçkırıyorum, rastgele ortaya çıkıyor gibi görünmelerinden rahatsız oluyorum. "Biliyor musun, bu çok komik. Sen daha gençsin ama şu anda benden çok daha uzun görünüyorsun."

"Çünkü , göt herif."

"İsim takmana gerek yok Wyatt. Ama sopalar ve taşlar ve hepsi bu." Ona salladım.

Eğildi ve yüzüme baktı. "Kendinden memnun musun?"

Ona en iyi sırtışıma , "Ben her zaman kendimden memnunum Wyatt. Ben mutlu bir adamım."

"Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin."

"O zaman dikkatini vermiyor olmalısın. Yani, anlıyorum. Artık evlisin. Mutlusun. Sevdiğin kadınla birlikte olacaksın. Bu güzel bir şey olmalı."

"Bu güzel, Walker. Ve eğer içmeyi bırakmak için bir saniyeni ayırırsan, sen de mutlu olabileceğini fark edersin. Belki birlikte bile olabilirsin-"

İçimde kabarmaya öfkeyle savaşıyor onu yüzümden uzaklaştırıyorum. "Mutlu olamıyorum Wyatt. Artık değil."

"Siktir Walker." Elini saçlarında gezdiriyor, yere bakarken başını sallıyor. Başını kaldırıp tekrar benimle göz göze geldiğinde, aylarca süren bir hayal kırıklığı yaşıyor. Bunu bilmemin tek nedeni, gözlerindeki bakışın her gün aynaya baktığımda kendime attığım bakışla aynı olması. "Suçluluk duygunu içerek yok etmek sana yardımcı olmayacak. Bunu ne zaman anlayacaksın? Schmitti gitti. Geri gelmeyecek. Ve bu berbat bir şey. Gerçekten berbat. Korkunç bir kazaydı ama kendini suçlamaya devam edemezsin dostum."

"O zaman kimi suçlamam gerekiyor, Wyatt'ı mı?" Alkolün tepkimi körüklemesine izin vererek bağıriyorum. Kardeşim lanet olası keyfimi kaçırıyor ve bugün yapmak istediğim son şey tüm bu pisliklerle yüzleşmekti.

"Hiç kimse! *Kimsenin* hatası değildi. Yangına her ölme riskini alıyorsun Walker. Sen bunu kabul ettin, Schmitti de bunu kabul etti. O saf değildi. Ölmesi trajik mi? Evet, trajik. Ama daha trajik olan ne biliyor musun? Hayatını boşa harcaman, bir şeyleri değiştireceğini düşünerek kendini içkiye vermen. Bu çok trajik." Bana birkaç adım yaklaştı ve kanepeye oturdu. Uzanıp elini omzuma koyduğunda kendimi kaybettim.

Tüm ıstırap, suçluluk, öfke, hepsi yüzeye çıkıyor. Gözyaşları görüşümü bulandırıyor ve öne doğru yığılıyorum, kollarımı dizlerime dayayıp başımı eğiyorum ve . "Onu kurtaramadım Wyatt. bir kızı var ve ben onu kızı için kurtaramadım."

Güçlü kollar beni alevlerin çekiyor ama onlara karşı koyuyorum. John hâlâ . Ve eğer geri dönmezsem hayatta kalamayacak.

Sırtımı ovuyor, boynumu sıkıyor ve ben hıçkırıklarımda boğulurken derin derin nefes alıyor. "Biliyorum, Walker. Biliyorum. Ama bu yükü omuzlarında taşımak senin için iyi değil. Altı ay oldu, hâlâ taze olduğunu ve seni her zaman etkileyeceğini biliyorum ama artık hayatına etmenin zamanı geldi."

"Nasıl? Onu canlı gören son kişinin ben olduğumu bilerek hayatıma nasıl devam edebilirim? O gece yüzünden kızının bir babası olmadığını bilmek. Evelyn'in-"

"Onunla konuştun mu?"

Sadece başımı sallıyorum. Eğer kaçınma için altın madalya verselerdi, hepsini toplardım. Bu sporda kesinlikle şampiyon olurum. Geçtiğimiz altı ay boyunca, Evelyn'le her karşılaştığımda, göğsümden defalarca bıçaklanmış gibi hissettim, her yara nihayet iyileşmeye başlamış gibi hissettikten sonra yeniden açıldı. Kelsea ile yakın olduğu ve hatta zaman zaman ailemin çiftliğine yardım için, ondan tamamen uzak durmayı imkansız buldum. Ama onu gördüğümde, başımı sallayarak onaylamak yapabildiğim tek şey. Ve bu bile muazzam bir his.

"Ne demem gerekiyor? 'Bekar bir anne olduğun için üzgünüm mü? seni hamile bırakmak istemeyen adamı kurtaramadığım için mi üzgünüm? Davranışlarına rağmen sana gerçekten baba olmak istediğini kanıtlama şansı bulamadığı için mi üzgünüm?' Yüzümü ona dönmek için başımı çeviriyorum. "Öldüğü gece, onların yanında olmaya söz verdi. Vardiyamızdan sonra Evelyn'le konuşacaktı. Ama ..."

"Hiç fırsat bulamadı," diye bitiriyor Wyatt benim yerime. Başımı sallayarak onaylıyorum. "Tüm bu durum berbat dostum. Ama üzölmek yerine neden onu onurlandırmanın bir yolunu bulmuyoruz? Neden onun yapamadığı şekilde Evelyn' yanında olmaya çalışmıyoruz?"

"Benim yardımımı isteyeceğinden bile emin değilim Wyatt." "Sormazsan asla bilemezsin."

"Lanet olsun." Kendimi kanepeye geri ve ellerimi yüzümde gezdirerek gözyaşlarımı ve sümüğümü siliyorum. "Göğsümün yarıldığını hissetmekten çok yoruldum."

"Biliyorum. Aptalca sarhoş olduktan sonra seni eve bırakmaktan bıktım. Bir şeyler değişmeli Walker. Schmitt'y'nin ölümünün yaraları daha da kötüleştirmek yerine iyileştirmeye çalışmanın zamanı geldi."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bir yolunu . Ve bahse girerim hiç beklemediğin bir anda gelecek." Omzuma bir tokat daha ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Bu arada, lanet olası bir duş al. Leş gibi kokuyorsun."

"Sadece kendini koklamadığına emin misin?"

Omuz , ama sonra ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Belki, ama böyle bir durumda beni temizlemek için evde beni bekleyen seksi karım var."

Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen Kelsea ile yaptığınız seksin ayrıntılarını paylaşmaktan kaçının. Ne de olsa o kadın benim kız kardeşim gibi."

"O artık senin kardeşin, teknik olarak. Ama elimde değil dostum. Çok mutluyum."

"Bir şey değil, tekrar."

Başını sallar ve kapıyı açar. "Biliyorum. Hayatıma karıştın ve her zaman minnettar olacağım. Ama şimdi aynısını sana yapma sırası bende. Evelyn'le konuş, Walker. Sana söylüyorum, iyileşmeye başlamak ve ilerlemek için ihtiyacın olan şey bu olabilir."

Kapı arkasından kapandığında kalp atışlarım hızlanıyor. Evelynle konuşmanın sadece kaçınmaya çalıştığım diğer duyguları ortaya çıkaracağını biliyorum, her zaman bir arkadaş olarak gördüğüm kadının belki de daha fazlası olma potansiyeline sahip olduğunu fark ettiğim ilk gecedan beri bastırdığım duyguları.

Önce en iyi arkadaşımı görmesi çok kötü oldu.

"Hiç bisküvi kaldı mı?"

Çiftliğin mutfağına girdiğimde annem omzunun üzerinden bana bakıyor. "Fırından yeni bir parti aldım."

"Mükemmel." Evin rahatlığı işlerken içimden küçük bir sevinç şeridi geçiyor.

Haftada birkaç gün Gibson Ranch' gelmek her zaman beni topraklamaya yardımcı oluyor ve dünü akşamdan kalmalığımı tedavi ederek ve ceza olarak spor salonunda vücudumu döverek geçirdiğim için bugün burada yetişmem gereken daha da fazla iş var.

Kardeşlerim ve ben küçükken, annem ve babam bu çiftliği inşa etmeye başladılar ve annemin hayat boyu kurduğu, bir çiftlikten çok bir deneyim olan bir çiftlik evine sahip olma hayalini yıllarca süren sıkı bir çalışmayla gerçekleştirdiler. Şimdi, mülkleri yalnızca bir seferde otuz konuğa ev sahipliği yapmakla kalmıyor, aynı zamanda düğünlere ve şirket etkinliklerine ev sahipliği yapıyor, sığır yetiştiriciliğinde yer alıyor ve benim sorumluluk alanım ailelere binicilik dersleri sunuyor.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tezgahın üzerindeki bisküvi sepetini bulup taze bir tane almak için uzanıyorum. Annemin meşhur olduğu bir şey varsa o da bisküvileridir. Gibson Ranch için internette yorumlarda bu nefis hamur toplarından bahsedilmesi neredeyse garantidir ve annem de bundan ve gizli tarifini gelecekteki gelinlerine aktarana kadar beyninde saklamaktan büyük gurur duyar. Nesiller boyu süren bu gelenek büyükannesiyile başlamış ve o da bunu çok ciddiye alıyor.

Kelsea elbette ilk alıcı, ancak ben ve ağabeyim Forrest'ın aileye iki gelin daha ekleme baskısı, annemizle yaptığımız her konuşmanın yüzeyinin altında her zaman gizleniyor.

"Bugün biraz erken geldin," diyor annem ocağın altını yakıp reçel tenceresini soğuması için tezgâhın üzerine taşıırken.

"gerekten çok şey var." "Her şey yolunda mı?"

Annemi gereğinden fazla endişelendirmek istemediğimden, "Öyle olacak," diyorum. Ailemin son altı ayda hayatımda neler olduğunu bildiği açık ama kardeşim içki alemlerimi onlara duyurmadı ve ben de kalmasını istiyorum.

"Kavanozları aldım!" Kelsea mutfağa girip elindeki kutuyu tezgâhın üzerine bırakırken sesleniyor. "Selam Walker." Yanıma geliyor, bana hızlıca sarılıyor ve sonra hemen kutudan her bir cam kavanozu çıkarmaya devam ediyor.

Kelsea ve annem her hafta kasabadaki çiftçi pazarında satmak üzere reçel, baharat karışımları ve karışımlar hazırlıyor. Wyatt ve ben genellikle Kelsea ile pazarda sırayla çalışıyoruz, ancak son zamanlarda pek yardımcı olamadım - çünkü Evelyn butiği için standını bizimkinin hemen kuruyor ve bu da henüz arkadaşlığımı düzeltmeye hazır olmadığım kadınla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Kafamda bunun üzerinde çalışıyorum. Yavaş yavaş. Devam eden bir çalışma diyebiliriz. "Hey, Kels. Siz bayanlar meşgul görünüyorsunuz, o yüzden başınızdan çekileyim."

"Tezgâhın diğer tarafında kalırsan, ayak altında olmazsın, o yüzden bu kadar çabuk gitmene gerek yok." Annem bana göz kırpmıyor. "Son zamanlarda seni çok az gördüm sanki. ?"

Kelsea kıvrık sarı saçlarının arkasından gizlice bana bakıyor. Neyin peşinde olduğumu biliyor ama bunu annemle paylaşmayacağını biliyorum.

"Sadece işle meşgulüm. Ve yorgunum. Vücudumun dün biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, ben de günlüğüne her şeyden izin aldım."

"O günlere bazen ihtiyaç oluyor. Gerçi izin günleri artık beni huzursuz ve tedirgin ediyor. Sanırım öldüğümde uyuyacağım," diyor annem elini havada .

Kelsea'yla ikimiz de gülüyoruz çünkü annemin hiç uyumadığına dair bir şakamız var. O her zaman

yemek pişirir, temizlik yapar ya da dışarıdaki çiçekleriyle ilgilenir. Ancak çiftlikle duyduğu gurur bulaşıcıdır, bu yüzden kardeşlerim ve ben de mülkte ve işletmede pay sahibiyiz.

"Yani, bir gün dinlendiğine göre, bu hafta çiftçi pazarında bana katılacağın anlamına mı geliyor?" Kelsea dudaklarını eğerek söylüyor.

"Şey ..."

"Ne de sıra sende." Ben bir bahane bulamadan sözümü kesti.

Boğazımı temizledikten sonra bakışlarımı Gibson logolu etiketleri kavanoz kapaklarına yerleştirmekle meşgul olan anneme yöneltiyorum. "Evet, orada olacağım."

Kelsea'nın kaşları havaya kalktı. "Güzel. Bu harika."

Annem gözlerini kaldırıyor ve ikimiz arasında geliyor. "Siz ikiniz neler yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diyoruz aynı anda.

"İkinizi de hayatınız boyunca benim büyüttüğümü unuttunuz mu, yüzden saçmalığı gördüğümde anlarım." Ellerini kalçalarına koyuyor ve kaşlarını çatıyor. Annem nadiren küfreder, bu yüzden gizliliğimiz bugün onu sinirlendirmiş olmalı

"Bir şey olduğu yok anne." Tezgâhın etrafında dönüyorum, yanağına bir öpücük daha konduruyorum ve sonra aynısını Kelsea'ya yapıyorum. Baldızımın gözleri benimle sessiz bir konuşma yapma çabasıyla açılıyor ama onu görmezden geliyorum. Gitmeden önce beni sorguya çekmek için köşeye eminim. "Bak, bugün çok işim var, o yüzden hemen . Ama yakında sihirli bir şekilde pastırma lütfen bana haber verin."

Annem bana doğru uzanıyor ve ben daha fazla elini bileğime kilitliyor. "Seni biraz kurtaracağımı biliyorsun, Walker. Şimdi, iyi olduğuna *emin* misin? Yorgun görünüyorsun, tatlım."

"Ben iyiyim anne. Söz veriyorum. Seni seviyorum."

Kolumu sıkıyor ve sonra beni bırakıyor. "Ben de seni seviyorum oğlum."

Kelsea bana bükerek gülümsüyor ve sonra evin sağ ahırlara doğru ilerliyorum.

Botlarımın altındaki toprak ve samanın çıtırtısı bana, birayla teselli bulmaya çalışmak yerine önceki gün aramam gereken huzuru getiriyor. Ne yazık ki, olmam gereken yere geri döndüm, atlarımla ilgileniyorum ve bir terapi biçimi olarak eski moda ağır yapıyorum.

Sabahın erken olmasına rağmen, işe koyulmak ve geçen gecedan sonra hala göğsümde dinlenen endişeyi terleyerek atmak arazide güneş çoktan affetmiyor. Wyatt'a nasıl hissettiğimi söylemek iyi hissettirdi, ama şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre, bu korkuların bir sesi var. Onları dinlemek isteyip istemediğimi hala tartışıyorum.

Ama ahıra doğru yürürken, ağabeyimin arka tarafı gözüme çarpıyor ve dikkatimi bir kez başka yöne çeviriyor. "Pazar günü burada ne işin var?" Bana doğru dönerken Forrest'a soruyorum.

"Babam ahırlara ekleme için gelip bazı ölçümler yapmamı istedi." Mezurasını alet kemerinin bir asıyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. Aramızda babamız gibi siyah saçlı olan tek ağabeyimdir ve Wyatt, babam ve benden daha uzun boyludur. Eskiden annemin postacıyla bir ilişkisi olduğu ve Forrest'ın bu sayede var olduğu şakasını yapardık ama bir gece bu onu ağılattı, biz de bıraktık.

Ağabeyimin kendi inşaat işi , üniversiteyi sonra başladığı bir iş. Bir süre bir inşaat şirketinde çalıştı ve daha sonra sahibi emekli olup ona sattığında işi devraldı. Dolayısıyla çiftlikte ya da son zamanlarda Wyatt ve Kelsea'nın evinde bu tür bir şey yapılması gerektiğinde aradığımız kişi o oluyor.

"Sümbül hamile, yani bu mantıklı," diyorum, az önce teyit ettiğimiz dişi ata atıfta bulunarak

bekliyor.

Başını salladı. "Evet, babam önümüzdeki aylarda birkaç yavru daha satın almak isteyebileceğinizi söyledi."

Daha küçük atlar, derslere gelen küçük daha iyi anlaşıyor ve geçen yıl birkaç at sattığımız için, onların yerine birkaç tane daha alma fikri mantıklı geliyor. Yılkı atları üç yaşına yaklaşacak, bu da tam olarak binmeyi öğrenebilecekleri zaman. "Bu doğru."

"O zaman daha fazla ahıra ihtiyacımız var, doğru mu?"

"Az önce kendi sorunuza cevap verdiğinizden eminim."

Alay ediyor ve bana tekrar sırtını dönerek ölçümüne devam ediyor. "Geçen gece bira fabrikasında bir tane bağladığını duydum," diye mırıldanıyor omzunun üzerinden bir yandan da not defterine birkaç rakam yazıyor. Onu eğitim açılan kapıya kadar takip ettiğimde burnuma at ve saman kokusu .

"Peki bunu nereden duydun?"

"Benden," diye cevaplıyor Wyatt, ahırların bitişiğindeki ahırdan bize doğru yürürken. Başından kasketini çıkarıyor, benimkine benzeyen kirli sarı saçlarını teriyle karıştırarak geriye tarıyor ve sonra tekrar yerine takıyor.

"Teşekkürler, pislik. Bir dahaki sefere borcumu ödemek için etrafa yayacağımdan emin olabilirsiniz."

Forrest ahırın yan tarafına yapıyı değerlendirirken, "Aslında bunu Javiden duydum, kardeşimiz o koca ağzını açmadan önce," diye araya giriyor.

Javier Montes, Forrest'ın şirketindeki inşaat müdürlerinden biri ve Wyatt'ın bira fabrikasını sık sık ziyaret etme eğiliminde, bu yüzden beni orada görmüş olma olasılığı yüksek.

"Ve eminim ki geçen yıl benim aşk hayatıma burnunu soktun, yani ödeme çok kötü bir şey, değil mi?" Wyatt açıklıyor.

"Bu benim aşk hayatım değil," diye karşı çıkıyorum. "Bu farklı bir şey."

Forrest, "Yine de sorumsuzca davrandığın ve gerçeklikten kaçtığın gerçeğini değiştirmiyor," diye yanıtlıyor.

Alay ederek ağabeyime . "Ben mi? Gerçeklerden kaçmak mı? Bunu inkârın kralından duymak büyük ." Ağabeyim duygularını saklamakta hepimizden daha iyidir.

"Bu da ne demek oluyor?" diye tartışıyor.

daha önce defalarca yaptığımız gibi yumruk yumruğa kavga etmeye başlamadan önce Wyatt araya giriyor. "Sakin ol Walker. Forrest sadece endişeli, hepsi bu. Merak etme, ona seni eve bıraktığımı ve ihtiyacın olan sert gerçeklik dozunu verdiğimi söyledim."

"Evet, tıpkı babamın çocukken yaptığım her aptalca şey için beni azarlaması gibiydi."

Forrest güler. "Merak etme. Babam bunu bana hâlâ yapıyor ve ben otuz üç yaşındayım. Ama asıl zor soru şu Walker," diye soruyor duruşunu değiştirip kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuştururken. "Neden içiyordun? Unutmaya çalıştığın şey neydi?"

"Bu soruya gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?" Kalp atışlarım hızlanırken kardeşlerimin aptal olmadığını bilerek soruyorum. Son altı ayın dayanılmaz olduğunu biliyorlar ama geçen geceden sonra acımı örtbas etmek için içmekten bıktım. Daha sağlıklı bir çıkış yolu bulmalıyım.

"Bence . Bunu yüksek sesle söylemene yok ama bu şekilde devam edersen nasıl karanlık bir yola gireceğinin farkında olmalısın. Schmitti öldü ve Evelyn yeniden bekâr." Boğazını temizliyor ve sonra çenesini indiriyor. "O yollardan geçmiş biri olarak bana güven. Alkol kendinden nefret etmeyi ortadan kaldırmaz."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Benim durumum farklı ve sen

Bunu biliyorum. Kırık bir kalbi etmek için içmiyorum. En iyi arkadaşımı kaybettim."

"Tamam," diyor Wyatt, aramıza girip bizi birbirimizden uzaklaştırarak. "Babam buraya gelip günün geri kalanında bize inek turtası temizletmeden önce bu küçük fiyaskoyu durduralım." Küçükken birbirimizle kavga etmekten bize verilen ceza buydu. "Görünüşe göre herkes kızgın ve herkesin halletmesi gereken bir sorunu var. Ama bu konuda tartışmak yerine neden birbirimize destek olmuyoruz?" Wyatt bana döndü. "İçki içmeyi bırakmalısın Walker. Sanırım bu konuda hepimiz hemfikiriz."

"Biliyorum amına koyayım. Benden bu kadar, tamam mı?" Kardeşlerimden uzaklaşıp kovboy şapkamı kafamda ayarlarken söylüyorum. Hepimizin çiftlik logosu olan şapkaları olsa da, atlarla birlikteyken Stetson' takmayı tercih ediyorum.

"Güzel. Peki ya Forrest?" Wyatt şimdi onunla yüzleşiyor. "Seninki yokken Walker'a aşk hayatı hakkında ders verme."

"Seninki de öyleydi, bir yıl öncesine kadar," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum. Ama şu anda çok ve bana hüzünlü diyebilirsiniz ama ikinizin de oraya ulaştığını görmek isterim."

"Bunun annenizi mutlu edeceğini biliyorum," diyor babamız bize doğru yürürken. Geçen yıl yaşadığı sağlık sorunundan sonra -göz sinirine baskı yapan bir tümör- çiftlikte yaptığı işleri azalttı ama yine işlerin yolunda gittiğini görmeyi seviyor. Ayrıca herkese patronluk taslamak en sevdiği eğlencedir.

Wyatt'ın yanında durup elini omzuna koydu. "Bunu dağıtmakta iyi iş çıkardın evlat. Hayatında bir kadın olmasının sana ne yapacağını gördün mü?"

"Dünya barışı mı istiyorsun?" Forrest alaycı bir şekilde sorar. "Kardeşlerinin işine karışmak mı istiyorsun?" Ben de ekliyorum.

"Ya da sevdiğiniz insanların mutluluğun bir seçim olduğunu anlamalarına yardımcı olmaya dersiniz ve siz ikiniz daha iyi seçimler yapmaya başlamalısınız," diye babamız ikimizi de düzeltiyor ve Wyatt başıyla onaylıyor. "Walker, şu ahır işine . Dün izin aldığından beri geride kaldın."

Başımı eğerek, "Evet, efendim." diye cevap verdim.

"Peki Forrest? Eğer bu ölçümleri gün sonuna kadar bana ulaştırmazsan, işimi başka bir şirkete taşıyacağım."

Forrest gözlerini devirir. "Tamam, baba. Sana verdiğim fiyatın aynısını almakta iyi şanslar."

"Ben ciddiylim, siz ikiniz. Anneniz bu kavgalara şahit olmadığı için şanslısınız. için de yeterince endişeleniyor zaten. Birbirinizin ağzını burnunu kıracaksınız diye onu korkutmanın da bir anlamı yok."

Forrest omzunun üzerinden bana bakarak, "Bu bir yarışma olmaz," diyor ve babamı ahıra doğru takip ederken göz kırıyor.

"Rüyada görürsün, ağabey!" Arkasından ses, önceki konuşmanın gerginliği dağıldıktan sonra kendimi rahatlamaya bırakıyorum.

Ancak kardeşlerim beni çıldırtsa ve babam zaman zaman zorba olsa da, sahip olduğumuz için minnettarım. Hayatı tek başına yaşamak kolay değil ve son zamanlarda bunu her zamankinden daha fazla fark ettim.

"Demek bu hafta çiftçi pazarına gidiyorsun?" Wyatt, ahıra doğru yan yana dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

"Görüyorum ki eşiniz haberi sizinle paylaşmış." "O da en az benim kadar şok oldu."

"Bundan sonsuza kadar kaçmanın bir anlamı yok. Geçen gece söylediğin gibi, etmenin zamanı geldi."

Evelyn'i tekrar görme düşüncesi bile boğazımı düğümlüyor ama yutkunuyorum ve kendime bunu aileme yardım etmek için yaptığımı hatırlatıyorum.

"O zaman Evelyn'le konuşmayı deneyebilirsin."

"Çiftçi pazarında *böyle* konuşma yapmaya kalkışmayacağım Wyatt."

"Doğrudan Schmitti hakkında konuşmaya başla demiyorum dostum. Sadece arkadaşça davran. Onu kontrol et. Standını kurmasına yardım etmeyi teklif et." Omuz silkiyor. "Yavaş başlayın ve arkadaşlığınızı yeniden inşa edin."

Derin bir nefes aldım. "Evet, sanırım bunu yapabilirim."

"*Sonra* da ona olan hislerini itiraf edebilirsin," diye şaka yapıyor, ben onu kenara iterken. "Kapa çeneni Wyatt."

Kıkırdıyor ve kolunu boynuma doluyor. "Sadece şaka yapıyorum. Seni kışkırtmak için önce onunla çıkmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bu en büyük intikam olurdu."

"Bence karın seni öldürür."

"Hayır. O beni seviyor. Ve *seni* seviyor," diyor, şimdi daha ciddi bir şekilde. "Ve seni Evelyn'le tekrar konuşurken görmek onu benim onu zaten mutlu daha da mutlu edebilir. Yani bu iyi bir şey dostum. Her seferinde bir gün al, ama seninle gurur duyuyorum. Doğru adımları atıyorsun."

"Tanrım, umarım öyledir," diye mırıldanıyorum yüksek sesle ama daha çok kendi kendime, kardeşimin Evelyn'le konuşmaya önerisinin kulağa geldiği kadar kolay olup olmadığını merak ediyorum.

Ve o akşam güneş batarken ve gökyüzünü herhangi bir yetişkin erkeğin durup bakmasına neden olacak turuncu ve pembelerle aydınlatırken atım Barricade'e , küçükten başlamanın gerçekten Evelyn ile aramdaki çitleri yıkmanın ya da belki de onun ve Kaydence'in iyi olduğundan emin olarak biraz huzur bulmanın anahtarı olup olmadığını merak ediyorum.

Sanırım perşembe günü öğreneceğim.

C HAPTE R İKİ

Evelyn

"A Bu da gelecek hafta için yüzde yirmi indirim kuponu." Kuponu müşteriye gösterdikten sonra çantasına yerleştiriyor ve satın aldığı ürünü teslim ediyorum.

"Teşekkür . Kesinlikle geri geleceğim."

"Mükemmel. İyi günler!" Gülümsememi bırakıp tezgâhın arkasındaki sandalyeme oturmadan önce genç bayanın butiğimden ayrılmasını bekliyorum. Kaydence Pack 'n Play'inde huzur içinde uyuyor, ben de bu arayı sessizliğin tadını çıkarmak için değerlendiriyorum.

Yaklaşık dokuz yıl önce Newberry Springs'te açtığım butik Luna geliyor ve ben daha mutlu olamazdım. Özellikle de kızıma ve kendime destek olma konusunda stres yaşamayacağım anlamına için.

Bekâr bir anne olmak hiçbir zaman bir şey değildi, ancak hayat hakkında öğrendiğim bir şey var ki o da işlerin nadiren düşündüğünüz gibi gittiğidir. Ve bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey olsa da, yardım edemem ama bir tanrıça gibi üstesinden geldiğimi hissediyorum.

En azından ben her gün kendimi ve daha da önemlisi diğer insanları buna ikna çalışıyorum.

Gecenin geç saatlerinde, kızım nihayet uykuya daldığında, hayatım daha çok yastığıma ağlamak ve kendime yalnız olmanın daha iyi olduğunu hatırlatmak gibi görünüyor. Başka birine bağımlı olmamak akıllıca bir karar. Keşke bu farkındalığın bedeli kızımın babasını hiç tanımaması olmasaydı.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve beni başka bir müşteri için uyarıyor. Ama en iyi arkadaşımın kıvrıkcık sarı yelesinin bana doğru zıpladığını gördüğümde, onun için köpek ve midilli gösterisi yapmak zorunda olmadığımı bilerek sandalyemde kez daha rahatlıyorum.

Kelsea konuşmadan önce parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak Kaydence uyuduğu için sessiz olması konusunda onu uyarıyorum. Neredeyse her gün butikte uyuduğu için biraz gürültü genelde onu rahatsız etmez ama dün geceki zorlu geceden sonra, biraz daha dinlenebilmem için daha uzun bir uyku çekmesini umuyorum.

"Hâlâ uyuyor mu?" Kelsea bize yaklaşırken fısıldıyor, Pack 'n Play'in yanından bakıyor ve küçük kızıma hayranlıkla bakıyor. zaman ben de kendimi aynı şeyi yaparken yakalıyorum. O burada olduğu için hayatın daha anlamlı olduğunu hatırlamak, çoğu zaman boğuluyormuşum gibi hissetsem de, zor gün ve geceleri atlatmamı sağlıyor.

"Evet. Zor bir gece geçirdi."

"Dış mi çıkarıyor?"

"Oldukça eminim. Beş aydan biraz fazla, yani kitaplarda ve internette okuduklarıma doğru gibi görünüyor. Ama sana söylüyorum, yeni bir anne olarak internetteki her türlü bilgiye erişebilmek bir lütuf değil." Onu işaret ediyorum. "Geçen gece ayaktaydım ve yeni annelerin anlattığı korku hikayelerini dinlerken hem çok iyi bir iş çıkardığım için rahatladım hem de burnunuzun dibinde bir bebeğin başına gelebilecekler konusunda dehşete düştüm."

Kelsea'nın omuzları düşerken bana gülümsüyor. "Her şeyden önce, olağanüstü bir iş yapıyorsun Evelyn. Bu annelik işinde harikalar yaratıyorsun ve bunu modaya uygun giyinerek de yapıyorsun." Hâlâ alışmaya çalıştığım bebek sonrası vücudumu vurgulayan zeytin yeşili, şal desenli bir sundress olan kıyafetimi işaret ediyor.

"Moda butiği sahibi gibi giyinmeliyim, biliyorsun." Ona göz kırpıyorum.

"Ama ikinci olarak, artık gece geç saatlerde internette gezinmeyeceğine söz ver, tamam mı? Zaten olduğundan daha fazla endişelenmek için bir bahaneye ihtiyacın yok."

Kaydence'i doğurduğumdan beri aşılmaz bir endişe dağı oluştu ve duyduğum kadarıyla bu normal. Artık gereken küçük bir insan, kendiminkinden başka sorumlu olduğum bir hayat var. gereken her şey yüzünden bunalmış hissetmem çok doğal. Ve Kelsea bu konuda açılabilmiş tek kişi. Güvendiğim tek kişi o.

Dokuz yıl önce Newberry Springs'e taşındığımda, yakınımıdaki herkese olan inancımı kaybetmiştim. Kendimi bir M&M'in kabuğu gibi hissediyordum; ince, kırılgan ve herhangi bir baskı altında kaldığım anda kırılmaya hazırdım çünkü elimde kalan gücü de paramparça etmek için etrafta kimin beklediğini bilmiyordum.

Evden ayrılmak tek seçenektir. Kendi ebeveynleriniz arkanızda olmadığında, hayatta kalmak için onlara nasıl güvenebilirsiniz ki? Ya da herhangi bir konuda.

Böylece, büyükannemin bana bıraktığı güven fonunu aldım, Toyota Corolla'mı topladım ve kuzeye, ailemin asla yakalanmayacağını bildiğim küçük bir kasabaya doğru yola . Newberry Springs'teki çiftlik hayatı ve küçük kasaba yaşamının karışımı beni kendine çekti ve bir gün süpermarkette kıvrırcık saçlı bir sarışınla yolum kesişti. İkimiz de fırının önünde sergilenen unlu mamullere ağzımızın suyu akarak bakarken arabasını benimkine çarptı. Gülüştük, ona şehirde yeni olduğumu söyledim ve gerisi tarih . Hayatının o anında da en az benim kadar bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ve öyle olduk.

O benim insanım. Ve bu asla değişmeyecek.

Ona izci selamı veriyorum. "Yeni anne korku hikayelerinden uzak duracağıma söz veriyorum."

"Tek istediğim bu." Tezgâhın arkasında tuttuğum diğer sandalyeye oturuyor ve sonra öne doğru eğiliyor. "Şimdi bana karşı dürüst ol. Nasıl ? Bu hafta ..."

"Evet, biliyorum," diyerek sözünü kesiyorum, o korkunç geceden, Kelsea'dan John'un öldüğüne dair telefon aldığım geceden bu yana ne kadar geçtiğini hatırlatmaya gerek duymuyorum. "Ben Sanırım hala bunu kabullenmeye çalışıyorum, anlıyor musun?"

"Keder için bir zaman çizelgesi yoktur, Evelyn. Bir dizi duyguyu normaldir ve bazen hiç beklemediğimiz bir anda geri gelirler."

Kelsea on yaşındayken annesi onu geride bırakmış, babası kamyonculuk işi için güzergahlarından birini sürerken onu Wyatt'ın ailesinin evinde bırakıp gitmiş. Bu yüzden kayıplara yabancı değil ve güvenemeyeceğiniz bir ebeveyne sahip olmak, yıllar boyunca yoğun bir şekilde bağlandığımız bir şey.

Ama o bile ölmeden bir gün önce John'a ne söylediğimi bilmiyor. Bu taşıdığım suçluluk duygusunu bilmiyor. Bana farklı gözle bakmasını istemiyorum ve eminim ki

ne kadar sorumlu hissettiğimi öğrenirlerse bana acıyacaktılar.

"Biliyorum. Sanırım Kaydence bir dönüm noktasına ulaştığında ya da ağlamayı bırakmadığı ve onu edebileceğim kimsenin olmadığı geceler beni daha etkiliyor." Gerçi John'un ölmeden önceki davranışlarına bakılırsa böyle bir şey olabilir bilmiyorum. Baba olmak için can atmıyordu, bu yüzden muhtemelen her şey şimdiki gibi olacaktı. Ama kalbimin derinliklerinde, onu gördüğünde ışığı göreceğine istiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, sadece yorgunum. Ama artık üç-dört saatlik uykuyla gayet iyi çalışabildiğimi fark ediyorum, bu da bir artı."

Kelsea kıkırdıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde yaslanıyor. "Bugünlerde ben de böyle oluyorum, özellikle de geç saatlere kadar fotoğraf düzenlediğimde."

En arkadaşım geçen kış New York'ta bir fotoğrafçılık programına katıldıktan sonra bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce kendi fotoğrafçılık işini kurdu. Hayallerinin peşinden için onunla çok gurur , özellikle de yapamayacağını hissettiği . büyük ve dramatik bir şeydi ama neyse ki istediği her şeyi elde etti.

"Bu arada programın nasıl gidiyor? Kaydence'in altı aylık fotoğraflarını yakında çekmemiz gerekiyor. Cuma günü için hâlâ anlaştık mı?" Eskiden Cuma gecelerim en iyi arkadaşım bira fabrikasından izin aldığı anda onunla içmeye ve dans etmeye gitmekten ibaretti. Şimdi ise kızım uyuduktan sonra abur cubur yemek ve şarap içmekten ibaret.

"İki hafta sonraki bir Pazar akşamını, istediğiniz gibi gün batımı fotoğraflarınız için ayırdımCuma akşamı da pizza ile orada olacağım, tam istediğiniz gibi."

"Sanırım son derece yetenekli ve beni seven arkadaşlara sahip olmak yarıyor, değil mi?" Alay ediyorum

Onu.

O da gülümsüyor ve sonra dilini bana doğru uzatıyor. "Öyle. Şimdi, keşke saatleri azaltabilseydim Bira fabrikasında fotoğrafçılığımıza gerçekten , her şey hazır olurdu." "Wyatt hâlâ seninle çalışıyor, ha?" Şaka yapıyorum.

"Hayır, benim. Bana durmamı söyledi ama bir yanım orada olmayı seviyor." Omuz silkiyor. "Kalbim ait, tıpkı sahibine olduğu gibi. Ayrıca, şehirdeki pek çok insanı orada görüyorum. Ve yemin ederim, Walker'ı başka herhangi bir yerden daha çok orada görüyorum."

Walker'dan bahsetmek bile nabzımın neden oluyor. Wyatt'ın ikiz kardeşi John'un en iyi arkadaşıydı ve onun ölümünün Walker'ı da beni etkilediği kadar etkilediğini biliyorum, ama farklı bir şekilde. Mesele şu ki, benimle konuşmadığı için nasıl olduğunu gerçekten bilemiyorum. Cenazeden beri konuşmadı ve ben de bununla ne yapacağımı bilemediğim için hiçbir şey yapmadım. Ayrıca, onun için endişelenemeyecek kadar yorgunum ve kendi hayatımdaki değişikliklere odaklanmış durumdayım.

"Aslında Cuma günü oradaydı," diye devam ediyor ve sözü yine John'un ölümünün altı aylık yıldönümüne getiriyor.

"Eminim bir ya da iki bira o günü atlatmama da yardımcı olabilirdi." Kelsea'nın yüzü donuklaşır. "O da acı çekiyor, biliyorsun..."

"Eminim öyledir, ama şu anda onun endişelenecek zihinsel kapasiteye sahip değilim," diye niyetimden biraz daha sert bir şekilde .

Kelsea yüzünü buruşturur. "Biliyorum. Sadece ikinizin konuşması gerektiğini düşünüyorum. Aslında bu hafta çiftçi pazarında olması gerekiyordu."

Midem anında . "Aferin ona. Tekrar yardım etme zamanı geldi."

Her hafta, ilkbahardan sonbahara kadar, kasabamızda yerel üreticilerin ürünlerini satmaları ve yerel işletmelerin ürünlerini sergilemeleri için bir çiftçi pazarı düzenleniyor. Gibson Ranch'in hemen yanında bir stant kurdum, böylece en iyi arkadaşım ile takılabiliyorum ve Wyatt ya da Walker genellikle ona

yardım ediyor. Son zamanlarda,

Wyatt ya da Kelsea tek idare ediyordu. Ama bu benim sorunun değil.

"Evelyn ..." diye başladı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Walker hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter." Odağı tekrar ona kaydırma ihtiyacı duyarak, "Şu kocana geri dönelim. Evlilik hayatı sana nasıl davranıyor? Hâlâ mutlu musun?" Wyatt'la evleneli bir yıldan fazla inanmak zor. O zamandan beri hayat çok değiştı, sadece benim için değil. Ama hayatı istediğı gibi gittiğı için onun adına gerçekten çok mutluyum.

Kelsea'nın gülümsemesini engellemek çok zor. "Evet, her şey mükemmel. Mükemmel değil ama bizim için mükemmel. Aslında, çocuklardan ."

Bu küçük ayrıntı beni sandalyemden kaldırdı. "Ne? Ciddi misin sen?"

"Kızını uyandıracaksın," diye azarlıyor Kelsea beni, koltuğuma geri çekmek için uzanıyor. "Yakın zamanda değil, ama bunu *ne zaman* istediğimizi konuşuyoruz. işimi ilerletmek istiyorum. Aslında, önümüzdeki üç ay içinde çiftlikte birkaç düğünüm var. Eğer bunları , portföyüme yardımcı olacağını ve kasabada duyulacağını biliyorum. Ve biraz ara önce bir müşteri tabanı oluşturmak istiyorum."

Heyecanım biraz sönüyor ama ne istediğini anlıyorum. "Yani çok yakında değil o zaman..."

Başını sallıyor, gülümsemesi güven veriyor. "Muhtemelen bir yıl içinde. Ama Wyatt'ın son zamanlarda beni nasıl becerdiğini düşünürsek, o kadar uzun süreceğini kim bilebilir ki?"

"Evet kızım!" Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Evli olduğun için çok şanslısın. Tüm bu düzenli seks güzel olmalı. En son hamile olduğumu öğrenmeden önce sevişmiştim."

Yanakları pembeleşiyor, bu da beni anında güldürüyor. Kelsea, özellikle Wyatt'la evlenmeden önce, cinsel açıdan hiçbir zaman çok deneyimli ya da çekingen bir insan olmamıştı. Wyatt onu kesinlikle çıkardı ve şimdi seks hakkında konuşmaya yıllar öncesine göre çok daha açık. Ama bu konuda açıkça konuştuğumda utanması beni hala güldürüyor.

"Çok güzel," diyor elime uzanarak. "Belki sen de bir gün buna sahip olursun."

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Şüpheli. Artık bir paket içinde geliyorum, Kelsea. Bunu kabul etmek için özel bir erkek tipi gerekir."

Gözlerinde bir pırıltı var. "Eminim ."

"Eğer öyleyse, bizi bulmak için Newberry Springs'e gelmesi gerekecek, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Elimi dükkânımda gezdiriyorum. "Dükkânım burada. Sen de . İhtiyacım olan tek şey bu." Kalbim sanki bana bir şeylerin eksik olduğunu söylemeye çalışıyormuş gibi göğsümde hafifçe çarpıyor, ama yüzeye çıkmasına izin vermediğim diğer duygularım gibi da görmezden geliyorum.

Kaydence beşiğinden bizi uyandığı konusunda uyarıyor. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama Kelsea beni geri itiyor ve kızıma uzanıyor, onu kucağına alırken saçlarını düz bir şekilde tarıyor. "Bu küçük kızı kim hayatında istemez ki?" Kaydence'i kollarında zıplatırken mırıldanıyor.

Kızıma bakarken içimi bir gurur dalgası kaplıyor. Planlanmış ya da beklenen bir şey olmayabilir ama hayatım onunla çok daha güzel. Ve sonra o suçluluk duygusu mutlu anımı takip ediyor, bu karışık duyguların her zaman gibi midemde dinlenmesine izin vermek için birlikte dönüyor.

"Kesinlikle." Kelsea, tam kapının üstündeki zil Kaydence'in alnına bir öpücük konduruyor.

Sandalyemden kalkıp yeni müşterimi selamlıyorum, daha önce mağazaya hiç girmediğini düşündüğüm genç bir adam. Ama etraftaki kıyafetlere ya sunduğum çanta ve mücevherlere bakmıyor bile. Hayır, bana doğru yürürken gözlerini bana dikmiş, kalbim farkındalıkla çarpıyor.

Adam yaklaştığında Kelsea kenara çekilir. "Size yardımcı

olabilir miyim?" Sesim biraz titreyerek soruyorum.

"Siz Evelyn Sumner mısınız?" diye sorar adam, gözleri beyzbol şapkasının faturası tarafından gizlenmiştir.

"Evet . . ."

"Harika. Size hizmet edildi," diyor ve elindeki zarfı önümdeki tezgâha bıraktıktan sonra dönüp geldiği gibi hızla dükkânımdan çıkıp gidiyor. Beynim az önce olanlara yetişmeye çalışırken gözlerim ileride kalıyor, yavaşça kırıştıyorum ve midem ağzımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Kelsea hala Kaydence'i tutarak benim durduğum yere doğru koşuyor. "Aman Tanrım, Evelyn. Bu da ne böyle?"

Zarfa uzanıp parmağımı yapışkan mührün altına kaydırduğımda sesi beni transımdan çıkarıyor. "Bilmiyorum."

Ben titreyen ellerimle kâğıtları çıkarmaya çalışırken Kaydence ağlamaya başlıyor. "Onun için bir şişen var mı?"

"Evet, bebek bezi çantasında bir tane var. Arkada." Kelsea'nın ayak benden duyuyorum ve sonunda kâğıtları serbest bırakıp kelimeleri hızlı tarıyorum.

Önümde ne olduğunu anladığımda midem tekrar aşağıya iniyor, neredeyse yere çarpacaktım. Nefesim , velayet dilekçesini tekrar okurken elimle ağzımı kapatıyorum.

"Ne oldu?" Kelsea soruyor, omzumun üzerinden bakarken Kaydence'in ağzındaki şişeyi tutuyor.

"Velayet için bir dilekçe," diye cevap veriyorum hissettiğimden çok daha sakın bir şekilde. "Ne? Kimden? Kimden?"

Boğazımdaki düğümü yutuyorum yüzümü ona dönüyorum. Mavi gözleri fincan tabağı geniş ve yemin ederim kalp atışlarını duyabiliyorum.

Belki de o benimdir.

"Schmitti'nin ailesinden," diye cevap veriyorum, sonra gerisini söylemek için kendimi hazırlıyorum. "Kaydence'i istiyorlar. Kızımı benden almak istiyorlar."

ÜÇ HAPTE R

Walker

"Y Bir sonraki kutu için hazır mısın?" Kelsea şu anda içinde durduğu kamyonetin kasasından bana soruyor. Bagaj kapağının yanında durduğum yere bakıyor. "Yoksa sadece bakacak mısın? Bütün gün ona mı bakıyorsun?"

"Bakmıyordum," diyorum dikkatimi tekrar Kelsea'ya yöneltirken, sanki Evelyn yine yokmuş gibi davranıyorum. Ama yapamıyorum. Kaydencei bebek arabasında iterek çiftçi pazarındaki çadırlarımıza doğru yürüdüğünü görür görmez sinirlerim bozuldu.

O kadar güzel ki, hatırladığımdan çok daha güzel çünkü onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ama şimdi bir anne figürüne ve varlığına sahip, bu da onu eskisinden daha özgüvenli ve koruyucu yapıyor - çünkü bebek arabasında mışıl mışıl uyuduğu için henüz bakmama izin vermediğim o küçük kızdan sorumlu.

"Beni kandırabilirdin. Selam verebilirsin, biliyorsun," diye dalga geçiyor Kelsea, reçel dolu son kavanoz kutusunu bana uzatırken.

Onları vitrin masamızın altındaki yere koydum ve sonra dönüp tekrar baldızıma baktım. "O meşgul."

Evelyn de tıpkı ikimiz gibi standını sürecinde. Onu bunu yaparken milyonlarca kez gördüm ama bugün normalden biraz daha telaşlı görünüyor. Onu tanıdığım yıllar Evelyn Sumner hakkında öğrendiğim bir şey varsa, da kendini konusunda iyi olduğudur. Her zamanki özgüveninin sarsıldığını fark ettirecek ince işaretleri var ve sanırım ben bunları fark edebilecek kadar bilinçli olan şanslı kişilerden .

Örneğin, gergin olduğunda uzun sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, tıpkı şu anda ona bir kez daha baktığımda yaptığı gibi. Ayrıca derin düşüncelere daldığında tırnaklarını çiğner. Tam bu düşünce aklımdan geçerken başparmağı ağzını buluyor ve tırnağını kemiriyor.

Ama kesin olarak gözlerinden anlaşıyor. Bir şekilde daha parlak , ki bu zor bir durum, çünkü kadının gök mavisi gözleri ne zaman insanların yanında olsa parlıyor. Ama bugün, sanki bir korku filmindeymiş birinin çıkıp onu korkutmasını bekliyormuşçasına dikkatini etrafına dağıtırken neredeyse net ve meşgul görünüyorlar.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Kelsea, Wyatt'ın kamyonetinin kasasından aşağı atlarken ona sorar ve

Evelyn'in çadırının altında yürüyor.

Evelyn saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırır ve ardından sahte bir gülümseme takınır. "Hayır, sanırım iyiyim. Bir şeyleri unutuyormuşum gibi hissediyorum ama belki de henüz yemek yemediğim içindir."

Kelsea başını sallar. "Bu hiç iyi değil. Kendine dikkat etmelisin, anne." Ve Evelyn'in artık bir anne olduğunun bu ince kabulü, etrafındaki kaotik dünyadan habersiz, mışıl mışıl uyuyan Kaydence'e gözlerini tekrar çevirmeme neden oluyor.

Saat sekize yaklaşırken şehrin dört bir yanından insanlar gelmeye başlıyor. Pazar öğlene kadar açık kalıyor ki bu da bunaltıcı sıcaklığın o zamana kadar insanları dışarıda kalmaktan caydıracağı düşünüldüğünde mükemmel bir durum.

"Annemin bu sabah yaptığı kahvaltı sandviçinden bir tane daha var," diye teklif ettim, çünkü bana iki tane ama ikisini de yiyemeyecek kadar endişeliydim.

Sabahtan beri ilk kez Evelyn'in gözleri benimkilerle buluştu. "Emin misin?" Bakışlarımız birleştiğinde bedenim nasıl çalışacağını unutuyorum.

Hay sikeyim. Sadece nefes al, Walker. "Evet. Bu sabah o kadar aç değildim." "Eğer yemeyeceksen. . ."

"Israr ediyorum." Kamyonete doğru yürürken derin bir nefes aldım, zor kısmın bittiğini hissediyordum. Onunla konuştum. Birbirimize iki kelimedenden fazlasını söyledik. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

Tanrım, Walker. Aşkıyla konuşmaktan korkan ergen bir çocuk gibi konuşuyorsun.

Döndüğümde, Kelsea bir diğerine sırtıyordu. Gözlerimi deviriyorum, Evelyn'e sandviçi uzatıyorum ve sonra iki elimi de ceplerime sokup omuzlarımı kulaklarıma kadar çekiyorum. "Artık çok sıcak olmayabilir ama ..."

"Hayır, bu mükemmel. Teşekkürler Walker." Evelyn bana kalbimi hoplatan küçük bir gülümseme veriyor.

Kahretsin, bu kadının yaptığı en küçük şey bile beni etkiliyor.

Schmitty öldüğünden beri ondan uzak durmamın tek nedeni suçluluk duygum değildi; aynı zamanda en iyi arkadaşımın görüştüğü kadına karşı hisler beslediğim için kendimden nefret ediyordum. Çok ciddi olmadıklarını biliyordum, ama Evelyn'in hamile olduğunu öğrendiklerinde, onun peşinden koşmak daha da kötü hissettirdi.

kötüsü, ilişkileri sıradan görünse bile Schmitty onu sahiplenene kadar onu hiç öyle görmemiştim.

Sekiz yıl boyunca arkadaş olduktan sonra, bir adamın devreye mantığını görmemi sağlaması, her zaman etrafımda olan ama hiç fark etmediğim kızın aslında bir nakavt olduğunu anlamamı sağlaması gerekti - güçlü, akıllı, kararlı ve acayip güzel. Muhteşem. Tüm ıslak rüya sıfatları bir arada.

Belki de kendime bunu görme izni . Belki de Kelsea'nın en iyi arkadaşı olduğu için kendime onun yasak bölge olduğunu söyledim. Ve belki de her zaman bekâr olduğu ve hiçbir zaman ciddi bir ilişki girmedigi için, onun da bekâr olması benim için hiç önemli değildi. Çünkü ben de hayatımı aynı şekilde yaşıyordum.

Ama bir buçuk yıl önce Schmitty'nin doğum günü için gittiğimiz Jameson'daki o gece her şeyi değiştirdi. Birdenbire gözlerindeki o pırıltı en iyi arkadaşıma yöneldi. Cesaretini bana değil, *ona* söylediği sözlerden alıyordu. Ve Kelsea ile çıkıyormuş gibi yaparak kardeşimi kışkırtmak için orada olmama rağmen, gözlerim bütün gece boyunca Evelyn'i takip etti, sanki parmaklarımın arasından kayıp gitmesini izliyordum.

Ve yaptı da.

Onun yatağına, kollarına, hayatına girdi.

Ve sonra *onun* bebeğine hamile kaldı.

Bu yüzden ona yakın olmak çok zor. Onu tekrar görmenin, benimle görüşmeye başladığından beri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

En iyi arkadaşı.

Haklıymışım. Şimdi hepsi geri döndü, hem de intikamla.

"Biliyor musun? Bence senin de biraz kahveye ihtiyacın var!" Kelsea haykırıyor. "Tanrı biliyor , bir fincan daha iyi olurdu."

Evelyn sandviçinden bir ısırık alırken inliyor ve başını sallıyor. "Evet, lütfen. Kaydence henüz gece boyunca uyumaya inanmıyor ve sonunda bir dişi var. Dün gece yine zor bir geceydi."

Onun yeni hayatıyla mücadelesini duymak göğsümün burkulmasına neden oluyor ve midemde aşına olmadığım bir arzu oluşmaya başlıyor. Kahretsin, keşke ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama bu haddimi aşmak olur mu? Olanlardan sonra ona yardım istemek yanlış mı?

." Kelsea bana döndü. "Ben Roasted kamyonuna giderken standı göz kulak olur musun?" diye soruyor, her hafta çiftçi pazarına mobil kamyonlarını getiren kahve dükkanına atıfta bulunarak.

"Tabii. Bana da bir şeyler getirir misin?"

Kelsea başını sallıyor. "Evet. Geri geleceğim, siz ikiniz." Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor ve bizi yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

"Tanrım, annenin bisküvilerinin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyor Evelyn sandviçinin son lokmasını yerken, folyoyu buruşturup çöp kutusuna atıyor.

"Kesinlikle bağımlılık yapıyorlar."

"Bunun için tekrar teşekkürler." Karnını okşuyor. "Daha iyi hissediyorum." "Hiç sorun değil."

Müşteriler ikimizin de standına yaklaşırken bir süre birbirimizle tek kelime konuşmuyoruz. Evelyn müşterilerin bugün mağazasından getirdiği giyim eşyalarını ayırmasına yardımcı oluyor ve ben de otuz dakika içinde bir kutu reçel satıyorum.

Gözlerim Kelsea'nın dönmesini bekleyerek etrafta gezinip duruyor. Ama onu tanıyorsam, muhtemelen biriyle konuşmak zorunda . Bu kız şehirdeki herkesi tanıyor ve çoğu zaman bu günler, iş sahiplerinin birbirlerini desteklemeleri ve mümkünse çapraz tanıtım yapmaları için bir fırsat olan ağ kurma fırsatlarına da dönüşüyor. Kelsea'nın bağlantılarını fotoğrafçılık işini ilerletmek için de kullandığını biliyorum ve buna tüm kalbimle saygı duyuyorum.

Müşterilerdeki bir durgunluk beni tekrar Evelyn'e baktırdı. Gözleri hala bebek arabasında uyuyan Kaydence'e odaklanmıştı.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ama Evelyn beni duyuyor. "Oh. Teşekkür ederim."

"Tıpkı sana benziyor."

"Gerçekten mi?" Başını kaldırıp bana gülümsüyor, inanmaz bir şekilde. "Onda John'u görüyorum."

Adının anılması bile kalp atışlarımın neden oluyor. Birkaç adım daha yaklaşıyorum, bebek arabasının içine bakarak hayatın boktan yanlarından korumak istediğim kız çocuğuna iyice bakıyorum, özellikle de o bunları daha doğmadan önce yaşadığı . Ve bunun için kısmen suçluyum.

"Hayır. Hepsi senin suçun, Evelyn. John'un çirkin suratı o küçük kızın ne kadar muhteşem olduğunun sorumluluğunu alamaz. burnuna, uzun kirpiklerine, hatta sarı saçlarına sahip."

Evelyn bana bakıyor. "Sanırım belki de onun içinde onu görmeye *çalışıyorum*."

Gözlerimiz buluşuyor ve aniden nefes almakta zorlanıyoruz. "Evelyn ..." Başlıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim ama bir şey söylemem gerektiğini biliyorum.

"?" Sağımdan gelen bir ses dikkatimi Evelyn'den uzaklaştırıyor ve birden buraya bir iş yapmak için geldiğimi hatırlıyorum. "Biraz reçel almak istiyorum, lütfen."

Ben bir sonraki müşteriye yardımcı olurken Evelyn saçını kulağının arkasına atıyor ve standına dönüyor. Arkasından birkaç kişi daha geliyor ve Evelyn bile bana dönmeden önce bir satış yapıyor. "Kelsea hangi cehennemde?"

"Bilemiyorum. Üç kahve çok uzun sürdü, değil mi?"

Evelyn dudaklarını büzüyor. "Evet, kesinlikle öyle. Ve tuvaleti kullanmam gerekiyor." "Sen git," diyorum. "Ben senin kabinine göz kulak ."

"şey bu değil." Gözleri bebek arabasına kaydı. "Bebek ..."

"Oh." Ne teklif ettiğimi düşünmek için bir saniye bile beklemeden, "Ona ben de bakabilirim" dedim. Evelyn'in gözleri büyüdü. "Emin misin?"

Hayır. Emin değilim. Ama şimdi ne söylemem gerekiyor: Şaka mı yapıyorsun?

"İyi olacağız. Uyuyor, değil mi?"

Evelyn defalarca benimle kızının arasına baktı. Sonunda iç geçirdi ve "Tamam. Hemen döneceğim." dedi. Parmağıyla bana doğru bir işaret yaparak uzaklaşıyor ve bana arka tarafının mükemmel veriyor, çok fazla kez hayran olduğum kışını. Ve birdenbire ne kadar inanılmaz olduğunu hatırladım - özellikle de Evelyn'in Kaydence'i doğurduktan sonra orada biraz daha fazla yastığı olduğu için ve bence bu onu daha seksi yapıyor.

Birinin beni bakarken yakalayıp yakalamadığını merak ederek dikkatimi tekrar stantlarımıza yöneltiyor ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum. Masanın üstüne birkaç baharat karışımı torbası ve reçel kavanozu daha koyarak son sattığım ürünlerden kalan boşluğu . Evelyn'in para kutusunu masasının altına bir kutunun içine koyuyorum ki oradan geçen biri tarafından çalınmasın. Hatta çiftliğe geri üzere kamyonetin kasasına birkaç boş kutu yüklemeye başladım.

Ama sonra akla hayale gelmeyecek bir şey olur. Kaydence ağlamaya başlar.

Elimdeki kutuyu bırakıp yere düşmesine izin vererek arabasının yanına koşuyorum ve sarı saçlı şirin kızın sanki küçük bir esinti onu kızdırmış gibi ağladığını görüyorum.

"Hey, sorun yok. Sorun yok." Başka ne yapacağımı bilemediğimden, belki de bağın onu rahatsız ettiğini düşünerek uzanıp onu kayıştan kurtarıyorum. Ama tek yaptığı daha çok ağlamak oldu. Ben de doğal olanı : kaldırıp kollarımın arasına aldım ve elimden geldiğince sarıldım.

Daha önce hiç bebek kucağıma almadım. Etrafımda sadece ata binmeyi öğrettiğim çocuklar var. Ama o çocuklar şu anda kucağımda olan bu küçük kızıdan çok daha büyükler.

Yine de bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım, çünkü ağlaması azalmaya başlıyor ve sonra etrafta dolaşırken bana bakıyor.

"Merhaba," diyorum, sanki benimle sohbet edebilirmiş gibi konuşuyorum onunla. Beni iyice anladığında gözleri açılıyor ve sonra küçük tombul ellerinden biri uzanıp yüzüme bir şaplak . "Vay canına. Hey. Ben sadece senin istediğini yapıyorum, Kaydence. Orada olmaktan hoşlanmadın, ben de seni dışarı çıkardım. Annen yakında dönecek, ama bu arada benimle yetinmek zorundasın, tamam mı?"

Dudaklarını sakızlı bir gülümseme süslüyor ve sonra bir zafer olarak kabul ettiğim bir çığlık atıyor. "Bu doğru. İyiyiz, değil mi? Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Kabinlerimizi örten çadırın üst kısmının altına ona soruyorum. Her iki tarafı kabinlerle kaplı caddede yavaşça yürürken onu zıplatmaya başlıyorum.

İnsanlar geçerken bize el sallıyor. Hatta Kaydence'in elini tutup onlara el sallıyormuş gibi , bu da herkesi gülümsetiyor. Gibson Ranch çadırından uzaklaştıkça Kaydence bacaklarını tekmeliyor ve cıvıldıyor ama umurumda değil. O gülümsüyor ve mutlu, bu yüzden bana kalırsa bu küçük kızın tekrar ağlamasını engelleyecekse insanlar istedikleri reçel çalabilirler.

Vücudumu bir şey ele geçiriyor, beni çok sert vuran bir amaç duygusu, neredeyse beni deviriyor. Kucağımdaki kız bebeğe bakarken, en iyi arkadaşımın bana baktığını görüyorum. Dudaklarının şekli ve John'dan aldığı kesin olan yeşil gözlerindeki altın rengi benekler gibi ince bir şey.

Ama beni etkileyen başka bir şey daha var - ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

Bunu anlamaya vaktim yok çünkü Evelyn gözleri yaşlı ve elleri titreyerek telaşla yanımıza geliyor.

"Aman Tanrım! İşte buradasın!" Kaydence'i kollarımdan çekip alıyor ve göğsüne bastırıp gözlerini kapatarak onu içine çekiyor.

"Selam. Her şey yolunda. Uyandı ve çok kızdı, ben de onu dışarı çıkardım ve yürümeye başladık.

Bu onu gibi görünüyordu."

Gözlerini açıp bana baktığında, mavi irislerinde daha önce hiç görmediğim bir dehşet görüyorum.

"Gittiğini sanmıştım. Onu götürdüklerini sandım."

Anında kaşlarım birbirine yaklaştı. "Onu kim alır ki? *Benden* ona göz kulak olmamı istemiştin, unuttun mu?"

"Biliyorum, . Ben sadece ..."

"Onu kim alır ki Evelyn?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum. Ve ardından mırıldandığı sözler beni neredeyse kıcımın üstüne düşürüyor.

"John'un ailesi. Velayete itiraz ediyorlar."

"Ne oluyor lan?" Kelsea nihayet kahvelerimizle döndükten sonra çadırlarımızın altına geri dönüp oturdum. Ve ben aptal değilim. Kendisinininkinin yarısının çoktan bittiğini düşünürsek, eminim Evelyn ve bana konuşmak için bir şans vermenin en iyisi olacağını düşünerek kabinlere dönmeden önce zamanını bekliyordu. Ve belki de on dakika önceydi.

Ama o zamandan beri, bu sabah markete geldiğimden beri ne kadar çok şey düşünmekten başım dönüyor.

"Çılgınca, değil mi?" Kelsea soruyor. Kahvesinden bir yudum daha alarak durduğu yerden bana bakıyor.

Öne doğru eğilirken benimkini bacaklarımın arasında tutuyorum ama aklımdaki son şey bir içki içmek. ". Bunu neden yapsınlar ki?"

Evelyn Kaydence'in başını tekrar öpüyor, birkaç dakika önce onu kollarımdan aldığından beri hala ona tutunuyor. "Bilmiyorum. Cenazeden beri onları görmedim. O doğduktan sonra benimle hiç iletişime geçmediler. Onlara ulaşmayı hiç düşünmedim çünkü John'un evlenmeyeceği bir kadından çocuk sahibi olmasını onaylamadıklarını hissettim. Ama neden şimdi? Neden altı ay sonra?"

Başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum. "Belki de onlarla konuşmalıyım?"

Kelsea başını sallarken Evelyn, "Hayır," diye yalvarır. "Bir avukat tutana kadar olmaz. Hiçbir şeyi bana karşı kullanmalarını istemiyorum Walker."

"Haklı," diye katılıyor Kelsea.

"Peki avukatın kim? Aklında biri var mı?"

"Henüz bilmiyorum." Evelyn yere bakar. "Henüz kimseyi aramadım. Sanırım hâlâ bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Geri dönüp küçük kızımın kayıp olduğunu görene kadar tam olarak anlamamıştım." Gözyaşları yine yanaklarından aşağı süzülüyor. "Gerçekten gittiğini ve onların yaptığını düşündüm."

"Özür dilerim, Ev. Seni bilseydim çekip gitmezdim." "değil. Bu senin hatan değil. Bilmiyordun."

Kelsea araya girerek, "Ama belki de bu, yakında bir şeyler yapman gerektiğine dair bir uyandırma çağrısıydı, Evelyn," diyor. "Bu dilekçe için gerekçelerini bilmiyorsun ve kadar diken üstünde ."

"Biliyorum," diye onaylıyor Evelyn, kızını yeniden içine çekerek.

"Avukat bir arkadaşım var, Chase," diye teklif ettim. "Ofisi şehirde. Onu arayabilirim." "Bunu yapmana gerek yok," diyor Evelyn. "Bunu kendi başıma halledebilirim."

Onun karşı çıkışı beni anında sinirlendiriyor. "Yapabileceğini biliyorum, Evelyn. Ama yapmak zorunda değilsin. Lütfen, geldiğinde yardım etmeme izin ver."

Alt dudağını ısırtıyor ve sonra isteksizce başını sallıyor. "Tamam."

"Eve gitmek ister misin?" Kelsea en iyi arkadaşına sorar. "Senin standını yönetmeyi bitirebilirim..."

Evelyn ayağa kalkar ve Kaydence'i kalçasına yerleştirir. "Hayır, böyle iyiyim. Zaten dikkat dağıtmak muhtemelen en iyisi."

Kelsea'ya "O zaman ben gideyim," diyorum. "Chase'i aramalıyım ve gereken birkaç şey daha var." Dürüst olmak gerekirse, şu anda başka bir şeyle uğraşmıyorum ama zihnim bu yeni bilgiyle dönüyor ve şimdi tamir modundayım.

Benim bu. Eğer bir sorun varsa, onu çözmem gerekir. Çözemediğimde de, bu beni öldürüyor. En iyi arkadaşımın benim gözetimimde ölmesine izin verdiğimden beri aylardır içinde bulunduğum arafta bu yüzden.

"Tamam. Sorun değil. Kaley'i koruyabilirim," diye yanıtlıyor Kelsea.

"Yapabileceğini biliyorum." Etrafından dolanarak Evelyn'in önünde duruyorum. "Tekrar özür dilerim. Ama söz veriyorum, Chase'i arayacağım ve bu işi çözeceğiz."

Bana bakıyor, birbirimize baktığımız süre uzadıkça gözleri daha da parlıyor. "Bunu kendi başıma çözebilirim, Walker. Bu senin sorunun değil."

Tartışması beni daha önce olduğumdan daha fazla kızdırdı. Ama henüz tüm kartlarımı açmamak için tepkimi dizginliyorum. "Evet, öyle. John'un ailesini tanıyorum. Henüz bilmediğin bir şeyler oluyor. Ve bunu kadar, istesen de de benden kurtulamayacaksın Evelyn. Bununla tek başına savaşmana izin vermeyeceğim." Cevap vermesini beklemeden kamyonetime doğru yürüyorum, oraya varır atlıyorum ve Chase'in ofisine doğru yola çıkıyorum, yolda olduğumu için onu arıyorum.

Geldiğimde beni kapıda karşıladı. Chase Gunerson ve ben liseden aynı yıl mezun olduk. Birlikte büyüdük, ki küçük kasabadaki çoğu insan için geçerlidir, ama birlikte futbol oynayan ve aynı sınıfları paylaşan iyi . Chase hukuk fakültesine gitmek için taşındı ama çoğu avukat bir sonraki kasaba olan Lexington'da iş kurduğu için kendi işini bizim kasabamızda kurmaya karar verdi. Newberry Springs'ten çok daha büyük, bu yüzden mantıklı. Ama yakınımda, bu durumda yardım edebilecek ve yardım etmeye istekli bir arkadaşım olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Mahkeme kayıtlarını çıkardıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve yüzünü buruşturdu. "Durum iyi görünmüyor, dostum. John'un ailesi, Evelyn'in uygunsuz bir anne olduğu gerekçesiyle fiziksel velayete itiraz ediyor. Bu, iddiayı destekleyecek kanıtlar olduğunu söylüyor, ancak biz bir arabuluculuk ayarlayana kadar bunlar gösterilmeyecek."

"Lanet olsun. Peki ne yapması gerekiyor?"

"Mahkemeler biyolojik ebeveynleri kayırma eğiliminde, yani bu onun . Ancak tek bekar bir kadın olmasına rağmen, sicilinde uygun olmayan bir ebeveyn olduğunu gösterecek herhangi bir sabıka kaydı ya da herhangi bir şey yok. Sanırım ailesi ona karşı kullanabileceklerini düşündükleri bir şey bulmuş olmalılar."

"Bunu yaptıklarına inanmıyorum."

"Bebekten haberleri var mıydı?" diye soruyor, ellerini yüzünün önünde birleştirerek.

"Eminim yapmışlardır. John böyle bir şeyi onlardan saklamazdı. Gerçi ölmeden önce pek de kendisi gibi davranmıyordu." En iyi arkadaşım, yaklaşan babalığı sayesinde her zaman olduğunu düşündüğüm adam gibi davranmıyordu. Ama eminim ki ailesine büyükanne ve büyükbaba olacaklarını söylerdi. En azından ben öyle umuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Sona ermeden önce bu konuda benimle zar zor sağlayabildim, yani kim bilir."

Ve sonunda mantıklı düşünmesini sağladığınız anda, akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

"Evelyn' dişiyle tırnağıyla mücadele etmesi ama ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Chase'in özgüveni kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Yapacağını biliyorum."

Gözlerini uzaklara diyor. "Biliyor musun, eğer evli olsaydı, en azından bu biraz daha kolay olurdu."

Evlilikten bahsedilmesi ilgimi çekti. "Neden?"

"Çünkü aile mahkemesi davalarında iki ebeveynli aileler altın değerindedir. Bir yargıç bir aile birimini için çok zorlanacaktır, bu kesin."

Evlilik mi? Bu saçmalık. Evelyn bekar bir anne olduğu için cezalandırılıyor.

-Ve ekleyeyim, isteyerek değil.

Chase ve ben ayrılmadan önce biraz daha sohbet ettik. Ama çamaşırlarımı yıkarken ve bir sonraki kırk sekiz saatlik vardiyam için hazırlanırken sözleri saatlerce beynimde dönmeye devam ediyor. Benim istasyonumda kırk sekiz/doksan altı çalışıyoruz, yani kırk sekiz saat görevde, doksan altı saat izinliyiz. Bazı haftalar yorucu oluyor ama işten uzakta uzun molalar hoşuma gidiyor.

John hala hayatta olsaydı, bu durum sorun bile olmazdı. Eminim Evelyn'le evlenmeyi hiç planlamamıştır, en azından birlikte bir çocukları olduğu için. Ama eğer hala hayatta olsaydı, ailesinin bir çocuğu annesinden almaya çalışmayacağına dair bir his var .

Bay ve Bayan Schmitt'i neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım ve biraz eski moda değerlere sahip olduklarını biliyorum. Belki de bebeği öğrendiklerinde, John'a "doğru olanı" yapması ve Evelyn'e aşık olmasa bile onunla evlenmesi için baskı - en azından beni buna inandırdı. Evlenmek kesinlikle onların önereceği bir şey gibi geliyor, bu da Evelyn'in bu durumdan zarar görmeden çıkmasına nasıl yardımcı olabileceğimi düşünmeme neden oluyor.

Ve sonra dank etti.

Çılgınca, gerçekten. Ama işe yarayabilir.

John kızına bakmak ve Evelyn'e yardım etmek için burada olamaz. Ama ben . Ve sanırım bunu nasıl yapabileceğimi biliyorum.

Vardiyam için karakola gitmeden önce yolumdan sapıp Evelyn'in evine birkaç dakika gitmeye karar verdim ve teklifimi açıkladığımda kapıyı yüzüme kapatmayacağını umdum.

Kapısını çalıp cevap vermesini çelik gibi sinirlerim var. Ve açtığında, o da benim varlığım karşısında en az benim bu çılgın fikre kapıldığım kadar hazırlıksız yakalanmış görünüyor.

Ama en azından işleri koymaya çalışmalıyım.

"Walker?" diye soruyor, Kaydence'i kalçasında tutarken. Açık kapıdan gecenin içine yemek kokusu yayılıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Senin sorunun için bir çözümüm

var." "Ne sorunu?"

"Schmitti'nin ailesi. I . . . Sanırım bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum."

Kaydence'i kalçasının üzerinde daha da yukarı kaldırıyor. "Sana söyledim, bu senin çözmen gereken bir sorun değil, tamam mı? Sadece nazik olmaya çalıştığını biliyorum ve ben de kabul ederek seni yatıştırmaya çalışıyordum ama-"

"Lanet olsun, Ev. Beni dinleyecek misin?"

İç ve sonra kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Peki. Ne oldu? Bunca yolu bana sormak için mi geldin?"

Korkaklığımı , hayatımın aşkına sadece bir kez sormayı hayal ettiğim sözleri söylüyorum. Ama belki bu sefer, Tanrı ve John bu kadına şans verdiğim, ona yardım ettiğim için beni affederler.

Ayrıca bu hislerimin sadece tek taraflı olup olmadığını da öğreniyorum. Ben de buraya söylemeye geldiğim şeyi söyledim. "Evelyn . . . Sana evlenme teklif geldim."

C H A P T E R F O U R

Evelyn

"W Az önce ne dedin sen?" O anda kızım henüz konuşamadığı için şükrediyorum, çünkü eminim o cümledeki söylememesi gereken tek kelimeyi tekrar ederdi.

"Evlen benimle, Evelyn." Ben orada durup şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışırken Walker'ın gözleri bana yalvarıyor.

"Dalga geçmeyi bırak Walker," diyorum gülerек ve Kaydence'i diğer kalçama doğru kaydırıyorum. Bu sözleri ilk söylediğinde şoktan neredeyse onu düşürüyordum.

"geçmiyorum, Evelyn. al. Tüm bu karmaşayı düzeltemem ama sana bunu verebilirim."

Başımı sallayarak onu evime çekiyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Walker, bu hiç komik değil. Sarhoş musun, değil misin bilmiyorum ama-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Ben sarhoş değilim. Çok ciddiym, Evelyn. Bugün Chase ile görüştüm."

"Ne? Neden?"

"Oturup John'un ailesiyle ilgili başka bir şey olmasını bekleyemezdim. Harekete geçmeliydim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliydim."

Şimdi öfkeleniyorum. "Lanet olsun, Walker. Bunun senin savaşın olmadığını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Bunu biliyorum Evelyn!" diye bağıyor bana, Kaydence'i korkutarak. Ve tam beklediğim gibi ağlamaya başladı. "Kahretsin, özür dilerim," diyor ona yatıştırıcı bir sesle, Kaydence bana sarılırken ve o ellerini saçlarına gömerken. "Kahretsin, her şeyi berbat edip duruyorum."

"Sanırım ikimizin de birkaç dakika durup kendimizi toparlamamız ve ardından belki de bir ambulans çağırmamız gerekiyor - çünkü kafanı çarptığın çok açık." Mutfağa gidip ocağın altını kapattım ve Kaydence için bir emzik aldım. Onu sakinleştirdikten sonra oturma odama tekrar girdiğimde Walker'ı volta atarken buluyorum. "Tamam, en baştan başlamalısın."

"Tamam." Başını sallıyor ve sonra derin bir nefes alıyor. "Chasemahkemelerin bu gibi durumlarda biyolojik ebeveyni destekleme eğiliminde olmasına rağmen, Bay ve Bayan Schmitt'in velayete itiraz edip kazanabileceklerini düşünmeleri için seninle ilgili bir şeyleri olması gerektiğini söyledi. Kaydence'in iki ebeveynli bir evde olması durumunda itiraz olmayacağını söyledi. Ben de evlenmemiz gerektiğine karar verdim."

"Karar verdin mi?" Kaşlarım havaya kalkarken bir yandan da John'un ailesinin hakkımda ne öğrendiğini merak ediyorum. Sinirden tüylerim diken diken oluyor. "mi?" Parmaklarımı şıklatarak soruyorum. "Walker, son altı aydır pek konuşmadık, o yüzden bugün ilk kez konuşup sadece birkaç saat sonra bana evlenme teklif etmene şaşırdığım için beni affet."

Bir elini tekrar saçlarında gezdirir. "Siktir, biliyorum Evelyn. Ve özür dilerim. Ama dürüst olmak gerekirse? Sana ne söyleyeceğimi bilemedim, o yüzden hiçbir şey söylemedim." Tüm vücudu geriliyor. "John benimleyken öldü ve şimdi yapayalnızsın ve ben-"

"Olanlar senin suçun değildi," diyorum, John'un ölümünden çok benim sorumlu olduğumu içten içe bilerek. Walker ve John, John'un öldüğü gece sadece işlerini yapıyorlardı. Bu Walker'ın suçu değil. Yanan bir binaya her girdiklerinde bu ikisinin de aldığı bir risk. Ama bir gece önce ayrılmadan önce ona söylediğim son söz, geri dönmeyeceğiydi. Hâlâ midem bulanıyor. "Ama ikimizin evlenmesi? Tanrım, bu çılgınlık."

"Hayır, değil. Mükemmel bir şey. Kederimizin üstesinden geldiğimizi ve birbirimize aşık olduğumuzu söyleyebiliriz." Sesi şimdi birkaç dakika öncesine göre çok daha kararlı. "Birlikte yaşayabilir ve birleşik bir cephe oluşturabiliriz. Bu küçük kızın ihtiyacı son şey, dünyasının zaten olduğundan daha fazla alt üst olması, Ev. Lütfen," diyor yüzünü buruşturarak. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

"Yapamayız Walker. Bu doğru değil." Kalbim deli gibi çarparken tek yapabildiğim başımı sallamak. "Kasabada dolaşırken insanların gözlerinde acıma duygusundan başka bir şey olmadan sana bakmalarının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Babasına benzeyen ama onunla asla tanışamayacak küçük bir kız görmek ve annesinin üzüntü ve pişmanlıktan kurtulmak için çırpındığını görmek? Neden biliyor musunuz? Çünkü çocuğumun babasına söylediğim son şey, umarım kızımın ihtiyaç duyacağı erkek olmayı öğrenir ya da belki de bu işe hiç karışmamalı."

"Ne?"

"Aslında onu ölmesi için ateşe gönderdim Walker," diye itiraf ediyorum titrek bir nefesle. "Eğer adım atmayacak ve partileri bırakmayacaksa bana geri dönme girmemesini söyledim. Ona büyümesini ve bir yetişkin gibi davranmaya başlamasını söyledim çünkü hayatı değişmek üzereydi. Bu sözlerin hepimiz için geçerli olacağını bilmiyordum."

Walker orada öylece durup bana göz kırptıyor ve suçluluk duygusu gözyaşları şeklinde bedenimi terk .

"Hayatımla ilgili daha fazla dedikoduya katlanamam Walker - insanların bir adamdan nasıl çocuk sahibi olduğum ve o öldükten hemen sonra en yakın arkadaşıyla nasıl evlendiğim hakkındaki düşünceleri katlanılamayacak kadar fazla olabilir. Spekülasyonlarla başa çıkamam."

"O zaman bırak ben halledeyim." Sözümü kesiyor, duruşu daha kararlı hale gelirken bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bırak suçu *ben* üstleneyim. Herkese seni takip edenin ben olduğumu, John yapamadığı için benim öne çıktığımı ve sonra da birbirimize aşık olduğumuzu söyle." Gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu görebiliyorum, sanki bu sözler boğazında bir yumru oluşmasına neden olmuş gibi. "John'a olanlar için suçlanacak kişi sen değilsin, Evelyn. Ben suçluyum." göğsünü işaret ediyor. "O yangına gitmememiz gerektiğini biliyordum ama kahraman olmak istedim. Gururum yoluma çıktı ve bu en iyi arkadaşımın hayatına mal oldu. Onu sen öldürmedin, Evelyn. Ben öldürdüm."

Sözleri kalbime bir balyoz gibi indi.

Bu adamın benden kaçmasına şaşmamalı. John'un ölümünün kendi sorumluluğu olduğuna o kadar inanmış ki. Sorumlu olduğunu düşündüğü yanlış düzeltmeye çalışmasını takdir etsem de, evlenmemizin çözüm olduğunu sanmıyorum. İşleri daha da kötüleştirebilir.

Gözlerim tekrar yaşlarla dolarken alt dudağım titriyor. "Tanrım, Walker... çok durumdayız."

Sözlerimin onu güldürmesini istememiştim ama. Duygularımızla kıkırdarken Walker başını bana doğru sallıyor. "O zaman birlikte berbat olalım ve bunu atlatmanı sağlayalım. Bunun sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor. Eğer ileride boşanmak istersen ..." Boğazını temizliyor. "Sana bunu verebilirim. Ama şu an için? Bu küçük kızın sana ihtiyacı var, *sadece* sana. ve babasız kalacağı düşüncesine katlanamıyorum. O yüzden sana yardım etmeme izin ver. Lütfen..." Bana bir adım daha , vücudunun sıcaklığı beni sarıyor.

Tavandaki vantilatörün ışığı kahverengi gözlerini aydınlatıyor, bana irislerinin etrafındaki altın rengi halkayı öne . Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, kaşının üstündeki yara izini ya da sakalındaki hafif kırmızı tonu, muhtemelen genellikle sinekkaydı tıraş olduğu için. Ama bu gece çenesindeki kırıksıklıklar ona farklı bir hava katıyor.

Walker itici bir adam değil, ama vücudumun şu anda ona tepkiler başlı başına bir uyarı . Ya da belki erkeğin dokunuşunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, vajinam bu erkeğin yakınlığından tahrik oluyor.

"Bunu düşünebilir miyim?" Sonunda ciyak ciyak bağırmayı başarıyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken onunkiler de aynı şeyi yapıyor.

"Elbette. Ama çok uzun sürmesin. Zaman çok önemli. Yarın öğleden sonra için Chase ile bir toplantı ayarladım. Birlikte gidebiliriz ve o da seninle bu süreçte neler beklemen gerektiği hakkında daha fazla konuşabilir. Ama Evelyn, bence bu ikimizin de işine yarayabilir."

Bu küçük itiraf başımı ona doğru eğmeme neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yapmak için kendi bencil nedenlerim var diyelim, ama en önemlisi, bunu Kaydence için yapmamız gerekiyor." Yanağını okşamak için uzanıyor ve ön kapıya yönelmeden önce çenesini bana doğru eğiyor. "Yarın konuşuruz," diyor gitmeden hemen önce ve tuttuğumu fark etmediğim nefesim zekamla birlikte ciğerlerimden çıkarken bir an için bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum.

"Peki, arabuluculuk ne zaman?"

Masasında karşısına oturduğumda Chase, "İki hafta içinde," diye cevap veriyor. Butiği bugünlük kapattıktan sonra, öğleden sonraki bu toplantıya yetişmek için şehrin öbür ucuna koştum. Walker zaten burada beni bekliyordu. Ofisin önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki girişte nöbet tutuyormuş da gelmemizi gibi durması, arabamdan atladığımda içimi yine o huzursuz hissin kaplamasına neden oldu.

Ama şimdi, kolonyasının kokusu dikkatimi Chase'in söylediklerinden uzaklaştırıyor.

Walker hep böyle güzel mi kokardı?

"Yani onlar bana neden anne olmaya uygun olmadığımı söylerken karşılarında oturup gözlerinin içine mi bakacağım?"

"Tam olarak değil. Konuşmaların çoğu benimle avukatları arasında geçecek. Ama evet, onlarla aynı odada olmanız gerekecek."

"Ve gerçekten evlenmemizin yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?" Chase'e soruyorum, Walker'ın bana baktığını hissettiğimde gözlerini kaçırıyorum.

Chase koltuğunda kayar. "Avukatınız olarak, bu yasal amaçlar için evlenmenizi tavsiye edemem. Ancak iki ebeveynin bir ebeveynden daha güçlü bir mesaj gönderme eğiliminde olduğunu söyleyebilirim."

Walker dürtüyor. "Gördün mü?"

Kaydence'i diğer uyluğuma kaydırırken ondan uzaklaşıyorum. Tanrıya şükür, bu yoğun tartışma boyunca onu sessiz tutan bir diş çıkarma halkasını çiğniyor. "Bunu yapmak zorunda olmamalıyım. O benim kızım."

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilsin," diye açıklıyor Chase, bakışlarını Walker'a ve sonra tekrar bana . "Ama zararı olmaz. Yine de senin bu fikrinin varlığından bile haberim yok Walker, tamam mı?" Walker dudaklarını büzme taklidi yaparken o da parmağıyla masayı işaret ediyor.

"Tamam. Bilgi için teşekkürler. Ve benim davamı üstlendiğin için."

"Benim için bir zevk. Herhangi bir sorunuz olursa buradayım ve arabuluculuk bu konuya nasıl yaklaşmak istediğimiz konusunda hemfikir olduğumuzdan emin olmak için temas halinde olacağım."

Son bir saat o kadar çok hukuki jargonla doluydu ki beynimin hala çalışmasına şaşıyorum. Ama iki hafta içinde, çocuğumu benden almak isteyen insanlarla -yüksek sesle ağlamak için *büyükanne ve büyükbabasıyla*- yüzleşmek ve bir şekilde ona annelik yapma yeteneğimi savunmak zorunda kalacağım.

Hayatımın son birkaç gününde neler oldu böyle?

Walker, Chase ile bir şey konuşmak için geride kalıyor ama ben arabama yerleşmeden önce bana yetişiyor. Kaydence çoktan araba koltuğuna oturmuş, klima çalışıyor ve içeriyi .

"Evelyn!" Bana doğru koşuyor.

"Evet ..." Alnındaki çatıklık iç çekmeme neden oldu. Şu anda kendimi çok yenilmiş hissediyorum, kafamın karışmasından bahsetmiyorum bile.

"Henüz bir karar vermedin mi?"

"Henüz değil, Walker. Bu benim saçımı boyamaya ya da bu akşam yemekte ne yapacağıma karar vermem değil. Bu büyük bir seçim."

"Biliyorum. Ama bunu ne kadar erken yaparsak o kadar iyi. Zamanlama her halükarda şüpheli görünecek ama Pazartesi günü adliyeye gidip sen daha evrakları tebliğ etmeden önce zaten evlenme planlarımız olduğunu iddia edebiliriz." Uzanıp elimi tuttu, okşaması rahatlatıcıydı, öyle olmaması gerektiği halde. Bu adam benden sahte bahanelerle istiyor. Bu adam son altı aydır hayatımda değil, en zor altı ayı.

Şimdi de Süpermen gibi gelip günü kurtarmaya çalışıyor, sanki evlenmek büyük bir mesele değilmiş gibi?

"Özür dilerim. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum Walker."

Omuzları çöktü. "Biliyorum. Karar vermene yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece beni biraz rahat bırakır mısın? Lütfen?" Şu anda onu uzaklaştırmaktan nefret ediyorum, özellikle de

gözlerinde acı. Ama o düşünemiyorum. Bunu için zamana ihtiyacım var, belki bir artı ve eksiler listesi yaparım.

Ellerini ceplerine sokar ve başını sallar. "Tamam. Bekliyorum o zaman. İyi geceler, Evelyn."

Kamyonetine doğru yürümesini izliyorum ve sonra eve gitmek için arabama biniyorum. Her ne kadar yalnız kalmak istediğimi söylesem de şu anda en iyi arkadaşıma ihtiyacım var. Arabayı sürerken onu aradım.

"Hâlâ akşam yemeğindeyiz, değil mi?" Bluetooth'um aramasına bağlanır bağlanmaz ona soruyorum. "Evet. Neden? İptal etmek mi istiyorsun?"

"Oh, kesinlikle hayır. Şimdi senin arkadaşlığına her zamankinden daha çok ihtiyacım var." "Her şey yolunda mı?"

"Henüz emin değilim. Ama şarap getirmeyi unutma lütfen. Çok ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum." "Evelyn, beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor Kelsea, arka planda bir kapının kapandığını duyarken.

"Şu anda ben de biraz durumdayım, Kels. Sanırım . . . Sanırım gelecek hafta evleniyor olabilirim."

"*Sana evlenme mi teklif etti?*" Kelsea'nın gözleri yuvalarından fırlamış gibi kanepenin üzerinden bana bakıyor. Kaydence yerde birkaç oyuncakla oynuyor ben de onunla birlikte yere uzanmış, şarap bardağımı elinden uzak tutmaya çalışıyorum ki bardağa vurup her yere dökmesin.

En azından beyaz şarap olduğu halıda kötü bir leke bırakmaz.

"Evet. Sanki önemli şey değilmiş gibi." Şarabımdan bir yudum alıyorum ve sonra en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Bu çılgınlık, değil mi?" Kelsea kadehinin kenarının arkasına bir sırtış saklamaya çalışıyor ama ben yakalıyorum. "O bakış ne içindi?"

"Ne bakışı?"

Onu işaret ediyorum. "Bana söyleyecek bir sırrın varmış gibi görüldüğün ama söylememen gerektiğini bildiğin." Gözlerimi ona dikerek, "Kelsea Anne Gibson, benden bir şey mi saklıyorsun?" diyorum.

Boğazını temizler ve sonra iç çeker. "Hayır, Evelyn. Ama dürüst gerekirse, bunu söylemek bana acı veriyor, sanırım Walker bu fikirle bir şeylerin olabilir."

"Vay canına. Tamam. Şimdiden çok fazla şarap içmişsin." Ona gözlerimi deviriyorum ve sonra kendi alkolümden biraz daha alıyorum.

"Konuşan içki değil. Walker' o gecedan beri eskisi gibi olmaması ve senin de eskisi gibi olmaman," diye açıklıyor sesinde bir şefkatle. "Belki de bu kararın temelinde Kaydence'i gözetiminde tutmana yardımcı olmak yatıyor, ki zaten bunun değişeceğini sanmıyorum. Ama aynı zamanda, belki de bu ikinizin yeniden bağ kurması, nasıl arkadaş olunacağını hatırlamanız için bir yol olabilir."

"Yani, bundan önce çok yakın değildik ama ..."

"Ne kadar kötü olabilir ki Evelyn? Bu Walker. Onu tanıyorsun. Eskiden neyse şimdi de o, ama artık çok farklı."

"Evet, ama John öldüğünden beri onunla işler çok garipleşti."

"O zaman belki bu, yas sürecinde birbirinize destek olmanız için bir şanstır. Bu süreci atlatma şansınız olmadı, anlıyor musunuz? O öldü ve Kaydence bir ay sonra doğdu. Belki onun da kendi suçunu telafî etmek için buna ihtiyacı vardır. John'un ölümüne benzer şekillerde bağlı olan bir tek siz ikiniz varsınız. Bırakın size yardım etsin."

En iyi arkadaşım bana sanki cevap çok basitmiş gibi bakıyor. Ama içten içe, bu konuda hiçbir şeyin basit olmadığını biliyorum. Ölü bebek babamın en iyi arkadaşıyla evlenmekten bahsediyorum. Ailesi kızımı benden almaya çalışıyor. Ve benimle evlenmeyi teklif eden adam şu anda bana bir yıl öncesinden daha yabancı.

Ama kızımı kaybetmek -hayatım eskisi kadar kaygısız olmasa da dünyamı daha iyi hale getiren, yaşayan, nefes alan bedenimi- böyle bir seçenek yok.

Ben de bu durumda kendine saygısı olan her annenin yapacağını yaptım: çocuğumu ve kendimi korumaya karar verdim. Sonunda pişman olabileceğim bir karar verdim ama büyükanne ve büyükbabasının onu benden alma riskini göze alamazdım. O çok önemli.

"Bunu kabul ettiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyorum şarap kadehimi geri devirip kalan sıvıyı boşaltırken.

"Yani mısın?" Kelsea yerinde daha uzun oturuyor.

"Onu kaybedemem, Kels. Kızımı kaybedemem."

"Biliyorum, Ev. Ve yapmayacaksın da. Ama şimdi, bunu atlatmana yardım edecek

Walker var." "Neden seninle evlenemiyorum?" Sızlanıyorum, Kelsea'yı

güldürüyorum.

Sol elini kaldırarak güzel pırlanta yüzüğünü ve alyansını gösteriyor. "Üzgünüm, kızım. Ben çoktan kapıldım."

"Ve ben sadece sık severim, yani bu işe yaramaz."

"Evet. Ve alınma ama Wyatt'ın aletini vermeyeceğim. Üzgünüm." Omuz silkti.

Kıkırdayarak, "Seni suçlamıyorum. İyi penis bulmak zor"

"Wyatt ve Walker ikiz, yani ..."

Elimi tutuyorum. "Ah, hayır. Bu cinsiyetsiz bir evlilik olacak, dostum."

"Bunu senden duymak şaşırtıcı. Hadi ama... Walker'ın yeteneklerini biraz olsun merak etmiyor musun?" İşaret başparmağını önünde birleştiriyor ve aralarında küçük bir boşluk bırakıyor.

"Seksi özlüyor muyum? Evet, özlüyorum. Ama bunu Walker'la yapmak zaten bulanık olan ilişkimizi daha bulandıracak. Hayır. Bence bu evlilik süresince seks yapmayan arkadaşlar olarak kalmamız daha iyi. Ayrıca, sonsuza kadar evli kalacak değiliz."

Kelsea bana yine o sırıtışını gösteriyor. "Tamam. Sen nasıl ."

İtiraf istemesem de, en iyi arkadaşım bana inanmıyor gibi görünüyor. Ben de kendime inandığımdan pek emin değilim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Walker

L Son saman balyasını ahırın içindeki yığının üzerine atıp alnımdaki teri siliyorum. Bu sinirle savaşmama yardımcı olan bu çiftlikteki iş için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yarın evleniyorum ve bu benim fikrim olmasına rağmen, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde hayatımı değiştirecek bir karar verdiğim hissinden kurtulamıyorum. Ancak dün gece Evelyn'den teklifimi kabul ettiğini belirten bir mesaj aldığımda içimde bir şeyler . Altı aydır ilk kez yeniden bir amacım varmış gibi hissediyorum. Hayatın tüm amacının ne olduğunu merak ederek amaçsızca dolaşıyormuşum gibi hissetmiyorum.

Ölümün insanı uyandırmak ve yaşamanın çaba gerektirdiğini fark ettirmek tuhaf bir yolu vardır. Her günü değerli kılmak için seçim yapmayı gerektiriyor. Ve artık suçluluk duygumu alkolle boğma noktasını geçtiğime göre, başka birinin hayatını daha iyi hale getirmeye odaklanabilirim: Evelyn'in ve Kaydence'in.

Kardeşim haklıydı, her ne kadar bunu ona asla yüksek sesle itiraf etmesem de - en azından henüz değil. Kederimi olumlu bir şekilde yönlendirmek, o geceden bu yana beni çevreleyen karanlıktan kurtulmamın anahtarı olabilir; her ne kadar o geceye ait anılar, zorlukla kaçtığım alevler sayesinde her gün parlak ve belirgin olsa da.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Wyatt bana soruyor, onunla yüzleşmek için döndüğümde dikkatimi topluyor. Gibson Ranch imzalı tişörtü, ona uygun şapkası, Wranglers ve Ariat iş botlarıyla bana doğru ilerliyor. Bugün Pazar, bu da üçümüzün de gün boyunca bir noktada çiftlikte zaman geçireceğimiz anlamına .

"Daha yeni bitirdim. Hala Sümbül ve Dut'u fırçalamam gerekiyor ama sonra eve gitmeden önce Barricade'i gezintiyeye çıkaracaktım."

"Atlar iyi görünüyor, Walker. Bir sonraki dersin ne zaman?"

"Birkaç haftadır yok. Bazı randevuları erteledim çünkü ruh halim uygun değildi, musun?" Binicilik dersi vermeyeli aylar oldu, ancak geçtiğimiz hafta göğsümdeki ağırlık kalktıkça, elimden normale dönmeye hazır olduğumu biliyorum - en azından *yeni* normalime.

Başını sallıyor ve sonra diliyle yanağını patlatıyor. "Mantıklı düşünmemekten bahsetmişken, küçük bir kuş bana yarın evleneceğini söyledi..."

Hay sikeyim. Sanırım Kelsea önce kardeşimle konuşmuş. Beni şaşırtmadı ama

Yine de bu konuda ona daha sonra yaklaşıacaktım. Gerçi Kelsea'nın Wyatt'la konuyu konuştuğundan eminim, çünkü Evelyn muhtemelen ondan törende şahit olmasını istemiştir. "O küçük kıvrıcık saçlı kuş haklı olabilir."

Wyatt başını bana doğru sallıyor. "Evelyn'le mi evleneceksin? Aklından ne geçiyor, dostum?"

"Sanırım sağdıçım olmak istemiyorsun o zaman?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onun duruşunu taklit ederken soruyorum. Çıplak gözle birbirlerine benzeseler de iki taraf arasındaki farkları bulmaya çalışan insanların olduğu resimlerdeki gibi göründüğümüze eminim.

"Walker, konuş benimle. Aklından neler geçiyor senin?"

"Düşünüyorum da arkadaşımı kurtarama belki kızını annesiz ve babasız büyümekten kurtarabilirim." Ya da belki Evelyn'e karşı son bir yıldır ve hatta daha uzun süredir hissettiğim özlem konusunda nihayet bir şeyler yapabilirim.

Ama henüz bu ihtimalle yüzleşmeye hazır değilim.

"Kelsea bana velayet dilekçesinden bahsetti. Ama evlilik? Nasıl hissettiğin göz önüne alındığında bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Nasıl hissettiğimin konuyla ilgisi yok," diyorum ve ondan uzaklaşmak için döndüğümde onu fırçalıyorum.

Ama o beni yakından takip ediyor. "Aynen öyle. John'la oynaşmaya başladığından beri Evelyn'e karşı bir şeyler hissediyorsun, bunu inkâr etmeye çalışma. Kelsea ve ben ikimiz de farkındayız. Ve şimdi, onunla evlenmenin tüm bunları ortadan kaldıracığını mı düşünüyorsun? Hiç aklınla düşünüyor musun? Yoksa düşünme işini aletine mi bırakıyorsun?"

Arkamı dönerek onunla burun buruna geliyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Lanet olası *kalbimle* düşünüyorum, Wyatt," diye ediyorum, kardeşim bana sorması gereken soruları sorarken hissettiğim öfkeyi kontrol etmeye çalışıyorum, sadece bu seçimde kafamın bir faktör olduğundan emin olmak için gündeme getirdiğini bildiğim soruları.

Ama zamanda beni dinlemediğini hissediyorum.

"Geçtiğimiz yıl ilk kez *doğru* kararı verdiğimi hissediyorum. Bunu yapmak *zorundayım*. Öylece durup o küçük kızın hayatına bir kez daha karar verilmesini izleyemem. Ve Evelyn bunu hak etmiyor. O harika bir anne. Yani evet. Belki onu hala çarpıcı ve ilgi çekici buluyorum ve hayal kırıklığıyla beni biraz çıldırtabilir. Ama mesele bu değil. Bunu kızlar için yapıyorum. Bunu John için yapıyorum. Ve belki de . . . Bunu biraz da kendim için yapıyorum."

Wyatt bir dakika beni inceledikten sonra iç çekerek rahatlıyor. "Umarım neye bulaştığını biliyordursun. Bunun her yerinde felaket yazıyor, dostum."

"Artık evlisin, ne kadar zor ki?" Şaka yapıyorum, ikimiz de aynı anda gevşemiş gibi göründüğümüz için minnettarım.

"Ben ciddiym Walker. Şimdi ne olacak? İkiniz birlikte mi yaşayacaksınız?"

"Evet. Dün gece birkaç şey konuştuk." Özellikle, mahkeme nihai velayete karar verene kadar bu anlaşmayı karar verdik ve sonra ne zaman boşanacağımıza karar vereceğiz. Kaydence orada olduğu için ben de Evelyn'in evine taşınacağım, böylece onun için işler daha kolay olacak. Sonuçta bu *benim* fikrimdi diye hayatlarını da alt üst etmenin bir anlamı yok.

Bir de Evelyn'in seks ve kadın kuralı vardı ki ben buna erkek yok diye karşılık verdim. İhtiyacımız olan son şey, ikimizden birinin başkalarıyla çıkması ya da yatmasıyla evliliğimizin gerçek olmadığına dair spekülasyonlar yapılması. Ve seks yapmadan bir yıldan fazla geçirdim, bu yüzden biraz daha uzun süre biliyorum.

Ayrıca, Evelyn'in başka bir erkekle birlikte olması fikri kanımı kaynatıyor, bu yüzden bekar olmamızın ikimiz için de daha kolay olacağını biliyorum.

"Bunu gerçekten yapıyor musun?" diye açıklıyor kardeşim.

"Öyleyim."

Wyatt iç çeker ve gözlerini gökyüzüne diker. "O zaman yarın saat kaçta adliyede olmam gerekiyor?"

"Sabah . Ve sakın geç kalma."

Duvardaki cam vitrindeki yansımamı bininci kez kontrol ederken kalbim hızla çarpıyor. Kravatımı düzelterek topuklarımın üzerinde zıplıyor, Kelsea ve Evelyn'in Kaydence ile birlikte gelmesini bekliyorum. Bir yıl içinde ikinci kez takım elbise giyiyorum, ama bu sefer bir şeyi kutluyorum - en azından bu işin içinde olan herkes için bir kazan-kazan olduğunu hissediyorum.

"Sahte evliliğin için nasıl görüldüğünden mi endişeleniyorsun?" diye fısıldıyor kardeşim kulağıma, ben onu itip uzaklaştırmadan önce.

"Bu sahte değil Wyatt. gerçek. Chase, evlilik cüzdanı için yetmiş iki saatlik bekleme süresini beklemek yerine bugün evlenebilmemiz için Yargıç Carlson'dan bir iyilik istedi."

Koridorun sonundaki çeşitli mahkeme salonlarına giden insanlar yanımızdan geçerken, "Bir tür sözleşme mi ?" soruyor nefesinin altından.

"Ne? Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü bu gerçekse ve bir gün boşanırsanız, Evelyn'in sizin gelirinizde, net servetinizde vb. hak sahibi olduğunu fark edersiniz, değil mi?"

"Bütün bunlar umurumda değil," diyorum el sallayarak onu . "Ayrıca, tüm bu olanlarda benim payım olduğu için bunu fazlasıyla hak ediyor. Ve eğer bu Kaydence'le ilgilenildiği anlamına geliyorsa, zaman istediği her şeye sahip olabilir."

Kardeşim mırıldanıyor. "Yüce . Boyundan büyük işlere ."

"Evet, ama en azından biz konuşurken yüzeyde biraz daha parlak görünmeye başlayan bir ışık görüyorum." Sözcükler dilimden dökülürken, Evelyn köşeden beliriyor, beyaz bir sundress içinde bana doğru süzülüyor ve sadece onu görmek bile dünyayı durduruyor. Gözlerim sadece ona odaklanıyor.

İnce askılar omuzlarını takip ediyor ve elbisenin üst kısmı köprücük kemiğinin tamamını ortaya çıkarıyor. Kumaş , kıvrımlarını ve kalçalarını vurgulamak için belini kıvrıyor ve başının etrafında bebek nefesinden bir halka . Uzun sarı saçlarının geri kalanı bukleler halinde yüzünü çerçeveliyor.

Rolümüzü oynamamız gerektiğini bildiğim için takım elbise giydim ve kravat taktım ama onu böyle giyinmiş görmek - ruhani, melek gibi ve onu hiç görmediğim kadar güzel - beni olduğum yerde dondurdu.

Hay sikeyim. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi, çünkü ruhumun en derin kısmı bunun gerçek olmasını diliyor, işin içinde duygular falan var.

Ama artık geri çekilmek için çok geç.

Kaydence'e odaklan. O küçük kızın annesini kaybetmemesine odaklan. Bunu bu yüzden yapıyorsun, hatırladın mı?

Kelsea beni bakarken yakalıyor ve üç bayan bana ve kardeşime yaklaşırken kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Salyalarım gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum, uygunsuz ve ürkütücü tepkimi olabildiğince bastırıyorum ve bunu John ve kızına yardım etmek için yaptığımı hatırlıyorum.

Evelyne de yardım etmeye çalışmadığına emin misin?

"Evelyn, sen-"

"Üzgünüm, geç kaldık." Sözümü keserek Kaydence için Kelsea'ya doğru uzanıyor. "Bu ufaklık tükürdü"

Bu yüzden onu son dakikada değiştirmek zorunda kaldık."

Nane yeşili elbiseli küçük kıza gülümseyerek uzanıyorum ve yanağını okşuyorum. "Beni kandırabilirdi. Mükemmel görünüyor," diyorum Evelyn ile göz göze gelmeden önce. "İkiniz de öyle."

Hayal görmüş olabilirim ama yanaklarında bir pembelik belirdiğine yemin edebilirim ve sonra Evelyn dikkatini Wyatt'a çeviriyor. "Bizim için hazırlar mı?"

"Evet. Her şey hazır," diye cevap veriyorum onun yerine, şu anda benden kaçmasına sinirlenerek. Ama yakında bunu yapamayacak. Her gün yanında olacağım, bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Ama bunu atlatabilirim. Hayat son zamanlarda hepimizin eline oldukça boktan kartlar verdi ama sanki çantada keklikmişiz gibi blöf yapıyoruz.

Gerçek şu ki, bunun Evelyn'in davasına yardım mı edeceğini yoksa zarar mı vereceğini bilmiyorum, ama içgüdülerim bana ilkinin daha muhtemel olduğunu söylüyor. Bu yüzden dirseğimi uzatarak Evelyn'in Kaydence'i Kelsea'ya geri verdikten sonra kolunu benimkinin arasından geçirmesini bekliyorum ve sonra onu ve arkadaşlarımızı mahkeme salonuna götürüyorum.

Tören hızlıydı ama yasaldı. Ona bir yüzük bile aldım, küçük elmaslar olan beyaz altın bir yüzük ve kendime de sade bir yüzük. Yüzüğü parmağına taktığımda Evelyn küçük bir nefes alıyor ama hakimim ve kardeşimin önünde beni azarlamaktan kaçınıyor. Kelsea birkaç fotoğraf çekerken gülümsüyor, sanki her şey kısmetmiş de heyecanını dizginleyemiyormuş gibi. Ağabeyim de Kaydence'i tutarken derin nefesler alıyor, saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi nefes nefese kalıyor.

Yargıç bizi koca ilan ettiğinde, beni gerçekten düğümlere bağlayan kısım için kendimi hazırlıyorum - çünkü Evelyn'i öpmenin tüm bu durumu benim için daha da kötüleştirebileceğini biliyorum. Ama onu öpmeden duramam. Tuhaf ve garip olurdu, bu yüzden belinden göğsüme çekiyorum ve elimle yüzünün yan tarafını kavıyorum.

"Walker .." Onunla göz göze geldiğimde nefesi kesiliyor.

Sonra da bir yılı aşkın süredir düşündüğüm bir şeyi yapıyorum.

Dudaklarımı onunkilerin üzerine koyuyorum, ilk başta nazikçe, onu hissediyorum. Ama ağzının benimkine karşı sıcaklığı beni daha fazlası için zorlamaya teşvik ediyor. Ve sonra Evelyn benimle yarı yolda buluşuyor, öpücüğe doğru eğiliyor ve sanki bu kadına karşı bastırdığım tüm duygular yüzeye doğru fırlıyor ve bir gelgit dalgası gibi etrafıma çarpıyor.

Bir an dudaklarının kenarını yalayarak şansımı zorlamayı ve dilinin benimkine değmesi için yalvarmayı ama yapmak istediğim son şey bu kadını mahkeme salonunda yargıç, erkek kardeşim ve baldızımın önünde hırpalamak. Bu yüzden isteksizce geri çekiliyorum, gözlerimi açtığımda Evelyn'inkilerin hâlâ kapalı olduğunu görüyorum.

Kalbim kadar hızlı çarpıyor ki, yemin ederim odadaki herkes duyabilir, ama dünyam ayaklarımın altından kaydı. Birdenbire tüm bunlar gerçek oldu ve bir kararlılık dalgası yayıldı.

Bu kadını benim yapmalıyım.

Ama ya beni geri istemezse?

Evelyn nihayet gözlerini açtığında, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve şokla genişliyorlar.

"Yaşasın!" Kelsea, Wyatt hala onu tutarken Kaydence'in ellerini birbirine vurarak haykırıyor. gerçeklik bize geri çarpıyor. Ama küçük kızın bunu kavraması ve kendi kendine alkışlamaya başlaması uzun sürmüyor.

Elini sıkmak için uzandığımda Yargıç Carlson, "İkinizi de tebrik ederim," dedi.

"Teşekkür ederim, efendim." Sonra *gelinime*, düzeltiyorum, *karıma* dönüyorum.

"Hazır mısın?"

"Hı-hı," diye mırıldanıyor Evelyn kendini toparlayıp elimi tutarken ve adliyeden birlikte çıkıyoruz, hayatlarımız bir önceki anla sonsuza dek değişmiş olarak.

"Ee, sırada ne var, yeni evliler?" diye takılıyor kardeşim kamyonlarımızın yanında toplanırken ve

Evelyn'in arabası. "Annemle babama uğrayıp seni tebrik etmelerini ister misin?" Midem anında . "Siktir."

"Evet, bunu düşünmedin, değil mi?"

Evelyn koluma vuruyor. "Ailene söylemedin mi? Aman Tanrım, annen beni öldürecek!"

"Özür dilerim. İki hafta sonraki arabuluculuktan önce bu işi halletmeye çalışmakla biraz fazla meşguldüm," diyorum annemin buna vereceği tepkinin Evelyn'in şu anda beni azarlamasından çok daha kötü olacağını bilerek. "Yine de her şey yoluna girecek..."

Wyatt homurdanıyor. "Evet. ."

Kelsea ayağa kalkıp Wyatt'ın kafasının arkasına bir şaplak atıyor ve o anda baldızımı daha da çok sevdiğimi düşünüyorum. "Wyatt. Hiç yardımcı olmuyorsun." Kardeşime gözlerini devirerek dudaklarını büzüyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "G. Anne için endişelenme. Evet, şok olacak ve Randy'nin de söyleyecek bir şeyleri olacak ama onlar Evelyn'i tanıyorlar. Eminim bunu gizli tutma nedenini ."

"Hayır, Kels," diye araya giriyorum. "Ailem bunun ayarlandığını bilmemeli. Sadece sen ve Wyatt biliyorsunuz."

Kaşları çatılır. "O zaman onlara ne söyleyeceksin?"

"gizlice görüyorduk ve sonunda ilişkimizi saklamaktan yorulduk." Dün gece insanlar sorduğunda ani evliliği açıklamak için bulduğum gerekçe buydu. Henüz Evelyn'e bunu anlatma fırsatım olmadı. Düşüncelerini merak ettiğimden, tepkisini ölçmek için dönüyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Uh, evet. Bence kulağa hoş geliyor," diye ciyak ciyak bağırmayı başarırken Kaydence ellerini tekrar çırparak hepimizi güldürüyor. Sonra da baykuş ötüşüne benzeyen bir ses çıkarıyor.

"Gördün mü?" Gülümseyerek soruyorum. "Bu küçük baykuş da öyle düşünüyor." Kaydence ötmeye devam ediyor ve sonra bana doğru uzanıyor.

"Dün bu sesi çıkarmaya başladı. Nereden aldığından emin değilim," diye açıklıyor Evelyn, ben Kaydence'in yolunu keserken, yüzüme uzanıp yanaklarımı sıktığında içime huzur geldiğini hissediyorum. Sonra Evelyn'e bir bakış fırlatıyorum.

Gözleri bize kilitlenmiş durumda ama o mavi gözbebeklerinin ardında bir şeyler var - minnettarlık, saygı ve tedirginlik, sanki bir sonraki adımdan emin değilmiş gibi.

Tek bildiğim, bu kızlar artık benim sorumluluğumda ve bir daha kimseyi hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

İstediğim son şey Evelyn ve Kaydence'i törenden hemen sonra bırakmaktı ama başka bir vardiya için karakolda olmam gerekiyordu. Neyse ki şef, Cuma günü Chase ile görüşmemiz için bir gün erken çıkmam gerektiğinden programımı değiştirmeyi kabul etmişti ve adamlardan biri bu gece için benimle yer değiştirmeye istekliydi.

Yarından sonraki gün eve dönmek üzere yola çıktığımda, kendi evime değil Evelyn'in konağına . Gerekli eşyalarımın çoğu kamyonetimin kasasında ama büyük şimdilik benim evimde kalıyor. Aslında kullanmayacağım için şimdilik evimi kiraya vermeyi düşünüyorum. Evelyn kullanmam için bir misafir yatağı olduğunu söyledi ve zaten mobilyaları var, bu yüzden bunları getirmenin bir faydası yok. Tamamen mobilyalı bir ev kiracı bulmamı kolaylaştıracaktır. "Bu akşam yemekte ne var tatlım?" Drew, diğer ekip üyelerinden biri ve

iyi bir arkadaş, mutfağa giriyor ve ocaktaki tencerenin üzerine eğilip derin bir nefes alıyor.

"Acı biber, tatlı yanaklar." Önümdeki karışımı karıştırırken omzumun üzerinden dönüp gözleriyle buluşuyorum. "Mısır ekmeği ile."

"Siktir, kulağa hoş geliyor." Drew buzdolabına doğru ilerliyor, iki kutu kola çıkarıyor ve birini bana uzatıyor.

"Bu annemin tarifi, yani olacağını biliyorsun." "Annem bana yemek yapmayı hiç öğretmedi," diye sızlanıyor Drew.

"Bu ben ve kardeşlerim için bir seçenek değildi. Annem, o kadın mutfağında yaşamış ve yaşamaya devam ediyor olsa da, başımızın çaresine bakmayı bilmemiz konusunda ısrar etti."

Yatak ve kahvaltıya dönüşen bir çiftlikte büyümek, yıllar içinde evin bakımı ve bir işletmeyi yönetme konusunda birçok beceri öğrenmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Ama annemiz aynı zamanda mutfağa girip yardım edebilmemizi de istiyordu. Bu yüzden haftada bir gün, sırayla o günkü yemeklerden birini yapardık. Sabahlarım atlarla geçtiği için genellikle akşam yemeğini ben yapardım ama şimdi itfaiyede aşçı olarak çalıştığım için anneme minnettarım. Birinin sizin pişirdiğiniz yemekten keyif almasının sesi hiç eskimiyor.

"Belki de annenle tanışmalıyım," diye şaka yapıyor Drew.

"Elbette. Sonra babam ve av tüfeğiyle de tanışabilirsin."

Drew kıkırdıyor ve tezgahın etrafındaki taburelerden birine oturuyor. "Seni son gördüğümünden beri neler değişti? Son zamanlarda daha iyi bir ruh halinde ."

Oh, biliyorsun. Bugün yeni evlendim.

"Sanırım bazı değişiklikler yapmam karar verdim," diye cevap veriyorum. "Ne gibi?"

"Başlangıç olarak, taşınıyorum."

"Neden?"

"I . . ." Bir an Drew'a bugünden bahsetmeyi düşündüm ama sonra bunun eninde sonunda herkes tarafından bilineceğini fark ettim, bu yüzden kaçınılmaz olanı bir anlamı yoktu. Herkes er ya da geç öğrenecek - küçük kasabalarda işler böyle yürür. "Bugün evlendim, karımın yanına taşınıyorum."

Drew gözlerini kırptırmadan önce bana donuk bir bakış atıyor ve yaşadığı şoktan kurtuluyor. "Affedersiniz..az önce *evlendiğinizi* mi söylediniz?"

"Evet." Tekrar ocaktaki tencereye dönüyorum. "Eğer evimi kiralamak isteyebilecek birini tanıyorsanız, bana haber verin."

Tam Tanner ve Brad mutfağa girerken, "Tut şu lanet telefonu!" diye bağıyor.

" oluyor?" Brad buzdolabından kendi içeceğini çıkarırken soruyor. Fırının zamanlayıcısı çalışıp mısır ekmeğinin piştiğini işaret edince, Drew meslektaşlarımızı doldururken ben de fırından çıkarmak için harekete geçiyorum.

"Walker evlendi."

"Ne oluyor lan?" Tanner bağıyor. "Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

Evelyn'e bu sabah söylediğim gerekçeyi kullanarak, "Şey, bunu tutuyorduk," diye açıklıyorum.

"Kim o?" Drew dürtüyor. "Seninle kim evlenir ki?"

İş arkadaşlarıma diğer insanların bu verecekleri ilk tepki kendimi hazırlıyorum. Ve bu seferki daha sert olacak, bunu biliyorum - çünkü hepsi John'u tanıyordu.

"Evelyn."

Drew nefesini vermeden önce üçü de sessizliğe bürünüyor ve uzun süre bana bakıyorlar. "Kutsal

Siktir."

"Evet. Yani artık evli bir adamım." Ocağın altını yakıyorum ve ardından "Yemeğiniz hazır çocuklar. Yemek zamanı."

İtfaiyedeki adamlardan beklediğim sorgulama hiç gerçekleşmedi ve vardiyamın geri kalanı boyunca tedirgin hissetmeme neden oldu. Elbette bir şok bekliyordum, ama sonra sorular bekliyordum, hem de çok sayıda.

Ama hiç gelmediler.

Ve ne var biliyor musun? Zaten cevapları hak ettiklerini düşünmüyordum, en azından şu anda.

Evelyn başkalarının tepkileri konusunda gergin olmakta haklıydı ama diğerlerini boş ver. At gözlüklerimi takmaya ve John'un ailesiyle olan bu savaşta ona yardım etmeye kararlıyım. Şu anda önemli olan tek şey bu.

Bu ve biraz uyumak, çünkü çok yorgunum.

Evelyn'in konağına yanaştığımda sert bir nefes alıyorum. Bir kadınla yaşamak benim için yeni bir deneyim olacak, bu kesin. Ama bir bebekle yaşamak da mı? Önümüzdeki birkaç ay boyunca bir düzene oturmadan önce öğrenmem gereken tonla şey olduğuna .

Öngörülebilir gelecekte burası benim evim olacağı için kapıyı çalmak garip geliyor ama yine de . Şehir evimin kiraya bahsettiğimde Tanner bir yer aradığını söyledi, yani en azından şimdi endişelenecek bir şeyim daha azaldı.

Evelyn birkaç dakika sonra kapıyı açar. "Selam. Üzgünüm, bebeğin altını değiştiriyordum."

"Sorun değil." Kapıyı benim için açık tuttuğunda içeri giriyorum ve buraya son gelişimde olduğu gibi dikkatim dağılmadığı için etrafa bakıyorum. Evelyn'in evindeki her şey nötr tonlarda ve küçük parlak renk patlamaları ile rahatlatıcı ve etrafıma , aya odaklanan bir değil iki resim görüyorum. Biri yıldızlarla çevrili ay, ikincisi ise okyanusun üzerindeki ay, ışığı dalgalarındaki dalgaları vurguluyor. Buraya son geldiğimde bunu fark etmemiş olmam ne garip.

Evi, giydiği renklerin bolluğuyla ya da sattığı kıyafetlerde butiğini dolduran tonlarla tam bir tezat oluşturuyor. Burası bir ev gibi hissettiriyor ve birlikte yaşamaya alışmanın zaman alacağını bilsem de, atmosfer .

"İş nasıldı?" diye soruyor, sanki bunu söylemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi. Yalan söylemeyeceğim, 1950'lerin ev kadını gibi hissettiriyor ama Kelsea dışında birinin bunu sorması da güzel. Vardiyadan sonra bira fabrikasına uğradığımda beni her zaman kontrol eder, ama bırakın ilişkide olduğum bir kadını, başka birinden bile böyle bir şey görmedim - eğer şu anda bunu böyle sınıflandırıyorsak.

"İyiymiş. Uzun. Olaysızdı, ki dürüst olmak gerekirse en iyi vardiya türü de budur." Olaylı olanlar, rüyalarımda beni rahatsız eden şeyler gördüklerimdir.

"Sevindim o zaman." Kaydence sanki dünyada en sevdiği yer gibi kalçasının üzerinde dinleniyor ama gözleri bana kilitlenmiş. Uzanıp bileğini tutuyorum, ona düğünümüzün sabahında yaptığı baykuş çağrısını yapıyorum ve beni anında gülümseten bir bebek kıkırdamasıyla ödüllendiriliyorum. "Sana odanı göstereyim."

Evelyn'i üst kattaki misafir odasına kadar takip , şu anda şansımı zorlamanın aptallık olacağını biliyordum.

Evliliğin gerçek olduğunu göstermek için aynı odada kalıyoruz. Ama bu tartışmayı daha sonra yapabiliriz ve kapalı kapılar ardında sadece ikimiz varken, sanırım bunun pek bir önemi yok. Şu anda uykuya ihtiyacım var, her ne kadar vücudum bu kadının yakınında olmaktan dolayı gergin olsa da.

Ve sonra iki gün önceki öpüşmemizin yüzüncü kez aklıma .

Evelyn odamın kapısını açıyor, ben de hemen giriyorum. Orta boy yatak uzak köşeye yerleştirilmiş. Burada küçük bir şifonyer ve bir komodin var, ama hepsi bu kadar.

"Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama Wyatt'la birlikte önce bunu çoğunlukla Kelsea için almıştım." Omuz silkiyor. "Belli ki bir yıldır kullanılmamış. Ama yatakta temiz çarşaflar var." "Bu fazlasıyla yeterli, Ev. Teşekkür . Ben bir erkeğim. Çok fazla alana ya da sanat eserine ihtiyacımız yok. duvarlar." İşte o zaman dolabın yanındaki duvarda bir resim yakalıyorum - bir başka ay resmi.

Evelyn gergin bir kahkaha attı. "Şifonyerin bazı kıyafetlerim var ama daha fazla alana ihtiyacınız varsa onları taşıyabilirim."

"İyi olacağım." Dolaba , olursa her zaman kıyafetleri asabileceğimi biliyorum. Çamaşırları kaldırmaktan gerçekten hoşlanan nadir insanlardan .

"Tamam." Evelyn yere bakıyor ve sonunda bakışlarını benimkilere diyor. "Düğünden beri sana teşekkür etme fırsatı bulamadım," diyor spor çantamı yatağın üzerine bırakıp ona döndüğümde.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Benim sana teşekkür etmem gerekir." "Nasıl anladın?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve sonra gözlerinin içine bakıyorum, o öpücüğü bir kez daha düşünüyorum, tekrar yaparsam ne yapacağını merak ediyorum.

Ama benim gerekçem ne ki?

O kadar ki dudaklarımı dudaklarına değdirmeme düşüncesine bile dayanamıyorum. . . Seninle evli olmak hep merak ettiğim bir rüya gibi geliyor.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum, bu yüzden sadece bir fantezi olmadığından emin olmalıydım.

"Çünkü beni hayatına kabul eden sensin, Ev. Bunu yapmak zorunda değildin. Bununla kendi başına mücadele edebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum ama bana güveniyorsun ve ..." Hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Bir değil mi?" diye soruyor ve ikimizi de güldürüyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, Walker ... bir kez olsun sırtımı yaslayacağım birinin olması iyi hissettiriyor." İtirafı hazırlıksız yakalamış olmalı, gözlerinin açılma şekline

Kaydence tam o anda alkışlamaya karar veriyor, anı bozuyor ve yüzüme yeniden bir gülümseme getiriyor. Bunun dışında değer vereceğim bir şey varsa, o da o küçük kızın sevinciyle çevrili olmaktır; bana düşündüğümde daha fazla yardımcı fark etmediğim bir şey. Onu görmenin kalbimi daha fazla acıtacağını düşünmüştüm ama tam tersini hissediyorum. Onun yanında olmak bana neredeyse John'un da burada olduğunu, yeniden gülümsemenin ve kahkaha atmanın normal olduğunu, keder yerine mutluluk hissettiğim için kendimi suçlu hissetmek zorunda olmadığımı hissettiriyor.

"Bırakalım da biraz uyu," diyor Evelyn kapıya doğru dönerken.

"Evet, yorgunum."

"Evdeki her şeyi alabilirsin. Ne zaman uyanırsın bilmiyorum ama sekiz gibi işe gideceğim."

"O zamana kadar kalkmış olabilirim."

"Tamam." Gülümsemesi hızlı ve küçük. "İyi geceler, Walker."

"İyi geceler, Evelyn." Gözlerimi Kaydence'e çeviriyorum. "Sana da iyi geceler küçük baykuş."

Kaydence ciyaklıyor ve sonra ikisi beni odamda yalnız bırakıyor. Üzerimi değiştirdim.

üniformamı giyiyor, koridorun karşısındaki banyoda dişlerimi fırçalıyor ve sonra kendimi yüzüstü yatağa bırakıp uyumak için can atıyorum.

Haftada birkaç kez beni ziyaret eden aynı kâbus bu sefer beni karşılamıyor. Onun yerine, Evelyn'in bacaklarının başıma dolandığı ve yüzümün kalçalarının arasına gömüldüğü başka bir tür rüya görüyorum.

Diğer odadan gelen bir çığlık beni gerçekten uyandırana kadar bu rüyanın beni aynı şekilde uyanık tutması komik.

C H A P T E R S I X

Evelyn

"S hhh, bebeğim. Ağlamayı kesmelisin." Kaydence protestosunu daha da yüksek sesle haykırıyor. "Uyanacaksın Walker," diye fısıldıyorum kulağına, onu odamda zıplatırken.

Üç günden az bir süredir aynı evi paylaştığım ilk gece ve şimdiden bu karardan pişman için çıldırıyorum.

Onunla yaşamamanın zor olacağını biliyordum ama kızımın gecenin bir yarısı en az iki kez uyanması, on dakika önce ağlamaya başlayana kadar bir sorun olarak aklıma gelmemişti. Neyse ki, koridorun onun tarafında hiç hareket olmadı, bu yüzden belki de kaya gibi uyuyor ve bu bir sorun olmayacak. Ama şu anda ağlama şekline , uyanması an meselesi.

Aman Tanrım. Ne düşünüyordum ki? Bunun bir hata olacağını biliyordum. Kendini neyin içine soktuğunu anlayacak ve ben de aslında gerçek olan sahte bir evlilikten boşanmış , tanımadığım iki insana anne olmaya uygun olduğumu göstermek için kendimi bir evlilikten.

Tanrım, sorunlarım var.

Ve eğer adam saçma bir nedenden dolayı bu işe devam etmeye karar verirse, onun burada olmasına alışamam. Bu bittiğinde işleri daha da zorlaştıracak. Ve ona sırtımı dayamanın iyi itiraf bir gerçekleşemez. Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum, ama bu saçmalığı kabul ettiğimden beri zihnim bir blenderin içinde dönüyor ve bugün daha da kötüleştirdi.

İnsanlara güvenemem. Bunu hayatımda pek çok kez öğrendim ve bu hatayı bir yapmayacağım. Dokuz yıl önce Kelsea'yı içeri almak beni neredeyse öldürüyordu ama içgüdülerim onun güvende olduğunu söylüyordu. Walker konusunda içgüdülerim durumda, beynim ve kalbim de öyle, bu yüzden şu anda sezgilerime güvenilemeyeceğini çok iyi biliyorum.

Şu öpücük. Yargıç işaret kadar tören sırasında öpüşmemiz gerektiği aklıma bile . Ve o noktada, onu reddedemezdim. Bu şüphe uyandırırdı.

Ama sonra dudakları dudaklarıma dokundu ve kalbim çırpınmaya başladı. Midem dibe vurdu ve ağzının sıcaklığı bana bir erkeğin bana dokunmayalı ne kadar uzun olduğunu hatırlattı. En kötüsü de bana dokunan son erkeğin onun en iyi arkadaşı olmasıydı.

Tanrım, bu daha da kötüye gidemez.

"Her şey yolunda mı?" Walker'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve döndüğümde onu ayakta dikilirken görüyorum.

Kapımın önünde, üstsüz.

Vay anasını.

Walker'ın fit olduğunu biliyordum ama bir erkeğin bu kadar karın kası olabileceğini bilmiyordum. Yani, kaç tane var? Saymaya başlamakten korkuyorum çünkü o zaman ne yaptığımı anlayacak. Ama bu adam, genellikle fotoşoplanması şekillerde lezzetli bir şekilde fit, kaslı ve tonlu, bana seksi ve nasıl hatırlatmaya hizmet ve sonunda *onun* ağırlığının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Bahse girerim o devasa omuzlarına gerilmiş jartiyerleriyle sığınak pantolonunun içinde ağzının suyu akıyordur. Ve gömleksiz. *Evet . . . gömleksiz kalmalı.*

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, ağlamaya devam ederken Kaydence'i zıplatıyorum. Dişleri yüzünden olmalı. Salyaları akıyor ve alt dişinin diş etlerini kırmak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

Walker gözlerini ovuşturur ve odaya doğru bir adım daha atar. "Sorun yok." Kirli sarı saçları darmadağın ve gözleri cam gibi. Zavallı adamın dinlenmeye ihtiyacı var ve yeni oda arkadaşları buna engel oluyor.

"Etrafta bir bebek varken böyle oluyor, bilginize. Kusura bakmayın."

Bana ters ters bakıyor. "Özür dilemeyi bırak, Evelyn." Kaydence'in bebeklik tüylerini düzelterek onunla konuşuyor. " oluyor, küçük baykuş? Seni bu kadar üzen ne?"

Hıçkırma hıçkırma ağlıyor ve sonra kalbimi delip geçen bir çığlık atıyor. "Diş çıkarıyor." "Oh, kahretsin. Bu acı verici olmalı."

"Evet, öyle. Ona zaten diş çıkarma tabletleri verdim ve diş etlerine Orajel sürdüm ama ..."

"Onu almamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor, ona doğru uzanarak. Ben cevap veremedim kız ona doğru hamle yapıyor ve adam onu göğsüne bastırıyor. "Aferin kızıma." kollarında zıplatarak, kulağına bir şeyler fısıldayarak yanımdan uzaklaşıyor ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum.

John buralarda olsaydı böyle mi olurdu? *Onu* izliyor olur muydum kızımızı rahatlatır mıydım, yoksa hâlâ yalnız mı olurdum?

Bu sorular beni de en az kızım kadar uykusuz .

Kendime daha fazla soru sormak yerine Walker'ın bebeğimi sakinleştirmesini izliyorum. "Buz denediniz mi?" diye soruyor tekrar yüzüme bakarken, Kaydence ağlamaya devam ederken odanın içinde dolaşıyor ama çok şükür çok daha düşük bir sesle.

"Hayır.."

"Belki bu yardımcı olur."

"Denemekten zarar gelmez."

Walker odamdan çıkıyor ve bana kalp kontrol altına alıp sütyenimi giyme şansı veriyor. Giydiğim büyük boy tişört muhtemelen mütevazı B-kuplarımı oldukça iyi gizliyor, ancak Walker'ın göğüslerimi görmesi için herhangi bir fırsat sağlamaya gerek yok. Bu tür durumlardan ne pahasına olursa olsun kaçınmak gerekir.

Bacaklarım beni merdivenlerden aşağıya taşıyor ve mutfığa girdiğimde Kaydence sessiz, bir buz küpünün etrafına sarılmış bir bezi emiyor. Aslında, Walker'ın kaslı kollarından son memnun bir şekilde onu kemiriyor gibi görünüyor.

Şanslı kız.

Lanet olsun. Walker'ın pazularının çizgileri dağıtıyor. Lanet bir tişört giymesini lazım. üz

eri Walker kızımı kucağına alırken bir baykuş gibi alçak sesle "Vuuu, ," diye mırıldanıyor.

nd *Aman Tanrım.* Bu çok fazla, çok hızlı. Kalbim buna daha fazla dayanamaz.

e. "Onu yakaladım," diye ilan ediyorum, onlara doğru koşarken ve onu kollarından çekerken, kalbimin

ve

libidoyu için.

"Oh. Uh, tamam. Yine de iyiydi."

"Hayır. yok. Artık yatağına dönebilirsin." sırtımı dönüyorum, yüzündeki şaşkınlığı çünkü şu anda mantıksız davrandığımı biliyorum. Ama kahretsın. Bu tam da kaçınmam gereken şey, onun yardımı - onun yardımını kabul etmek, onun yardımını istemek, ondan yardım .

Son altı aydır bunu kendi başıma yapıyorum ve o burada yaşasa bile bu şekilde edebilirim. Walker bana bu velayet savaşında yardım ediyor olabilir, ama bana yardım edebileceği tek şey . Bunun ne olduğunu bulanıklaştıramayız. Buna dayanamam.

"Evelyn . . ."

"Yatağına dön Walker. Sen onun babası değilsin." Sözlerimin onu delip geçmesini izliyorum ve hayatımda hiç bu kadar çabuk sözlerimi geri almak istememiştim. Ama işe yaradılar, çünkü yüzü sertleşti, çenesi sıkıştı ve sonra yürüyüp gitti, kızım nihayet uyuyana kadar beni bir kez daha yalnız bıraktı.

"Yanlış anlama ama yorgun görünüyorsun," diyor Kelsea, ben Cuma öğleden sonra Rose's Diner'daki kabinin karşı tarafına geçerken.

"Alınmak istiyorum ama umursamayacak kadar yorgunum." Kaydence'i mama sandalyesine oturtuktan ve mutlu bir şekilde birkaç kraker atıştırdıktan sonra dikkatimi tekrar en yakın arkadaşına veriyorum.

"Walker evdeyken iyi uyuyamıyor musun?" diye soruyor, sesinde bir parça eğlence var.

Gözlerimi ona dikerek cevap veriyorum: "Hayır. Kızım ilk dişini çıkardı, bu yüzden birkaç zor akşam geçirdik. Ama umarım bu gece daha iyi uyuyacaktır, çünkü küçük böcek dişini ." Ancak geçen gece Walker'a verdiğim tepkiden dolayı duyduğum suçluluk da uyumama yardımcı olmuyor.

Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyordum ama bu beni çok etkiledi. Tişört giymemesi ve çocuğumu zahmetsizce yatıştırması arasında yumurtalıklarım derin uykularından uyandı ve neredeyse derimin altından dışarı fırlayacaktı. Vücudum *onun* vücudunun ve bebeğime karşı gösterdiği nezaketin aşırı derecede farkına vardı. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım; insanları bana zarar vermeden uzaklaştırdım. Ve bu beceri için sevgili aileme teşekkür borçluyum.

Dün ondan uzak durdum, odasından çıkmadan önce ayrıldım ve akşamları mesafemi korudum. Neyse ki televizyonu gibi birkaç eşyasını daha getirmişti, bu yüzden kendini odasına kilitledi ve sanırım gecenin geri kalanında onu izledi. Akşam yemeği yiyip yemediğini bile bilmiyorum - birbirimizden uzak durma konusunda ne kadar kararlıydık.

Yine de içten içe, odasından çıkamıyormuş gibi nefret ediyordum. Artık benimle yaşıyor ve geçici evinde kendisini rahatsız neden olan *benim*. Ve bunun için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok.

"yeni evliler için işler nasıl gidiyor?" Kelsea buzlu çayından bir yudum alırken bizi dürtüklüyor. Garsonlardan Rose, biz sormadan içkilerimizi bıraktı. Buraya o kadar sık geliyoruz ki artık bu formaliteyi yerine getirmeye gerek kalmıyor; yeni yüzleri pek sık görmeyen bir mekânda düzenli müşteri olmanın avantajlarından biri de bu.

"Bize öyle deme." Kendi buzlu çayıma uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. "O kadar kötü mü?"

"Hayır." bardağıma odaklanıyorum. "Bu sadece ..."

"Bana söylemediğin şey ne, Evelyn?" Sesinin sertliği gözlerimi yukarı kaldırmama neden oldu.

onunkiyle buluşuyor. Bana kaşlarını çattı. " oluyor?"

İçimi çekerek kabinde yaslanıyorum ve omuzlarımı çökertiyorum. "Çarşamba gecesinden beri konuşmadık."

"Tamam... Neden?"

"Çarşamba gecesini Walker planladığımız gibi işten sonra bize geldi," diye açıklıyorum. "Ama sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde Kaydence dişleri yüzünden ağlamaya başladı. Onu anladığımda panikledim, ki uyandırdı da." Mama sandalyesine vurarak daha fazla şişirilmiş kraker isteyen kızımı bakıyorum. Kabı onun için sallıyorum, kapması için birkaç tane daha bırakıyorum ve sonra tekrar Kelsea'ya odaklanıyorum. "Başka birini konusunda endişelenmeye alışık değilim, biliyor musun?"

"Evet. Walker kızgın mıydı?"

Başımı salladım. "Tam tersi. O kadar anlayışlı ve yardımseverdi ki," diye fısıldıyorum. "Odama geldi ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Oh, ve ."

Kelsea gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzüyor. "Anlıyorum. Dur tahmin edeyim... senin kadınsı organların gördüklerini beğendi mi?"

Sonunda itiraf etmeden önce etrafımıza bakıyorum: "Bu kadar yırtık pırtık olduğunu fark etmemiştim."

"Şey, o bir itfaiyeci, aynı zamanda bir çiftlikte çalışıyor ve hayatının büyük bir bölümünde oldukça . Onu çekici bulman sorun değil, Evelyn. İçinde ölü değilsin. İhtiyaçları olan bir kadınsın ve hafızam beni yanıltmıyorsa oldukça güçlü var."

Parmağım ile onu işaret ediyorum. "Hayır. Bu doğru değil. Kesinlikle böyle bir şey . Ve bu Walker... sadece garip hissettiriyor." İç çekerek devam ediyorum. "Her neyse, Kaydence'i benden aldı, çiğnemesi için bir beze sarılmış buz küpüyle onu yardım etti ve ikisini birlikte gördüğümde ." Şu anda onun yüzündeki ifadeyi hatırlamak kendimi utanç ve mahcubiyet battaniyesinin altına gömmek istememe neden oluyor.

"Ne dedin sen?"

"Ona babası olmadığını ve yatağına geri dönebileceğini söyledim." Kelsea başını bana doğru eğdi, hayal kırıklığı gözlerini dolduruyordu. "Evelyn ..." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Biliyorum, tamam mı? Her şeyi berbat ettim."

"Walker sadece sana yardım etmeye çalışıyor. ."

"Mesele de bu, Kelsea. Ne kadar süre için?" Etrafımızdakilerin duymasını istemediğim için fısıldıyorum. "Daha ne kadar burada kalmayı planlıyor? Baba olmak istemediğini anlaması ne kadar sürecek? Ben ona izin verdikten sonra ona duyduğum güveni yerle bir etmesi ne kadar sürer?" Bu korkularımı itiraf edebileceğim tek kişi Kelsea çünkü beni yargılamayacağını biliyorum. Ama de bunları itiraf etmek beni endişelendiriyor.

"Walker senin annen, baban, John ya da dokuz yıl önce seni ömür boyu yaralayan o piç değil," elime uzanıyor. "Onu tüm hayatım boyunca tanıdım, Evelyn. İyi bir kalbi olan iyi bir adam. Ve eğer gerçekten yardım etmek istediğini söylüyorsa, o zaman bunu kastetmiştir. Wyatt ve bana yardım etmek için ne yaptığına bir bak. O içine gidiyor risk biliyordu, ama o sonuç sorun ağır biliyordu çünkü o aracılığıyla gördü. Bu yüzden ondan özür dilemeli ve bunu ikiniz de kolaylaştırmaya çalışmalısınız."

Onunla tartışmak istiyorum ama avucunu yüzüme doğru tutuyor.

"Hayır. Dinle. Biliyorum şu anda tereddüt ediyorsun ve şu anda hissettiğin her şeyi hissetmeye hakkın var. Ama güven bana. Walker içeri alabileceğin tek kişi. Bunu benimle yaptın ve söz veriyorum, onunla da yapabilirsin." Düşüncesi bile elimi titretiyor. "Ondan özür dilemeli ve bunu düzeltmelisin."

"Biliyorum. Ama Kelsea... o gerçekten çok seksi."

Gölmekten başını geriye atıyor. "Kör olmadığını bilmek güzel. Sana tam olarak katıldığımdan değil. Yani, ikiziyle evliyim ama Walker benim için her zaman sadece Walker olacak."

"Mesele de bu ya, geçen geceye kadar bana karşı da hep *Walker* gibiydi. Ve düğünde beni öptüğünde ..."

Gözleri parlıyor. "Biliyordum. Orada bir şey gördüğümü biliyordum." "Beni korkuttu."

"Anlayabiliyorum. Ama şu an için onunla olan arkadaşlığını onarmaya odaklanmalısın, sonra belki ileride kocanla ve bunu üzerinden atarsın."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Az benim gibi konuştun."

Rose siparişimizi almak için geldiğinde omuz silkiyor. Ona ne istediğimizi söyledikten sonra Kelsea devam ediyor. "Belki de bana sürtünüyorsun ve yer değiştiriyoruz."

Kaydence bir çığlık atarak dikkatimizi çekerken, "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim," diyorum. "Benim için endişelenme. Mutluyum, aşığım ve hayatımda istediğim her şeye sahibim, bu yüzden

çok uzak. Ancak, size haber vermem gerektiğini hissediyorum ..." Koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor. "İkinizin evlendiğini duydum."

Gözlerim etrafımızda geziniyor ve birden kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum. Bir göz bize doğru bakıyor ve belki de zihnim bana oyun oynuyor ama sanki insanlar buraya baktıktan sonra kendi aralarında fısıldaşıyorlar.

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen gece bira fabrikasında bazı insanların bunun hakkında konuştuğunu duydum." Avucumu alnıma . "Harika."

"Hey. Bunun biliyordun." "Biliyorum, ama bu işleri kolaylaştırmıyor."

"Bunu ben de biliyorum." Elimi çekiştirerek beni tekrar ona bakmaya zorluyor. "Yine de insanların ne düşüneceği konusunda endişelenmemelisin, Ev. Walker'ın dediği gibi, bırak o ."

"Yine de bu ona haksızlık olur."

"Bunu önerdiğinde neye imza biliyordu. İstediginizi elde etmenize yardımcı olmak için bu çarmıhı taşımaya istekli. Ama sanırım kendine şunu sorman gerekiyor: Bundan ne istiyorsun, Evelyn? Bu anlaşmada Kaydence'in velayetini elinde tutmak için savaşmaktan daha fazlası var mı?"

Soruları beni günün geri kalanında, gecenin saatlerinde eve dönene kadar düşüncelerimin içinde kıvrandırıyor ve şu anda hiçbirine cevap vermek zorunda olmadığımı ikna oluyorum. Yapmam gereken Walker'dan özür dilemek ve bu gerginliği onarılamaz hale gelmeden düzeltmek.

"Walker?" Ön kapıdan adımımı atarken . Çantalarımı yere koyduktan sonra oyun parkına doğru yürüyorum ve Kaydence'i oyuncaklarının yanına bırakıp onu aramaya başlıyorum. Ama yukarı çıkıp aşağı indikten sonra ondan hiçbir iz olmadığını fark ediyorum.

Ben de ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Hey. Eve yeni geldim. Birazdan burada olur musun?

Cevap vermesi birkaç dakika sürüyor ama cevap verdiğinde, az önceki aciliyetim onun cevabıyla dağılıyor.

Walker: *Hayır, üzgünüm. Spor salonuna gittim ve sonra doğruca Forrest'in ofisine gideceğim. Birkaç gün fazladan insan gücüne ihtiyacı var. Gidip gelmek zorunda kalmamak için onunla kalabilirim.*

Lanet olsun. kaçmak yerine iletişim kuruyor olsaydık bunu bilirdim.

Ben: *Oh. Tamam.*

Walker: *Her şey yolunda mı?*

Ben: *Evet.*

Bu doğru değildi.

Ben: *Hayır. Ben sadece . . . Geçen gece için özür dilemek istedim.*

Ben diken üstünde cevabını beklerken küçük baloncuklar ekranın alt kısmında dans ediyor.

Walker: *Merak etme. Haddimi aştım.*

Ben: *Hayır, . Aşırı tepki gösterdim.*

Sorun değil, Ev. Haklısın. Ben onun babası değilim. Ve bunu hatırlamam gerek.

Sözleri göğsümü ağrıtıyor.

Ben: *Olmayabilirsin ama senin bu rolü üstlendiğini görmek beni çok etkiledi Walker. Hepsi bu kadar.*

Yardım etmeye çalışıyordun ve ben uygun şekilde tepki vermedim. Özür dilerim. Benim için çok zor.

Ne için?

İnsanları içeri almak mı? Onu görmek mi? Ona farklı baktığımı mı fark edeyim?

Bunu hissettim. Anladım. Bunun için endişelenme.

Ben: *Yani iyi miyiz? Evet, .*

Yakında görüşürüz o zaman.

Görüşürüz o zaman. Bu arada küçük baykuşuma iyi bak.

Oyun parkının duvarlarına vururken baykuş sesine benzer bir ses çıkardığı anda gözlerim kızımı buluyor. Sonra kendimi pek hissetmesem de rahat bir nefes alıyorum. Ama en azından söylemem gerekeni söyledim ve şimdi Walker aşırı tepki verdiğimi ve bu konuda kötü hissettiğimi biliyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu şahsen görene kadar yüzde yüz daha iyi hissedeceğimi sanmıyorum. Görünüşe göre bunun gerçekleşmesi için iki gün gibi uzun bir süre geçmesi gerekecek ve bunu fark ettiğimde kendime bir kez daha yalnız olduğumu hatırlatıyorum. Bu tam da istediğim şeydi.

Artık ne istediğimden emin olmamam çok komik.

CHAPTE R S E V E N

Walker

"*W* Burada ne yapıyorsun? Geldiğini bile görmedim." Barikat'ın ahırındaki su kovalarını doldururken babam arkamdan yaklaşıyor.

"Pazar günleri her geldiğimde seni kontrol etmem mi gerekiyor?"

"Oğlumun rutinini neden değiştirdiğini merak etmeye hakkım yok mu?" diye karşı çıkıyor. Haklı olduğu bir nokta var. Genelde evin içinde yürürüm, günaydın derim *ve sonra* atların yanına gelirim.

"Touché." Kovayı yere koyuyorum ve sonra dönüp ona bakıyorum. "Günün daha sorunsuz geçmesi yapılacaklar listeme bir başlangıç yapmak istedim."

"Su kovalarını dolduruyorsun, Walker. Bu her gün yapılması gereken bir şey ve başka biri de bunu kolayca yapabilir."

"Tamam . . ." Babama bu kadar erken nedeninin evde karımdan kaçmak olduğunu söyleyemem. En azından bunu ona söylemeye *hazır* değilim.

"Bunun Evelyn Sumner ile evlenip ailene söylememiş olmanla bir ilgisi var mı?" diye soruyor.

Gerçeği biraz daha saklamak için çok fazla "Um . . ."

Elleri kalçalarıyla buluştuğunda, işin içinde anlıyorum. "Annenin bu sabah markette Tammy'den öğrendiğinin farkında mısın? Kendi oğlundan bile değil, lanet olası öğrendi, Walker." Sesinin tonu beni yeniden on altı yaşında hissettiriyor, Stephanie Collins'le hava karardıktan sonra ahırda öpüşürken yakalandığım günlere dönüyorum. Ama annemden göreceğim hayal kırıklığıyla yüzleşmektense bununla on kez yüzleşmeyi tercih ederim.

Bu sabah geldiğimde evi gözden geçirmekten kaçındım, bu da annemin bisküvilerinden de vazgeçmek anlamına geliyordu. Ancak bu konuyu ele almadan önce biraz sinirimi atmam gerektiğini biliyordum. Bugün buraya gelmemin bir nedeni de buydu, onlara hayatımdaki son tercihlerimden bahsetmektir ama görünüşe göre ailem bunları ben daha adım atmadan öğrenmiş.

Ne yazık ki küçük bir kasabada böyle şeyler olur, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

"Özür dilerim," diyorum ellerimi ceplerime sokarak. "Sana söylemeliydim ama her şey çok hızlı gelişti."

"Sen ve Evelyn mi? Kahretsin Walker, onunla görüştüğünü bile bilmiyorduk."

"Biliyorum. Kimse söylemedi. Kimseye söylemedik. Ve evlilik ... bir şekilde ."

İç geçiriyor, başını sallıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. "Hadi gidip bu konuşmayı annenle yapalım, böylece iki kez tekrarlamak zorunda kalmazsın."

Onu eve takip ediyorum, içeri girmeden önce çamuru arka kapının yanındaki paspasa vuruyorum. Başımı kaldırdığımda annemi beyaz-gri mutfağının adasında durmuş, gözlerinin altını bir mendille silerken buluyorum ve her şeyi ettiğimi anlıyorum.

Ama Evelyn ve Kaydence'e yardım etmek için ödeyeceğim bedel buysa, bunu memnuniyetle kabul ederim. "Hey, anne."

Gözleri beni jilet gibi kesip geçiyor. "Walker Bradley Gibson... nasıl olur da evlenir ve bana söylemezsin? Ya da babana?"

"Özür dilerim, anne."

"Hayır." Avucunu mermerin üzerine vuruyor. "Nedenini bilmem gerek. Bu ne zaman oldu? Ve nasıl?"

Ona gerçeği söyleyebilirdim ama Evelyn ve ben sadece Wyatt ve Kelsea'nın bileceği anlaştık.

Kardeşimden bahsetmişken, o ve Forrest tam bu anda eve giriyorlar.

"Oh, güzel. Şimdi tüm aile, neden haberi olmadan evlendiğine dair açıklamayı dinlemek için burada," diyor annem.

"Ne oluyor lan?" Forrest haykırır. "Evlendin mi?" İkizime bir bakış fırlattı. "Bütün kardeşlerimin evlenmesinin nesi var?"

Wyatt, "Bazılarımız aşık, lanet surat," diye karşılık veriyor.

"Wyatt!" Babam bağılıyor ve oda sessizliğe gömülüyor. Beşimiz bakışlarımızı birbirimize çevirirken kalbim göğsümde çarpıyor. Annem hâlâ ağlıyor, Forrest kollarını göğsünde kavuşturmuş, Wyatt bana kimsenin *bilmediği* bir sırrı *biliyormuşuz* gibi bakıyor -çünkü biliyoruz- ve babam duruşuyla odaya hükmediyor. "Daha fazla saçmalamanın sırası değil, üçünüz," diyor sonunda, gerginliği biraz olsun yatıştıracak kadar zaman geçtikten sonra. "Şimdi, Walker. Açıklamaya başla."

Derin nefes alarak Stetson'ımı yemek masasının üzerine fırlatıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Evelyn ve ben aylardır gizlice görüşüyoruz. Sana söylemediğim için üzgünüm ama Schmitti yüzünden insanların ne düşüneceğinden korkuyordu, anlıyor musun?" Annemin yüzü yumuşamaya başlıyor, bu yüzden açıklamamın onu sakinleştirmeye başladığını biliyorum. "Kederimizi paylaştık ve bu doğal olarak daha fazlasına dönüştü. Ama saklanmaktan yoruldum ve evlenmeyi önerdim, böylece birbirimiz hakkında ciddi olduğumuzu bilirlerse diğer insanların düşünceleri o kadar da önemli olmayacaktı."

Kelsea o anda ön kapıdan içeri giriyor ve gergin bir şekilde gerilim dolu odaya adım atıyor. "Özür dilerim. Her şey yolunda mı?"

"Walker ve Evelyn'in biliyor muydun?" diye soruyor annem.

"Uh ... evet." Wyatt onu kendi tarafına çekerken Kelsea gözlerini yere indiriyor.

"İkimiz de yaptık," diye açıklıyor Wyatt. "Biz onların tanıklarıydık."

"Aman Tanrım!" Annem tahta kaşığı havaya fırlatarak bağılıyor. Kaşık bir saniye sonra büyük bir gürültüyle yere düşüyor. "Görünüşe göre bu ailede bunu bilmeyen bir tek baban ve ben varmışız?"

Forrest elini kaldırır. "Bu bok hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece açıklığa kavuşturmak istedim."

"Bak. Özür dilerim. Geri alamayacağımı biliyorum ama pişman değilim. Evelyn ve Kaydence benim için dünyalara bedel." *Yalan değil.* "Lütfen bunların hiçbirisi için onu suçlama. Bu *benim* fikrimdi. Onun karım olmasını istedim. Duygularımızı saklamaktan bıkmıştım. Ve şimdi onlarla birlikte yaşadığıma ve her şey olduğuna göre, umarım bunu kabul edersiniz."

Annem bana bakıyor ve nefes verirken ürperiyor. "Küçük oğlumun evlenmesini kaçırdım," diye sızlanıyor.

"Biliyorum. daha büyük bir tören yapabiliriz," diye teklif ediyorum, Evelyn'in bu evliliğin geçici olacağını düşündüğü göz önüne alındığında bunun gerçekleşme şansının zayıf olduğunu biliyorum.

"Bunu yapabiliriz. Ama . . . Sanırım o zaman bir gelinim daha olacak?" Sözlerinde umut .

"Evet, anne."

"Ve bir torun?" Sesi yumuşarken gözleri biraz açılıyor. Annem çocukları sever ve bebekler onun kriptonitidir. Aslında, Evelyn doğduğundan beri ortalıkta görünmediği için Kaydence'le tanışıp tanışmadığını bile bilmiyorum.

"Biliyorsun."

Oflayıp pufluyor, sonra gözlerinin altını siliyor ve kendini anaerik haline geri . "O zaman yeni gelinimi evime getirsen iyi olur. Bizden habersiz seninle evlenmeyi kabul ettiği için aklının başında olduğundan emin ." Gülümsemesi bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor, her ne kadar sorgulamanın bitmediğini bilsem de. "Evelyn'i seviyoruz Walker. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden neden önemli bir ilişkiyi bizden saklama ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum?"

"Biliyorum. Ve tekrar özür dilerim. Ama John'un vefatıyla ..." Başlıyorum.

"Sanırım şimdi biraz daha iyi anlıyorum," diye cevap veriyor annem, sözümü keserek. Annemi sevmek için bir neden daha varsa o budur. Geçtiğimiz altı ay boyunca gözünü benden ayırmadı. Bu konuda açıkça konuşmadık ama o geceden beri kendimde olmadığımı biliyor. Sanırım içten içe, kabul etmeyebileceği bazı kararlar verdiğimi anlıyor, ancak bunları kabul etmeyi kalbinde bulacaktır.

"Bu Evelyn'in bisküvi tarifini aldığı anlamına mı geliyor?" Kelsea araya girerek Forrest hariç herkesi güldürür. Forrest dudaklarında hafif bir sırıtış ve gözlerini devirerek sallar.

"Sonunda. Şu anda bu konuda kalbimin aklıma yetişmesine ihtiyacım var."

"Seni seviyorum anne," diyorum ona doğru yürürken ve sarılmak için göğsüme çekerken.

"Sevdiğini biliyorum. Tüm kalbinle seviyorsun Walker. Her zaman . Bu yüzden verdiğin karar buysa kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum. Keşke bizim de bunun bir parçası olmamıza izin verseydin."

"Ben de pişmanım ama Evelyn'le evlendiğim için pişman değilim anne."

Kabul ediyorum dediğimizden beri işler pek kolay olmasa da, bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyorlar.

"Walker!" Ahıra geri dönerken Kelsea arkamdan bağılıyor.

Birkaç işi bitirip eve gideceğim -yeni evime . Evelyn'den sonsuza kadar saklanamam ve şimdi ailemin ilişkimiz hakkında yeni öğrendiklerini ona gerçekten bildirmem gerekiyor.

"Ne ?"

Bana yetişiyor, nemli alana girerken yanımda adım atıyor. Ahıra girdiğimizde atlar kişneyerek dikkatimizi çalışıyor. Ama Kelsea'nın şu anki davranışlarından benim ilgime daha çok ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum. "Bu daha iyi gidebilirdi, değil mi?"

Omuz silkiyorum. " kötü geçti. Zaten bugün onlarla konuşmayı planlıyordum ama görünüşe göre bu sabah marketteki Tammy'den öğrenmişler."

"Küçük kasaba dedikodusu," dalga geçiyor.

"Evet."

"Evelyn'le her şey yolunda mı?" diye soruyor ama ses tonundan bu sorunun cevabını zaten bildiği anlaşılıyor.

"Neden soruyorsun?"

"Onu Cuma günü öğle yemeğinde gördüm. Bana Çarşamba gecesini anlattı."

Midem yine bulanıyor ve damarlarımda bir öfke parıltısı dolaşıyor. "Oh. Şey, haddimi aştım, yani ..."

Avucunu omzuma koyarak beni olduğum durdurdu. "Hayır, yapmadın Walker. Sadece Evelyn'in yardım kabul etme konusunda nasıl biri anlamalısın."

"Bu işin onun için kolay olmadığını anlamaya başlıyorum."

Kelsea alay ediyor. "Bu çok hafif bir ifade ve umarım seninle bu konu üzerinde çalışır. Ama bana o geceyle ilgili başka bir şey daha anlattı."

Merak sardı beni. "Ne?"

"Odasına üstsüz girdiğini." Kaşlarım

havaya kalktı. "Bunu sana o mu

söyledi?"

"Evet." Kelsea'nın sırtışı daha da büyüyor. "Ayrıca bana bunun ona bazı *şeyler* hissettirdiğini de söyledi." Kaşlarını zıplatıyor ve kıkırdıyor. "En iyi arkadaşım sana söyleyeceklerimi beni öldürürdü. Ama o öpücüğe tepki verdi, Walker. Ve o gece onun odasına üzerinde tişört olmadan girdin. *Bir şeyler* hissediyor, bu yüzden onu zorlamanız gerekiyor. Bak bakalım senin hissettiklerinle onun hissettikleri aynı mı?

-Ya da zamanla yapabilir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun, Kelsea?"

Kelsea benim duruşumu taklit ediyor. "Çünkü ona karşı hislerin olduğunu biliyorum Walker ve Evelyn'in aynı şekilde hissetmesi ihtimaline karşı, aranızda gerçek bir şey olup olmadığını görmek için şansını denemelisin. Bu senin istediğinin peşinden gitmen için bir fırsat."

Ağzım bir karış açık, cevap vermeye hazırım ama Kelsea ben karşılık veremedenden konuşmaya devam ediyor.

"Jameson'daki o gece, Schmitti ile konuşmaya başladığı gece gördüm. Gözlerinde vardı ama henüz fark ettiğini bile sanmıyorum. *hoşlanıyordun* ama sonra Schmitti ile aralarındaki şeyler ilerledikçe geri çekildin. Onlardan kaçmaya başladın ve Wyatt'la ikimiz de bunun şansını kaçırdığını fark ettiğin için olduğu konusunda hemfikirdik."

"Tamam..." Baldızımın Evelyn'e karşı hissettiklerimin zaman çizelgesini anlatmasını hızla çarpıyor, sanki detayları zaten ben de bilmiyormuşum gibi. Ama aynı zamanda bu duyguları herkesten saklamakta pek de iyi olmadığım gerçeğini de fark ediyorum. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Evelyn de benim nasıl hissettiğimi biliyor mu?

"Ama sonra hamile kaldı ve ..."

"Bu cümleyi bitirmen gerektiğini sanmıyorum."

Dudaklarını kapatıyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim. Ama bildiğim bir şey var. En iyi arkadaşımı seviyorum ama o çok inatçı, özellikle de insanlarla yakınlaşma konusunda. Nedeninin ayrıntılarını çünkü anlatacağım bir hikâye değil ama şunu söyleyebilirim: En iyi arkadaşım için isteyebileceğim bir erkek varsa o da sensin," diye fısıldıyor sanki evrene gönderdiği sihirli bir büyü gibi.

İçimi çekiyorum ve oturmak için en yakın saman balyasını bulup kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Kelsea . . . Bunu onun peşinden gitmek için yapmadım. Kaydence için yaptım." Her ne kadar Evelyn ile aramızdaki ilişkinin gerçek olabileceği düşüncesi bu noktada birden fazla kez aklımdan geçmiş olsa da. Çarşamba gecesine . "Bunu biliyorum, ama madem bu işin içindesin, neden kendin için de bir şeyler yapmıyorsun? Yıkmaya çalış

Sana güvenebileceğini göstermeye çalış. Daha önce hiç kimseye güvenemedi.

Benim için Walker. Ama onu önemsiyorsun, o yüzden peşinden git. Onu yıprat. Bir adamın "hazır değildim" demesi, başka bir adamın "onu gördüğüm an anladım" demesidir. Evelyn'le tanıştığın an anlamamış olabilirsin ama onu bir arkadaştan daha fazlası olarak istediğini uzun zamandır biliyorsun. İşte sana fırsat Walker. Bunu mahvetme."

Baldızım bana bakarken göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Gerçekten bu mi? Arkama yaslanıp Evelyn'kendi ayakları üzerinde durma arzusunu yatıştıracak ve bunu birlikte olması gereken erkeğin ben olduğumu görmesini engellemek için bahane olarak mı kullanacağım? Yoksa geri adım atıp ona gerçek bir şeyler yaşayabileceğimizi kanıtlayacak ve sonunda onun da böyle hissetmesini mi umacağım?

", " diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Ha! Bunu senden duymak büyük zenginlik," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Onu istiyorum Kelsea," diye itiraf ediyorum. "Ama Çarşamba gecesinden sonra ..." Kaydence'in babası olmadığımı bana hatırlatırken gözlerinde beliren o bakış bir kez aklımdan geçiyor.

"Onu gafil avladın. İstemeden de olsa üzerine gittin." Bir sonraki sözlerini düşünürken gözlerini kısıyor. "Evelyn'i korkmuş küçük bir tavşan gibi . Sen bir tavşana koşarak Walker. Yavaşça yaklaşır ve ona zarar vermek istemediğini gösterirsin. Ve sonra, bakmışsın, tavşana sarılmışsın." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

"Bu benzetmeni sevimli mi yoksa korkutucu mu bulacağımı bilemiyorum. Artık gün boyunca rastgele tavşanlara gizlice yaklaşıyor musun, Kelsea?"

Eğildi ve koluma vurdu. "Kapa çeneni Walker. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Oturduğum yerden kalkarak, beni hayatım boyunca tanıyan bu kıza bakıyorum. Ama aynı zamanda Evelyn'i herkesten daha iyi tanıyor, bu yüzden doğruyu söylediğini biliyorum. "Sence gerçekten bunu yapmalı mıyım?"

"Bence zaten istiyorsun ama kendini bundan vazgeçirmeye çalışıyorsun. Pazar günü bu kadar erken saatte burada olmanın tek nedeni bu. Ondan kaçırıyorsun."

"Beni tanıyormuş gibi davranıyorsun."

"Ya da başka bir şey." Bana göz kırptı. "Şimdi eve git, Walker. *Karını* yıprat." Son kelimeyi niyetle vurguluyor.

"Peki." Her geçen dakika göğsümde büyüyen bir farkındalıkla boğuşarak bakışlarımı . Ama sonra uzanıp Kelsea'yı kendime çekiyorum ve onu sıkıca kavıyorum. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum kulağına.

"Bana henüz teşekkür etme. Senin için biçilmiş kaftan ama ben seni destekliyorum. Tavsiyeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Onun aklına girmen için sana bazı ipuçları verebilirim."

"En iyi arkadaşına karşı komplo mu kuruyorsun, bebeğim?" Wyatt gelirken soruyor.

Kelsea'yı bırakıyorum ve sonra kardeşime bakıyorum. "Sadece birkaç konuda bana yardım ediyor," diye açıklıyorum ve bu kez Kelsea'ya göz kırptıyorum.

"Elbette. Kulağa masum geliyor." Kolunu ona dolayarak devam ediyor: "Ama ellerini karımdan uzak tut, tamam mı? Artık kendi karın var. Neden evine, *onun* yanına gitmiyorsun?"

Kafamda çarklar dönmeye başladığında yüzümü keyifli bir sırıtma kaplıyor. Kelsea haklı. Eğer bu evliliği ve birlikte geçireceğimiz zamanı Evelyn'in benimle birlikte olması gerektiğini anlaması için aptallık etmiş olurum.

Ve böylece, damarlarımda yeniden akan kararlılıkla, çenemi ve kovboy şapkamı kardeşime ve Kelsea'ya doğru ve yola önce, "Oh, endişelenmeyin. Karım tam olarak kiminle evlendiğini öğrenmek üzere ve umarım bununla başa çıkabilir."

"Selam." Evelyn, evine girdiğimde bana doğru dönüyor. Yüz yüze konuşmayalı neredeyse üç gün olmuştu ve aniden o sinirlerin bir kısmı geri geldi. Ama onları tekrar bastırıyorum ve Kelsea'nın bana söylediklerini hatırlıyorum: Tavşana yavaşça yaklaş.

"Oh. Selam." Samimi bir gülümseme dudaklarını süslüyor. "Günün nasıl geçti?" "Bugün ailemin evine ."

Yüzünde bir farkındalık belirir. "Oh, kahretsin."

"Evet. Oturmak ister misin?" Kanepeyi işaret ediyorum ve onun karşısındaki oturuyorum. Gözlerim Kaydence'i yerde, doldurulmuş bir tavşanı çiğnerken buluyor. *Ne ironi* ama. Uzanıp onun boştaki elini tutuyorum. "Benim küçük baykuşum bugün nasıl?"

Bana kalbimi eriten dişsiz bir sırtış atıyor. Kahretsin, bu küçük kız bu işin yürümesini daha da çok istememe neden oluyor. *Bebek adımları, Walker.*

"Sonunda birkaç gün önce dişini kesti, bu yüzden son birkaç gecedir iyi uyuyabiliyoruz." Kendi evimde kaldığım geceler, ondan kaçıyordum. Dediğim gibi Forrest'la pek çalışmıyordum. Sadece onu biraz yalnız bırakmak istedim ve Tanner bu hafta taşınmadan önce evimi derinlemesine temizleyebildim.

"Bu çok iyi."

Evelyn elime uzandı. Dokunuşu tenimde bir şimşek çaktırıyordu, içimdeki ateşi bir kez daha tutuşturuyor, tam da ona ihtiyacım olduğu gibi. "O gece için tekrar özür dilerim Walker. Bunu sana yüze söylemek için can atıyordum."

"Biliyorum, Ev. Sorun değil. Bu ilişkinin bir öğrenme eğrisi olacak. Bir yolunu bulacağız." *Ve seni yıpratacağım, kadın. Sadece bekle.*

"Umarım öyledir." Boğazını temizliyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra "Ailen artık biliyor, mi?" diyor. "Evet. Annem pek iyi karşılamadı."

Evelyn yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Aman Tanrım. Şimdi benden nefret ediyor, değil mi?"

Kelsea ile çok yakın oldukları için ailem Evelyn'i yıllardır tanıyor. Ve geçen yıl babam ameliyat olduğunda, iyileşme sürecinde çiftlikte ona yardım etmek için oradaydı. Yani yabancı değil, ama açıkçası bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar emin değilim. Ama Evelyn bebeği doğurduğundan beri pek ortalıkta yok.

"Senden nefret etmiyor ama evleneceğimi ona söylemediğim için bana çok kızdı. Ve Wyatt, Kelsea ile birlikte bildiklerini ve şahitlerimiz olduklarını itiraf etti, bu da onu daha da şaşırttı."

Başı tekrar yukarı kalktı. "Benimle evlendiğin için sana kızgın mı?"

"Hayır, onlara bir ilişkimiz olduğunu söylemediğim için." Kaşları çatıldı. "Unutma, bu evliliğin gerçek nedenini kimse bilmeyecek, Ev. Ailem bile. Onların bildiği kadarıyla, biz aylardır çıkıyoruz, tamam mı? Unutma, bu işin yürümesi için herkesin buna inanması gerekiyor. Kederimiz yüzünden birbirimize bağlandık, değil mi?"

Bana ürkekçe başını sallıyor ve sonra fısıldıyor, "Onu hiç düşünüyor musun?"

Midem bulanıyor. "Her gün. Onu özlüyorum, Ev. O benim en iyi arkadaşımdı."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Keşke o ölmeden önce aramızdaki şeyler daha iyi olsaydı Walker. Her gün bunun için kendimi çok suçlu hissediyorum."

onu kendime çektim, kollarımın arasına aldım. Ve lanet olsun, göğsümde kendini çok iyi hissediyor. Gömleklerimizin arasından göğüslerinin bana baskı yaptığını hissedebiliyorum. Vanilyalı kek gibi kokuyor,

Başını omzuma yaslayışı, çenesini kaldırıp onu tekrar öpmek istememe neden oluyor.

Ama henüz değil. Onu bu kadar erken korkutup kaçıramam.

Bunun yerine onu bir arkadaş olarak teselli ediyorum, her zaman birbirimize yaptığımız gibi ve tüm bunların zamanla istediğim şekilde değişmesi için dua ediyorum.

"Bu suçluluk duygusunu ben de taşıyorum, Evelyn. Ama en azından artık bu konuda yalnız olmadığımızı biliyoruz." Mırıldanıyor. "Bunu yanlış anlama ama Schmitty konusunda benim hissettiğim acıyı başka birinin de hissettiğini bilmek iyi hissettiriyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Başını kaldırıyor ve benimle göz göze geliyor. "Keşke benden kaçmak yerine daha önce ," diye takılıyor ve lanet olsun, yüzündeki o sırıtışı öpmek istiyorum.

"Biliyorum. Özür dilerim." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, dokunuşuma eşlik eden nefesindeki küçük kıpırtıyı yakalıyorum.

"Özür dilemeyi bırak."

Gözlerimiz kilitlendi. "Sen başlattın."

Sırıtışı artıyor ve sonra saçlarını düzelterip benden uzaklaşıyor. Bu arada, kalbim bir bas davulu gibi çarpıyor ve aletim az önce onu tutmaktan yarıya indi, bu yüzden yakın zamanda bu kanepeden kalkmayacağım. "Tamam o zaman. Artık evdesin, bu yüzden kaosa hoş geldin." Kollarını odanın içinde dolaştırıyor. Oyuncaklar her yere saçılmış, köşedeki sandalyenin üzerinde bir sürü temiz çamaşır var ve mutfak masası Kaydence'in bebek bezi çantası araba koltuğuyla kaplı.

"Hey, aslında bunu tercih ederim. Yalnız yaşamaktan iyidir."

Ayağa kalkıp yanımdan uzaklaşırken, "Bildiğim tek şey bu," diyor.

Mutfak çok uzakta olmadığı ve Kaydence hemen olduğu için kanepede oturmaya devam ediyorum. "Her dört günde bir, bunu tekrar alacaksın."

"Kırk sekiz/doksan altı çalışıyorsun, değil mi?" "Evet. Yarın tekrar gitmem gerekiyor."

Başını sallıyor. "John'un bunu yaptığını hatırlıyorum, yani ..." Omuz silkiyor, ama tek yaptığı bana bu kadının eskiden en iyi arkadaşım ile birlikte olduğunu hatırlatmak.

"Eğer tercihiniz buysa, buradayken sizi rahatsız etmemeye çalışabilirim."

"Hayır, Walker. Sorun değil. Alışırım."

Kaydence bir çığlık atarak bize burada olduğunu hatırlatıyor. Eğilip onu kucağıma alıyorum ve o kocaman yeşil gözlerine bakıyorum. "Neredeyse altı aylık olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum. Kelsea gelecek hafta fotoğraf çektirecek."

"O zaman orada olacağım," diyorum Kaydence'in yanağına ahududu üflerken. "Oh. Uh, zorunda değilsin ..."

Koltuktan kalkıp başımı mutfaktan beni izleyen Evelyn'e doğru çeviriyorum. "Kocanın onun fotoğraflarında olmaması sence de biraz garip miydi?"

"Açıkçası bunu hiç düşünmemiştim."

"O zaman anlaştık. Evelyn, mahkeme de dahil olmak üzere, eğer oraya giderse, bakan herkese gerçek görünmesi gerekiyor. Sakın konuda benimle tartışmaya kalkma."

Başını geriye atıyor ama neredeyse gülümsüyor. "Yapmayacaktım..."

"Evet, öyleydin. Dilinin ucunda bir yalanlama vardı ama zahmet etme. Bu da bana birkaç hafta içinde sana karım olarak yerlerde ihtiyacım olacağını hatırlatıyor."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Tamam. Nereye?"

"İtfaiyenin bağış gecesinde."

Gözleri açılıyor ve kollarını beline doluyor. "iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Walker."

"Herkes zaten biliyor, Evelyn. Sonsuza kadar saklanamayız ve sensiz ortaya çıkarsam şüpheli görünürüm."

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Tamam. Haklısın."

"Bu sözler kulaklarıma müzik gibi geliyor."

Gözlerini devirerek mutfağa geri . "Kendini beğenmişlik yapma Walker. Bu sana yakışmıyor."

Ne kadar ukala olabileceğimi az biliyorsun, kadın. Ve sana göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Aç mısın? Pek aşçı sayılmam ve kendim için bir şeyler hazırlamaya alışkınım. Ama ..." Evelyn konuyu değiştiriyor.

"Yemek yapabilirim," diye

araya giriyorum. "Yapabilir

misin?"

"Evet, bunu itfaiyede her yapıyorum."

Başını bana doğru eğiyor, ellerini de kalçalarının üzerine koyuyor. "Bunu nasıl bilemedim?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bu daha önce konuştuğumuz bir şey değil. Ama annemden öğrendim, yani ..."

"O zaman çok iyi bir aşçı olmalısın," diye takılıyor.

Parmak eklemlerime üflüyorum. "O kadar da kötü değilim." Hâlâ Kaydence'i tutarak Evelyn'in etrafından dolaşıp mutfağa giriyorum ve buzdolabını açıyorum. Fazla bir şeyi yok ama bir şeyler hazırlayabileceğime eminim.

"Elbette, o halde -eğer yoksa- devam edin."

Gözlerim çeşitli sebzeler ve biraz tavuk artığı üzerinde dans ediyor. "Kızartma sever misin?"

"Kulağa harika geliyor."

Kaydence'i mama sandalyesine oturtuyorum, buzdolabından malzemeleri alıyorum ve işe koyuluyorum. İşte Evelyn ve ben koca olarak yeni rutinimize böyle giriyoruz.

C H A P T E R E I G H T

Evelyn

"O Aman Tanrım! Bu mükemmeldi!" Kelsea kamerasının objektifinin arkasında, çekimin önizlemesini görebildiği pencereye bakarak haykırıyor. "Devam et ve rahatla, ben Bunlara bir göz atıp merceğimi sonra başka bir yere geçeceğiz."

Rahatlamak mı? Walker son otuz dakikadır arkamda, yanımda ve etrafımda dururken, belime dokunurken, birbirimize aşıkımız gibi bana gülümserken ve küçük kızıma düşkünken nasıl rahatlayabilirim ki?

Kalbim ve vajinam bunu daha fazla kaldıramaz.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve kendiliğinden yanmadan önce boşluğa ihtiyaç duyduğum için ondan uzaklaşıyorum. Kaydence'i kollarımda tutarak Gibson Çiftliği'nde bulunduğumuz tarlanın etrafında dolaşıyor ve uzaktan güneşin başlamasını izliyorum.

Geçtiğimiz hafta ... şey, *güzel* bunu tanımlamak için en süslü kelime değil, ama böyle hissettirdi. Walker ve ben, onun evde olduğu gün ve gecelerde bir rutine girdik ve bu yeni normale alışmamıza yardımcı oldu. Bizim için yaptığı lezzetli yemeklerden dolayı şortumun bel bandı daha da sıkılaştı ve akşamları onun yardımını almak banyo ve yatma zamanı rutinindeki stresi biraz azalttı. Onun yardımıyla evim daha temiz ve düzenli ve ister inanın ister inanmayın, çamaşır yıkamaktan gerçekten hoşlanan bir adamla evlendim. Bunu nasıl başardığımı beni aşıyor.

Ama en kötüsü de onun evimde olmasından *keyif* alıyorum. Konuşacak, günlerimizin monoton anlarını paylaşacak, sıradan küçük kasabamızda sıra dışı bir şey hikayeler anlatacak biri var.

Arkadaşlığımız son yedi gün içinde büyüdü ve çiçek . Ama benim ona olan çekimim de öyle. "Onu almamı ister misin?" Walker aramızda az önce yarattığım mesafeyi kapatarak soruyor Amaç.

"Nasıl istersen." Onu bırakıyorum ve Kelsea'nın durduğu yere doğru yürüyorum. "Sırada ne var, en iyi arkadaş?"

"Kaydence'in ağacın altında çekilmiş birkaç fotoğrafını istiyorum," diye açıklıyor, Wyatt'la evlendikleri dev meşe ağacına atıfta bulunarak. "Ama sonra sadece sen ve Walker'ın olduğu birkaç kare istiyorum."

"Ne? Neden?" Kalp atışlarım katlanarak hızlanıyor.

Ağzının köşesi kalkıyor. "Çünkü genellikle bir aile fotoğrafı çekimi yaptığınızda sadece ebeveynleri çekersiniz."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kelsea . . ."

"Hey, bu senin için iyi olacak. Bu durumla ilgili daha rahat olmana yardımcı olacak ve mahkeme için üçünüzün bir aile olduğuna dair fotoğraflı kanıtınız olacak. Bunun ne kadar önemli olduğunu hatırlıyor musun?" Bana kaşlarını çatı.

John'un ailesiyle yaklaşan arabuluculuk süreci bütün hafta sinirlerimi bozdu. Bu Cuma, onların karşısına neden kendi çocuğumu yetiştirmeme izin verilmemesi gerektiğini düşündüklerini dinlemek zorundayım. Bunun düşüncesi bile kan basıncımı yükseltiyor ve Walker'ın yakınlığının yaptığı gibi iyi bir şekilde değil.

Bekle, bekle. Hayır. Bu da iyi bir sebep değil.

"Hadi gidelim." Kelsea üçümüzü tarladaki meşe ağacına götürüyor ve Kaydence'i üzerine yatırmak için yere bir battaniye . Emeklemeye yeni başladığı ve artık kıpırdamadan oturmak istemediği için çekmek biraz zor oluyor ama Kelsea bana yüzünün, gülümsemesinin ve gözlerinin yakın çekimlerini gösteriyor ve ben de küçük kızıma bir kez daha aşık oluyorum.

Başka bir insanı bu kadar sevebileceğimi hiç bilmezdim. Bu, ailemin de benim için olmasını dilediğim türden koşulsuz bir sevgi. Ama ne yazık ki bazı insanlar başka bir insanı kendilerinden daha çok sevmeyi asla anlayamıyor.

"Benim için hazır mısınız?" Wyatt, ağacı ana evden ayıran küçük tepenin üzerinden bize doğru yürüyor.

"Hey, küçük kardeşim. Burada ne yapıyorsun?" Walker kardeşinin elini sıkmak için uzanarak soruyor. Wyatt'tan küçük kardeşi olarak bahsetmesi beni hep güldürür, çünkü onlar ikiz. Ama görünüşe göre Walker, Wyatt'tan iki dakika önce doğmuş ve bu gerçeği ona her fırsatta seviyor.

"Bebek tutma hizmetlerime ihtiyaç duyulduğu söylendi," diyor karısına bakarak. "Bu doğru.

Ne kadar yetenekli olayım ikinizin fotoğrafını çekemem ve bir bebeği tutamam." Wyatt kaşlarını çatarak, "Gerçekten de çok yeteneklisiniz," diyor.

Onu Wyatt'a teslim edip bir adım geri çekilmeden önce "Bebeğin önünde PG'yi korumanın yolu," diye takılıyorum.

"Mükemmel. Şimdi, Evelyn ve Walker, derenin kenarında durun." Kelsea bizi istediği yere yönlendiriyor ve sonra birden, sadece ben ve kocam, aşıkımız gibi davranmaya çalışıyoruz.

Tek bildiğim, şu anda kesinlikle *şehvet* içinde olduğum ve bununla başa çıkmanın yeterince zor olduğu. Ama aşk? Bu hızla gidersem onu bulabileceğimden emin değilim.

Kelsea bize birkaç farklı şekilde poz verdirdi, kameraya doğru yürüdü ve uzaklaştı ve bazı samimi çekimler elde etmek için dans ediyormuş yaptı.

"Sana dans etmeyi kim öğretti?" Walker beni göğsüne doğru döndürüp tekrar dışarı çıkarırken soruyorum. "Annem. Üçümüzün de bir kadını dans pistinde hareket ettirebilmesini sağladı.

Babam onunla dans ederdi."

İçimden bir duygu seli geçiyor. Walker çok farklı bir aile hayatından ve buna sahip olduğu için ona minnettar hissediyorum - ve kendim için biraz kötü.

Aynı zamanda örnek alacağı müthiş bir sevgi örneği vardı ve bu da ikimiz arasındaki bir başka keskin fark olduğunu kanıtıyor.

Kelsea hareketlerimizi durduruyor, kamerasına bakarken başını sallıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Harika. Şimdi Evelyn, Walker'la yüz yüze durmanı ve gözlerinin içine bakmanı istiyorum."

"Affedersiniz?"

Walker iki parmağını çenemin altına başımı ona doğru çevirirken, "Gözlerimin içine bak, karıcığım," diye takılıyor. Bana bakarken gözlerimiz buluşuyor ve o anda nefes almak zorlaşıyor.

Walker'ın açık kahverengi gözleri daha çok çikolata havuzlarına benziyor, pürüzsüz ve karşı konulmaz. Neredeyse her gün bakışlarında bir oynaklık var, beri daha da fazla, ama bir şeye kızdığında veya tutkulu olduğunda gözlerinin ne kadar karardığını fark ettim.

Ve tam bunu düşünürken, gözleri önünde kararıyor. O delici bakışı doğrudan bana yöneldi.

"Mükemmel. Tam orada dur," diyor Kelsea, ben kamerasının tık sesini duyarken. Ama biz bakmaya devam ederken, kulaklarımda kalp atışlarımın sesi her geçen saniye daha da yükselirken, etrafımızda kaydedilen tek ses bu.

Walker elini çenemin altından yüzüme doğru götürüyor, çenemi kavrarken başımı hafifçe yukarı kaldırıyor. Parmak tenimi yakıyor, tüylerim diken diken oluyor. Sonra diğer eliyle beni belimden kavriyor ve vücuduna doğru çekiyor. "Hadi Evelyn. Bir an için benden *hoşlanıyormuşsun* gibi davran. Ne de benimle evlendin." Sırıttışı, ondan hoşlanmadığımı ima ederek beni kızdırmaya çalıştığını anlamamı sağlıyor. Ona patladığım geceden beri benimle bu konuda dalga geçiyor.

"Benimle alay etmeye devam edersen, senden hoşlanıyormuş gibi yapmak çok daha zor olacak." "Ama ben senin kocanım. Kamera aşık olduğumuza inanmak zorunda."

"Kamera neye isterse ona inanabilir Walker. Biz burada gerçeği biliyoruz."

Wyatt yan taraftan "Ona bir öpücük ver Walker!" diye bağırınca gülümsemesi kayboluyor.

Kelsea gülüyor, ama sonra Walker'ın sırtıttışı ağır çekimde artıyor, olacaklara hazırlanmama yetecek kadar uzun bir süre.

Ama hala buna hazır değilim.

Dudakları benimkilere yapışıyor, tıpkı evlendiğimiz zamanki öpüşmemiz yumuşak, ama sonra beni daha sert kendine çekiyor ve dilini dudaklarımın arasından hafifçe kaydırarak ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Dizlerim bükülmekle tehdit ediyor.

çekilmek

istiyorum.

Çekmeliyim.

Ama dilini hissettiğimde ona açılıyorum, ağızlarımızı birleştiriyorum, önünü kavriyorum ve boğazının derinliklerinden bir inilti çıkarıyorum.

Ya da belki o bendim.

Bu öpücük karı koca olduğumuz günkü gibi değil. Hayır. Walker'ın ağzının benimkinin üzerinde gezinmesinin ardında bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi bir yoğunluk var, belki de dünyanın nasıl işlediğine bir teorem.

Ve bence hepimizi başarıyla ikna etti.

Walker ve ben dillerimizle kontrolü ele geçirmek için savaşıırken bedenim kontrolü ele alıyor, sanki bağımlıymışız gibi birbirimizin tadına bakıyoruz ve şu anda tam olarak böyle hissediyorum.

Bağımlı ve başı belada.

Yanı başımızda bir dal kırılıyor, beni gerçekliğe geri döndürüyor, ondan uzaklaşmama ve neredede olduğumuzu hatırlamama neden oluyor.

Kelsea bize yaklaşırken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "Um, evet. Bu ..." Kelsea söylüyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" Arkadaşıma hem boğazımdaki yumruyu hem de libidomu ve zihnim olsa da kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Evet. Her şey hazır."

"Mükemmel." Wyatt'a doğru koşuyorum, Kaydence'i ondan alıyorum ve sonra kamyonete yöneliyorum.

Üçünü de geride bıraktım. Walker'la buraya onun kamyonetiyle gelmiş olsak da ve bizi eve götürmek için birkaç dakika içinde burada olacağını bilsem de, alabildiğim kadar uzun süre yalnız kalmaya ihtiyacım var - uzun süre uykuda kalacağını kabul ettiğim bir parçamı uyandıran adamdan uzak kalmaya.

"Dizini zıplatmayı kes."

Bacağıma bakıyorum, hareket bırakıyorum ve Walker'a ters ters bakıyorum.

"Her şey yoluna girecek Evelyn," diye fısıldıyor Walker, diğer eli Kaydence'i kucağımda tuttuğu için uzanıp boştaki elimi tutuyor.

Arabuluculuğumuz on dakika içinde başlayacak ve ben gibi hissediyorum.

John'un ailesiyle bu şekilde tanışma fikrinden çok, o odadaki birinin bu evliliğin saçmalığını anlayacak olması ve ardından yasal sistemi manipüle etmeye çalıştığım için çocuğumu gerçekten kaybedecek olmam.

Ben daha onunla tartışmadan Chase koşar adımlarla yanımıza geldi. "Siz ikiniz hazır mısınız?" "Hayır," diye itiraf ediyorum ayağa kalkarken.

"Evet, ." Walker elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve bana gereken bir şey daha veriyor: vücudumun ona nasıl tepki verdiği.

Pazar günü fotoğraf çekimimiz ve özellikle de o öpücük hâlâ aklımda. Hemen ardından ondan ve arkadaşlarımızdan uzaklaşmama rağmen, o zamandan beri bu konuda tek bir kelime bile etmedi. Bu beni minnettar kılmalı ama tek yaptığı beni daha da huzursuz etmek oldu.

Ama şu anda bunu düşünemem. Bu toplantıyı gerekiyor, sonra yeniden toparlanabilir ve hayatımın ne kadar hızlı bir şekilde kontrolden çıkıyormuş gibi hissetmeye başladığına dair duygularımı işleyebilirim.

Chase bizi önce arabuluculuk odasına götürüyor ve odayı boş bulduğum için minnettarım. Oda'nın ortasında büyük maun oval bir masa ve etrafına yerleştirilmiş minderli masa sandalyeleri var. Kapıya bakan taraftaki koltukları seçiyoruz ve ben arkamı dönmüş, Kaydence'i oyalayacak bir şeyler bulmak için bebek bezi çantamı karıştırırken, odaya giren diğer insanların seslerini duyuyorum.

Başımı kaldırdığımda kalbim neredeyse duracaktı. Bay ve Bayan Schmitt, babam yaşımda görünen ve avukatları olduğunu tahmin ettiğim bir adamın duruyor. John'un annesi, kollarımdaki Kaydence'e bakana kadar gözlerinde hiçbir duygu olmadan bana bakıyor. Sonra alt dudağı titriyor ve yüzünü kocasının göğsüne gömüyor. Onun parçalanışını izlerken odadaki atmosfer son derece rahatsız edici bir hal alıyor ama ben tarafsız kalmaya çalışıyorum.

Tek oğlunu kaybetmenin verdiği acıyı hayal bile edemiyorum. Kaydence'i kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum.

Birdenbire bu durumun ciddiyeti daha da ağırlaşır.

Chase, "Hepimiz oturalım," diyerek herkesin yerleşmesini bekliyorBiz otururken ben de Walker'a bir bakış atma fırsatını .

Neredeyse üç haftadır benimle birlikte yaşayan şakacı adam artık ortalıkta yok. Onun yerinde, birbirimizi aylardır ilk kez gördüğümüz o gün çiftçi pazarında karşılaştığım adam var - içine kapanık, neşeden ve dünyanın tüm suçluluğu omuzlarına yüklenmiş gibi oturuyor.

elini kucağında sıkılı olduğu yerden alıyorum. O anda gözleri kalkıp benimkileri buluyor ve dudakları bir saniyelikğine yukarı kalktığında, bu durumun sadece ilgili olmadığını hatırlıyorum.

Bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

"Günaydın," der başka bir adam odaya girerken. Chase, toplantıda arabulucu olarak başka bir avukatın bulunacağını açıkladı.

Sinirlerim geriliyor ama Walker elimi sıkıyor. Uzun bir nefes alıyorum.

Adam yerine oturur ve ardından toplantı başlar. "Ben Gregory Sullivan. Bu velayet davasında arabuluculuk yapacağım. Her iki tarafın da beyanlarını gözden geçirdim, ancak önce avukatların müvekkilleri adına konuşmalarını istiyorum." Chase'e doğru başını sallıyor ve ben yine nefesimi tutuyorum.

"Müvekkilim Evelyn Sumner, biyolojik annelik temelinde velayet hakkını savunuyor. Söz konusu çocuk doğumundan bu yana müvekkilimin ve ev ortamında gelişmektedir. Alternatif bir yaşam koşuluna yerleştirilmesine gerek yoktur. Dürüst olmak gerekirse, bu itirazın gerekçeleri en iyi ihtimalle eksiktir."

Bay Sullivan birkaç not alarak başını sallar.

Daha sonra Schmitt'lerin avukatı konuşuyor. "Müvekkillerim, çocuğun dengesiz bir ev hayatı olduğu gerekçesiyle velayet talebinde bulunuyor. İki ebeveyne sahip olmamanın yol açtığı sallantılı bir yuva ve Bayan Sumner'ın Ferguson & Associates'te çalıştığı dönemdeki kişisel ilişkilerinin geçmişi, ebeveynlik konusunda sağlıklı kararlar veremeyebileceğini düşündürmektedir."

Tüm vücudum uyuştı. *Hayır*, .

Ferguson & Associates'a gidip bilgi mi topladılar? Firmanın itibarı tehlikeye girmesin diye saklanacağını düşündüğüm bilgileri mi?

"Her şeyden önce, artık Sumner değil. Gibson," diye açıklıyor Walker, Chase elini koluna koyup konuşmaması gerektiğini hatırlatırken.

Sesinin tonundan tüylerim diken diken oluyor.

Chase, "Evet. Evelyn ve Walker kısa süre önce evlendiler, dolayısıyla tek ebeveynli bir aile artık geçerli bir argüman değil," diye açıklıyor.

"Peki bu düğün ne zaman gerçekleşti?" Bay Sullivan sorar.

Chase, "Neredeyse üç hafta önce," diye yanıtlıyor.

Bay ve Bayan Schmitt gözlerini avukatlarına çevirir. Birkaç fısıltıyı paylaşırlar ve sonra avukatları konuşur. "Yani velayet belgeleri teslim edildikten hemen sonra mı?"

Walker tekrar, "Ondan çok önce çıkıyorduk," diyerek odadaki gerilimin artmasına neden oluyor.

"Sakin ol Walker." Chase eğiliyor ve sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor.

"Hayır. Üzgünüm. Bunu yapamam. Bu insanlar" -John'un ailesini işaret ediyor- "küçük bir kızı annesinden almaya çalışırken olmaz." Koltuğunda öne doğru eğilip onlara dik dik bakıyor. "Bunu neden yapıyorsunuz? John benim en iyi arkadaşımdı. Evinizde vakit geçirirdim. Benim için ikinci bir aile gib. Ve siz Evelyn'i tanımıyorsunuz bile" diyor ve elimi kaldırıp arkasından öpüyor. Bu tatlı jest ve beni savunduğunu duymak kalbimi yerinden oynatıyor.

Daha önce hiç bu kadar korunduğumu hissetmemiştim.

John'un annesi gözyaşları içinde "Oğlumu kaybettim," diyor. "Ölmeden bir hafta öncesine kadar çocuk sahibi olduğumu bile bilmiyordum."

Anında midem bulanıyor. Bu yüzden John beni ve Kaydence'i ailesinden sakladı. Beni cenazede gördüklerinde şok geçirmiş olmalılar ve belki de Kaydence'i elde etmek için yapılan bu oyun bunun bir sonucudur.

"Evli değillerdi," diye devam ediyor Bayan Schmitt. "Bu bebeği evlilik dışı doğuracaklardı ve şimdi o büyütülüyor-"

"-Aşık olan iki yetenekli yetişkin tarafından," diye bitiriyor Walker onun yerine. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki bir sinek kuşunun kanatları daha yavaş olabilir.

"Evet, Bayan Sumner'ın bekar bir ebeveyn iddiası artık geçersiz gibi görünüyor," dedi Mr. Sullivan, Walker ve John'un annesi arasındaki ileri geri konuşmaları keserek açıklama yapıyor.

Schmitt'lerin avukatı "Peki ya Bayan Sumner'ın eski işvereniyle olan geçmişi?" diye itiraz eder.

"Bayan Gibson," diye düzeltiyor Walker avukatı bir kez daha. Walker'ın avukatla konuşurken Herkese evli olduğumuzu hatırlatmak karnımda bir sıcaklık ve ihtiyaç birikmesine neden oluyor.

"Bu eski bir işveren, doğru mu?" Chase onun sözünü duymazdan gelerek sorar. "O zaman ne alakası var? Bayan Gibson son dokuz yıldır serbest meslek sahibi." Gözlerini Walker'a dikti, yeni soyadımdan bahsedilince gözleri parlıyordu - teknik olarak henüz değiştirmemiş olsam da. Her şey geçiciyse bunu yapmanın ne anlamı var ki?

John'un annesi başını yine ellerinin arasına gömüyor. Walker'ın yanımda dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum.

"Pekâlâ," diyor Bay Sullivan. "Görünüşe göre daha fazla araştırılması gereken bazı sorunlarımız var." Bana ve Walker'a döndü. "Yalan söylemeyeceğim, nikâhınızın zamanlaması endişe verici. Bay ve Bayan Schmitt'argümanları yetersiz olsa da, biyolojik açıdan çocuk üzerinde bazı hakları var." Evrakları karıştırıyor. "Oğulları biyolojik baba olduğu için, ölümüyle birlikte hakları da sona ermiş. Ancak büyükanne ve büyükbaba olarak velayet veya ziyaret için dilekçe verebilirler."

"Ziyaret daha mantıklı olurdu. Ama tam velayet? Bu yola başvurmak yerine neden bu konuyu benimle konuşmadığınızı anlamıyorum," diye söze girdim ve masanın karşısından çocuğumun akraba olduğu bu insanlara baktım. "Beni arayabilirdiniz ve avukatları için içine sokmak yerine bunu medeni bir şekilde tartışabilirdik."

Ailem resmin içinde olmadığından ve konuda söyleyecek bir şeyim varsa asla olmayacaklarından, kızımın John'un bir ilişkisi olmasını çok isterim. Ancak tam velayet için bastırıyor olmaları, niyetlerinin saf olup olmayacağını merak etmeme neden oluyor. Torunlarıyla büyükanne ve büyükbaba olarak bir ilişki kurmaya razı olacaklar mı, yoksa ebeveyn olarak kabul etmedikleri bir şey yaparsam velayete tekrar itiraz edecekler mi? Bunu bir kez yaptıktan sonra tekrar itiraz edebilirler mi?

"Evelyn," diye uyarıyor Bay Sullivan. Derin bir nefes alır ve ellerini önünde kavuşturur. "Bakın. Şu anda bu odada çok fazla duygu var, bu yüzden herkesin dinlemesini ve konuşmayı kesmesini istiyorum." Hepimiz öne azarlanmayı kabul ediyoruz. "Ben bir yargıç değilim ama en iyi seçenek olarak gördüğüm şey şu. Her iki tarafın da velayet konusunda bir anlaşmaya varmak için kırk beş günü var, yoksa bu konu yargıç önüne çıkacak. Yargıcı bu işe karıştırmadan bu işi çözmek istiyorum, o yüzden şöyle yapmamızı öneriyorum. Kırk beş gün içinde, herkes sakinleştikten ve bazı kanıtlar toplandıktan sonra yeniden bir araya geleceğiz. İlk olarak, çocuğun istikrarlı bir ortamda yetiştirildiğini kanıtlamak için, bir sosyal hizmet uzmanı bugün burada belirlenen zaman dilimi içinde Bay ve Bayan Gibson'ın evini rastgele ziyaret edecek. Eğer sosyal hizmet görevlisi evin dengesiz olduğunu düşünürse ya da ihmal ya da bir durum görürse, bunu kanıt olarak belgeleyecektir. İkinci olarak, Bay ve Bayan Schmitt'in biz tekrar görüşene kadar haftada bir seans olmak üzere yas danışmanlığına katılmalarına karar verilecektir. Ayrıca Bayan Gibson'ı uygun olmayan ebeveyn olarak kabul etme gerekçelerine ilişkin daha ayrıntılı kanıtların toplanması gerekiyor. Üçüncüsü, her iki taraf da kendi programlarına uygun ziyaret planı geliştirecek, böylece bir dahaki sefere tartışacak bir şeyimiz olacak ve mahkeme kararıyla belirlenecek basit bir ziyaret planının bu çekişmeyi ortadan kaldıracabileceği umuluyor. Her iki taraf da bu şartları kabul ediyor mu?"

Chase bana dönüp kaşlarını çatı.

"Evet, bunu yapabilirim," diye cevap veriyorum, tartışmak istiyor ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Bayan Schmitt başını sallıyor. "Tamam. Evet."

"Mükemmel." Bay Sullivan sandalyesinden kalktı. "Her iki avukatla da bir tarih belirleyip

ve anlaşmanın kopyaları."

Chase bana ve Walker'a dönmeden önce onun ve Schmitt'lerin gidişini izliyoruz. "İyi gitti."

"Şaka mı yapıyorsun? Bunun devam etmesine izin verme fikrini aklından geçirdiğine bile inanmıyorum," diyor Walker Kaydence'i kollarımdan tutup göğsüne bastırırken ve şakağını öperken.

Bu manzara içimi eritiyor ama sonra az önce olanları da hatırlıyorum. "Ve şimdi evimi araştırarak bir erkek ya da kadın için tetikte mi olmalıyım? Rastgele mi? Altı aylık bir bebekle evimin çoğu gün neye benzediğini biliyor musun?"

"Bu iyi bir şey," diyor Chase, açıkça de sakinleştirmeye çalışarak. "John'un annesinin yüzündeki kederi gördü."

"Margaret. Annesinin adı Margaret," diye açıklıyor Walker, yüz hatlarına acı kazınmış bir ifadeyle. Bu kadar uzun süredir tanıdığınız iki insanın karakterlerine aykırı davranmasını izlemek zor olmalı. Bu durumun onun için de acı verici olduğunu bana bir kez daha hatırlatıyor.

Chase başını sallar. "Adı her neyse, belli ki oğlunu kaybetmenin yasını tutuyor ve bunu oğlunun elinde kalan son parçasına tutunmak için kullanıyor. Yargıç önüne çıkarsa kazanma şansları yok denecek kadar az Evelyn. Bu iş senin lehine , ama şimdilik bunu beklemen ve oyunu kurallarına göre oynaman gerekiyor."

Walker yanıma geldi. "Sadece kırk beş gün, Ev. Başa misin?" diye sorarken Kaydence başını Walker'ın omzuna yaslamış, de gözleri bana odaklanmıştı.

Hayır. Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum - ikisi aradayken bunun kalıcı bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini sorgulamama neden oluyor.

Ama bu düşüncayı geldiği gibi kafamdan atıyorum.

"Bununla başa çıkabilirim. Yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

Chase gülümseyerek başını sallar. "İşte ruh bu. Bir sonraki toplantının tarihini ve saatini size bildireceğim. Şimdi izin verirseniz, başka bir dava için gitmem gereken bir mahkeme salonu var."

Chase gidiyor ve aniden oda sadece ben, Walker ve kızım varken iki inç büyümüş gibi geliyor.

"Her şey girecek," diye yatıştırıyor Walker.

"Az benden daha öfkeli görünüyordun," diye veriyorum.

"ama gerçekten istediğim gibi yumruğumu duvara vurmak yerine *senin* için iyimser, *senin* için sakin kalmaya çalışıyorum." Göz kırıyor ve sonra mesafeyi kapatıyor. Tıpkı beş gün önce fotoğraf çekerken yaptığım gibi gözlerinin içine bakıyorum, ruhunun pencereleri çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi okuyor. Ve bir an için beni tekrar öpmesini diliyorum, sanki öpücüğü şu anda çaresizce ihtiyaç duyduğum rahatlığı verecekmiş .

Ama öpücükler zihnimi karıştırıyor ve şu anda ihtiyacım olan son şey anlaşmamız sırasında odağımı kaybetmek. Bir teslim tarihimiz, bir sonumuz var ve eğer bunun geçmişte kalan bir hata olmasını istiyorsam, konu bu adam olduğunda beynimin sağlam kalması gerekiyor.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum o beni incelemeye devam ederken.

"Bir şey değil." İki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve başımı yukarı kaldırarak gözlerimizin kilitlenmesini sağlıyor. "Ve açıklığa kavuşturalım, Evelyn," diye başlıyor, gözleri dudaklarıma inip tekrar yukarı çıkıyor. "Soyadımız Gibson ve onu kullanmaya başlasan iyi edersin."

C H A P T E R N I N E

Walker

I Sakinleşmem altı saatimi aldı. John'un ailesiyle birlikte arabuluculuktan ayrıldıktan sonra kızları eve bıraktım ve ardından spor salonuna gittim. İyi bir egzersiz seansı sayesinde Adrenalini atmış ve kafamı toparlamam için bana biraz alan açmışken, rutinimize geri dönmeye ve Evelyn'in yanına gitmeye hazır hissediyorum.

Bu sabah kan beynime sıçradı. Masanın karşısında yıllardır tanıdığım iki insana bakmak ve onların bu kadar alışılmadık -zalimce, hatta- davranmalarını izlemek içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Arkama avukatlarının Evelyn'e bu şekilde saldırmasını dinleyemezdim, özellikle de o kadın Kaydence'i tek başına büyütmek için elinden gelenin en iyisini yapmışken. Şimdi ben varım ama bana *ihtiyacı yok*, bu gerçeği bana şimdiye kadar birkaç kez hatırlattı. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. O her zaman son derece bağımsız olmuştur.

Ama onun beni *istemesini istiyorum*-şu sorun bu ve bunu çözmek benim açımdan çok sabır gerektiriyor.

Ayrıca, eski işvereninden ve etrafındaki skandaldan bahsedilmesi, bir hevesle evlendiğim kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek için atmama neden oldu.

Newberry Springs'e taşındığında tek hatırladığım Kelsea'nın bizi tanıştırdığı ve Evelyn'in Dallas'tan buraya ve kıyafet satmak için bir mağaza açtığını . On sekiz yaşında bir kızın küçük bir kasaba hayatı için neden büyük şehri tek başına terk ettiğini sormak hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi anlıyorum ki hikayesinde paylaştığından çok daha fazlası var ve her ayrıntıyı bilmem gerekiyor.

Daha da önemlisi, bilmek *istiyorum*. Şansım varken bu kadının içini ve dışını bilmek istiyorum.

Kocası olarak bunlar bilmem *gereken* detaylar, değil mi? Peki ya sosyal hizmet görevlisi cevaplayamayacağım bir şeyden bahsederse? Ya da bir yargıç ilişkimizin geçerliliğini kanıtlamak için daha derine inmek isterse?

Evelyn de karşı çıkmaya karar verirse ona vermek için mükemmel bir sebep.

İlgili tüm bilgilerin elimde olması gerekiyor ve bir parçam, Evelyn'in insanları, özellikle de beni içeri almakta bu kadar isteksiz olmasında, yaşananların çok daha büyük bir rol oynayıp oynamadığını merak ediyor.

Mutfağın köşesini döndüğümde Evelyn, "Hey, eve gelmişsin," diyor.

"Evet. Kusura bakma, spor salonunda işim çıktı ve bankaya uğramam gerekti." Kaydence'i mutfakta yerde Tupperware kapaklarıyla oynarken buluyorum. "Bu yeni."

"Şey, bulaşıkları yıkıyordum ve çekmeceye doğru sürünerek onları çıkarmaya başladı ve ben de onunla savaştırmamaya karar verdim çünkü bu onu eğlendiriyordu." Omuz silkiyor.

"Mantıklı." Kaydenceye uzanıyorum, kollarıma düşmeden önce onu havaya . "Uçmayı , değil mi küçük baykuş?"

Kıkırdaması bulaşıcı, bu yüzden sırf sesini duyabilmek için tekrar yapıyorum. Biri bu küçük kızı annesinden nasıl koparmak isteyebilir ki, büyükanne-büyükbaba olsun olmasın, beni aşar.

"?" Kaydence'i tekrar yere Evelyn'e soruyorum. Tekrar kapaklara uzanıyor ve onları yere çarparak kendi müziğini yaratıyor.

Evelyn nefesini dışarı üflüyor. "İyiim, sanırım." "Bu sabah çok şey oldu."

." Tüm söylediği bu ve ben de onu bu konuda daha fazla konuşması için zorlamak yerine konuyu değiştirmeye ve bu konuşmayı daha sonra yapmaya karar verdim.

"Gidip duş alacağım, sonra da yemek yapmaya başlayacağım."

"Oh, değil. Bugün yemek yapabilirim," diye teklif ediyor.

"Hayır. Aklımda bir şey var ama kirli yemek yapmak istemiyorum."

Evelyn alt dudağını ısırır. "Muhtemelen iyi bir fikir değil." Benden uzaklaşıp lavabodaki bulaşıklara odaklanıyor ve ben de koridordan banyoya doğru ilerlemeden önce onun tepkisini iyi bir şey olarak kabul ediyorum.

Beni öldürüyor olsa da, bu kadını yavaş yavaş takip etmenin işe yaradığını biliyorum. Fotoğraf çekimimiz sırasındaki o öpücük, aramızdaki çekimin düşündüğüm gibi tek taraflı olmadığını anlatmaya yetti.

Ama şu anda her gün kırbaçlanıyormuşum gibi hissediyorum. Gardını indirdiği ve benimle rahatladığı anlar oluyor ve sonra bugünkü gibi gerçekliği anlaştırmamıza geri getiren olaylar yaşıyoruz ve onun uzaklaştığını hissedebiliyorum. Salyangoz hızında ilerleyerek ona bu işte olduğumu kanıtlama ilerleme kaydettiğimi hissediyorum, ancak Evelyn'in bu gece bana biraz açılabilceğini anlamasını sağlayarak bu sabahı atlatmaya kararlıyım.

Antrenman kıyafetlerimi çıkarıp duşu başlatıyorum. Isınmasını beklerken aynada fiziğime . Sonra az mutfakta dudağını ısırın Evelyn' görüntüsünü düşünüyorum ve aletim düşünceyle yükselmeye başlıyor - o dudağı kendim ısırarak nasıl olurdu? Bunu yaptığımda yine inler miydi? Onu üzerine kaldırıp boynundaki nabızı ısırabilir ve sonra yüzümü bacaklarının arasına sokup dilimle boşalmasını sağlayabilir miydim?

Ona yakinken bu eğlenmek, bir alkoliğin önüne bir şişe Jack Daniels koyup isterse bir yudum alabileceğini söylemeye benziyor - ama bunun bir bedeli var.

Eğer onu çok erken zorlarsam, geri tepebilir. Ama bu kadını her geçen gün daha çok istiyorum.

Duşa girmeden hemen önce kendimi okşamak için uzanıyorum, bu ereksiyonun geçmesinin tek yolunun suyun altındaki basıncı azaltmak olduğunu biliyorum. Ama tam içeri adımımı atmadan önce mutfaktan koridora çığlık yayılıyor.

Panik içinde havlumu kapıp belime sarıyorum ve evin diğer tarafına doğru koşuyorum. Evelyn'i kolundan kan damlarken lavabonun üzerinde elini tutarken buluyorum.

"Ne oldu?" Lavabonun başında onu sıkıştırırken bağıriyorum, havluyu hâlâ belimde tutuyorum çünkü köşeleri zar zor birleşiyor.

"Yıkarken bir bardak kırdım ve çıkarmak için suya uzandığımda elimi kestim." Bana doğru bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda, çıplak göğsümü - ve azgın ereksiyonumu - görüyor.

"Kahretsin." Ne yapmam gerektiğini düşünürken kalçalarımı ondan uzaklaştırdım. Ama olan olmuştu. Evelyn kasıklarına bakmaya devam ediyor, bu da sikimin aşağı inmesine yardımcı olmuyor ve bir parçam onun bu görüntüden bu kadar etkilenmesinden hoşlanıyor. Ama sonra tekrar, bu durumu cehennem gibi garip bulabilir ve benden daha da uzaklaşabilir.

Havluyu hala belimde tutarken ikincisinden kaçınmak isteyerek arkamı dönüyorum, çekmecedan temiz bir mutfak havlusu alıyorum ve sonra ona geri . Yaralı elini tutup havluyu tek elimle etrafına sarıyorum ve bu garipliği aşmaya çalışıyorum. Onu mutfak adasındaki taburelerden birine yönlendirerek, "Üzerine baskı uygulamalı ve yükseltmeliyiz," diyorum. O da beni takip ederek oturuyor ve bir yandan da etrafıma bakarak Kaydence'i kontrol ediyor.

tatlı kız çocuğu baykuş sesi çıkarıyor, hala Tupperware kapaklarını birbirine vuruyor, etrafındaki kaostan habersiz.

"Özür dilerim," diyor Evelyn, gözlerini kaçırmadan önce tekrar göğsümü inceliyor. Neyse ki, sikim şu an oynamaya hazır olmanın zamanı olmadığını anlamaya başlıyor ve sonunda batan bir gemi kadar hızlı bir şekilde aşağı iniyor.

"Üzgün olmana gerek yok. Umarım dikiş atılması gerekmez."

"Evet, ben de." İç geçiriyor ve tavana doğru bakıyor. "Sanki bu gün daha kötü olamazmış gibi."

"Hey. Gün henüz bitmedi. İyi bir notla bitirmeye çalışalım derim."

Gözlerinde umutla bana bakıyor. "Hastaneye gitmek zorunda kalmadığım bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum."

Gülümseyerek elini yüzüme götürüyorum, kesiğini kontrol etmek için havluyu yavaşça açıyorum. Çok derin değil, bu iyiye işaret. Ama üzerindeki baskıyı korumak için kesinlikle bandajlaması gerekiyor. "Ameliyata ihtiyacın olacağını sanmıyorum, bu iyi bir şey." Kıkırdıyor. "Ama kanama durana kadar sarmam gerekiyor."

"Banyo lavabosunun altında ilk yardım çantam

var." "Mükemmel. Hemen döneceğim."

Aceleyle koridora iniyorum, havluyu atıyorum, kirli şortumu tekrar giyiyorum, böylece iki elimi de kullanabiliyorum ve sonra seti alıp mutfığa geri dönüyorum.

"İşte, bir " Evelyn yine göğsüme bakıyor, şimdi alt dudağını kemiriyor. Ve bu egom için bir şey yapmazsa lanet olsun.

Kaydence o anda bize doğru sürünerek geliyor ve bacaklarımı tırmalıyor. Ben de onu kaldırdım ve Evelyn'e doğru uzandı. Evelyn onu sağlam koluna alıyor ve kucağına oturtuyor.

"Tabii ki şimdi kucağa alınmak istiyor."

"Sadece merak ediyor." Yarayı temizlemeye ve pansuman başladım. "Ne yaptığını , değil mi?"

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum, sırtıyorum.

"İtfaiyeci-paramedik, hatırladın mı?" Bir kahkaha attı. "Doğru."

Yaklaşık on dakika sonra, onu yeni gibi iyi ilan ediyorum ve sonra hala kokuyor olmam gerektiğini bilerek uzaklaşıyorum. Ama Evelyn kesinlikle kokmuyor ve son on dakikadır onun vanilya kokusunu içime çekmek sikimi yeniden mutlu ediyor.

"Teşekkür , Walker."

"Elbette, Ev. Kocalar ne içindir?" Gözlerini deviriyor, ama kendimden kocası olarak bahsetmek oldukça tatlı gelmeye başladı. "Şimdi duşumu bitirmeye çalışacağım, o yüzden

Mutfak. Ben bulaşıkları
bitireyim." "Tamam..."

"Ciddiyim, Evelyn. Sakın oraya girme."

"Küfretmene gerek yok," diye karşılık veriyor.

"Sadece ciddi olduğumu bilmeni istiyorum."

Gözlerini alaycı bir şekilde bedenimden aşağı indiriyor ama emirlerime uyarak oturma odasına doğru yürüyor. Kucağında Kaydence ile kanepeye oturuşunu izledikten sonra banyoya dönerken kendime güveniyorum.

Duşa girip pisliği temizliyorum ve zihnimin fantezime geri izin veriyorum. Ama bu sefer, Evelyn'in elini birkaç dakika içinde boşalmamı sağlayacak şekilde sardığı için bana teşekkür ettiğini hayal ediyorum - dizlerinin üzerinde olduğu ve dudaklarını horozumun etrafına sardığı bir şey.

Akşam yemeği bittikten ve Kaydence yattıktan sonra, Evelyn'i kanepede bulmayı umarak çıkıyorum. Ama oturma odası ve evin geri kalanı sessizdi. İşte o zaman ışık çarpıyor, bir bira alıp arka kapıyı açıyorum ve en muhteşem yaratığın elinde bir kadeh şarapla minderli bir sandalyeye kıvrılmış, boşluğa baktığını keşfediyorum.

Uzun sarı saçları omuzlarından göğsüne dökülüyor ve serin esintide dalgalanıyor. Lacivert bir atlet ve pijama şortu giyiyor ve altına sıkıştırdığı uzun bronz bacakları kumaşın altından görünüyor. Beyaz şarabından bir yudum alırken dudakları kadehinin kenarına dolanıyor.

O kadar güzel ki, sessizliği bozmadan önce bir süre ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu çok istiyorum. Dudaklarını tekrar istiyorum. Göğüslerini göğsüme bastırmasını ve bacaklarını belime dolmasını istiyorum. Meme uçlarını görmek, sikim için yalvarana kadar onları emmek ve ısırma istiyorum. Boşaldığında çıkardığı sesleri ve olduğunda gözlerinin rengindeki değişimi duymak istiyorum. Kararıyorlar mı? Açılıyorlar mı? Genişliyor mu yoksa başının arkasında mı dönüyor?

"Beni buldun," diyor usulca ve beni transımdan çıkarıyor. Neredeyse iki saat önce otuz bir ve aniden tekrar boşalma ihtiyacıyla başladım.

"Ben yaptım." Diğer taba rengi, minderli sandalyeye doğru yürüyorum, oturuyorum ve biramı açarken arka bahçeyi inceliyorum. Burada Kaydence ona bir oyun alanı ve daha fazla bitki için bolca yer var. Evelyn'in arka köşeye diktiği bir ağaç var ama henüz olgunlaşmadığı kesin.

"Burası benim mutlu yerim," diyerek gözlerimi ona çeviriyor. Şarap kadehinden bir yudum daha alıyor ve kadehe bakarken dudaklarını şapırdatarak onaylıyor. "Büyükannem, bir fincan kahve gibi basit bir şeyde keyif , kesinlikle bir yatta da bulamazsın derdi."

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Akıllı kadın."

"Öyleydi." Sevgiyle gülümsüyor. " gece kahveyi bir kadeh şarapla değiştiriyorum ama sanırım mesaj hala aynı."

"Küçük şeyler, değil mi?"

"Evet."

"Elin nasıl?" Soruyorum, şarap bardağını diğer eliyle tuttuğunu fark ediyorum.

Sargılı.

"Hâlâ biraz zonkluyor ama yaşayacağım. Benimle ilgilendiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Evet, benim de vücudumda bir zonklama var ve sanırım bir süre daha bununla yaşamak zorunda kalacağım. "Bir şey değil." Biramdan uzun bir yudum alıyorum. "Sana bir şey sormamın sakıncası var mı?" Bu konudaki niyetlerimi gerçekleştirmek için şu andan daha iyi bir zaman olmadığını bilerek girişimde

Akşam.

Evelyn bana bakmak için başını çeviriyor. "Ne olduğuna bağlı..."

"Sorum sizi cevap vermekten caydırır mı?"

"Tekrar ediyorum, bu bana ne soracağınıza bağlı."

"Sadece seni daha iyi tanımak , Ev." Yüzü yumuşuyor. "Birbirimizi daha iyi tanımamızın önemli olduğunu düşünüyorum, özellikle de bu evlilik saçmalığını sürdürmek için," diyorum, nedenlerimin bunun çok ötesinde olduğunu bilerek. Ama Evelyn için bu neden mantıklı geliyor ve isteksizce iç çekiyor, böylece onun mantıklı tarafına hitap ettiğimi anlıyorum. "Bu sabah bize bunun ne kadar önemli olduğunu gösterdi, de öyle değil mi?"

"Peki, tamam. Ama konuşmadığım bazı şeyler var Walker ve buna saygı duymanı istiyorum."

"Tamam. O konulara girersek bana haber ver." *Hey. İlerleme ilerlemedir, değil mi?*

Bardağını tekrar ağzına götürüyor. "Oh, etme. İçeceğim."

Kıkırdayarak, "Bir saniye bile şüphe etmedim. Şimdi, şaka yap. Dükkanınızın adı neden Luna?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Az önce ağzından çıkmasını beklediğim soru bu değildi."

Omzumu silkerek, "Bilmek istiyorum." diyorum.

Evelyn boğazını temizliyor ve sonra bana daha iyi bakmak için dönüyor. Verandanın yumuşak ışıkları artık onu daha net görmemi sağlıyor ve bu kadının peşinden daha fazla koşmadan önce beynime söylediklerine odaklanmasını söylüyorum. "Luna, Roma mitolojisinde ay tanrıçasıdır."

"Bu çok özel bir cevap."

"Bu çok özel bir soruydu." "Tamam.

Demek mitolojiyle ilgileniyorsun."

Evelyn başını sallar. "Hayır. Ama Dallas'tan Newberry Springs'e giderken atıştırmalık bir şeyler almak için bir benzin istasyonuna uğradım, her yolculuğun olmazsa olmazıdır." Başımı sallıyorum. "Arka koridorlardan birinde tebrik kartlarının olduğu bir bölüm vardı. İnsanların bir benzin istasyonundan böyle bir şey satın alması aklımı başımdan aldı, ama onları okumaya başladım ve bir tanesi kalan bir şey söyledi."

"Oh, bu iyi olmalı." Biramı dudaklarıma götürüyorum ve cevabını beklerken bir yudum alıyorum.

"Bu *benim* hayatımı değiştirdi, Walker. Anlamak zorunda değilsin ama sordun, o yüzden dürüst oluyorum."

Bir anda daha da ciddileşiyorum. "Can kulağıyla dinliyorum, Ev. Anlat bana. Gerçekten bilmek istiyorum."

Başını bana doğru sallıyor, hatırladıkları yüzüne yansıyınca gözlerini kırıştırıyor. ", 'Ay gibi, yeniden dolu hissetmek için boşluk evrelerinden geçmeliyiz. O yüzden unutma, parlamak için bütün olmak zorunda değilsin."

Kolumda tüylerim diken diken oldu. "Vay be. Bu çok derin. Bu da evinizin etrafındaki tüm ay resimlerini açıklıyor."

Çenesini sallıyor. "Tam da o anda duymaya ihtiyacım olan şeydi, Dallas'tan ayrılmakla doğru kararı verdiğimi hatırlatır gibiydi."

İşte burada, Walker. İşte daha derine inmek için fırsatın. "Peki neden ayrıldın, Ev? Bugün gündeme getirdikleri Ferguson & Associates'teki işinle bir ilgisi mi?"

Omurgası anında sertleşiyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum Walker."

"Evelyn . . . bilmem gerek. Kocanın neye atıfta bulunduklarını bilmesi gerekmez mi?

Böylece hazırlıksız yakalanmam ve onların ya da daha da önemlisi sosyal hizmet uzmanının önünde itibarımı kaybetmem?"

Gözlerini benden kaçırıyor, yine arka bahçeye bakıyor. Elindeki şarap bardağının titrediğini görebiliyorum, konuşmamız arasındaki süre her saniye uzarken sıvı kenarından dökülme tehdidinde bulunuyor.

"Evelyn . . ."

"Sadece şunu söyleyeceğim ve sonra bu konu kapanacak, Walker. Tamam mı?" Sonunda bana döndü ve tepkimi ölçtü.

"Tamam," diye cevap veriyorum, bu noktada bana teklif her şeyi şimdilik kabul etmem gerektiğini biliyorum.

"Lise boyunca o şirket için çalıştım. Babam şirketin sahibiyle çok iyi arkadaşı ve ailem onlar gibi zengin olabilmem için yatırım yönetimi dünyasına girmemde ısrar etti. Beni evlenmem için değil, kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem için zorluyorlardı. Şanslıydım ya da ben öyle sanıyordum. Böylece on altı yaşında orada işe başladım, işleri öğreniyordum, liseden mezun olur olmaz gerçek anlamda yapmaya başlayacağım bir iş için staj yapıyordum. Seth Ferguson bana, çok fazla uygulamalı deneyimim olacağı için üniversite diploması almamı bile istemeyeceğini söyledi. Ancak mezun olduğumda işler düşündüğüm gibi gitmedi ve ben de işi bırakıp başka bir yere taşındım."

Bu hikayeye ilgili bir şey beni daha fazlası için özlem içinde bırakıyor, sanki bilerek atladığı detaylar varmış gibi. Ama şu anda zorlayamam. Zaten onu tekrar kızdırmanın eşiğindeyim, bu yüzden mırıldanıyorum ve beynimdeki çarklar dönmeye devam ederken arka bahçeye bakıyorum.

"Yorum yok mu?" Sesi sessizliği yarıp geçiyor.

"Daha çok sorum var ama cevaplamayacağını biliyorum, o yüzden kendime saklıyorum." Homurdanıyor. "Ne de aptal bir adam değilsin."

"Başına her ne evinden kaçma ihtiyacı hissetmene neden olduğu için üzgünüm Evelyn." Tekrar birbirimize döndüğümüzde gözlerime bakıyor. "Gerçekten üzgünüm."

"Değilim," diye açık açık cevap veriyor. "Daha önce yaşadığım yer bir yuva değildi, Walker. Senin gibi bir çocukluk geçirmedim: benimle ilgilenen, bana kendime nasıl bakacağımı öğreten ya da beni destekleyen iki ebeveynim olmadı. Neyse ki modaya bir tutkum ve büyükannemden kalan, on sekiz yaşında erişebildiğim bir mirasım vardı. Luna'yı bu şekilde açtım ve kendi başıma girişimde bulundum." Başımı ona eğiyorum, şu anda bana verdiği her bilgiyi zorunda kalmadan içime çekiyorum. "On altı yaşında başladığım bir moda blogum vardı ve takipçi kazandıkça, ürünlerine yer vermemi isteyen tasarımcılarla çalışmaya başladım. Ferguson & Associates'te çalışmadığım zamanlarda blogum üzerinde çalışıyordum. Hâlâ sosyal medyada paylaşımlar yapıyorum ve işimin online kısmı mağazadan çok daha iyi gidiyor. Ama o dükkânı seviyorum. Kendi başıma yaptığım somut bir şeyi temsil ediyor. Bana parlamak için dolu olmam gerekmediğini, bir süreliğine boş hissetmenin daha iyi bir şeye yol açtığını hatırlatıyor. O da Newberry Springs ve Kelsea'ydı. O olmasaydı son dokuz yılda hayatta ."

"Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

"ederim," diyor ve şarap kadehinden bir yudum daha alıyor. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

"Belki . . ."

"Ailen nerede? Yardım etmek istemiyorlar mı? Sevecen büyükanne ve büyükbaba olmak?"

"Ha. Hayır. Ve asla böyle bir şansları olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Bir torunları olduğunu bile bilmiyorlarken büyükanne ve büyükbaba olmak biraz zor."

Koltuğumda doğruldum. "Vay . Neden, Evelyn?"

"Çünkü benim ailem iyi insanlar değil ve bana hissettirdikleri gibi kızıma da hissettirirlerse lanetlenirim."

"Ne yaptılar?"

"Ve bu konuşma burada sona eriyor," diyor.

"Yapma" cevap vermek istiyorum. *Beni dışlama. Bu işin içindeyim, Evelyn. Buradayım, değil mi? Eğer ben senin kocansam ve herkesi inandırmaya çalıştığımız kadar aşıksak, bunu bilmem gerekmez mi? Ve ikinci olarak, beni içeri almanı istiyorum, lanet olsun. Seni tanımama izin ver, bir yıl önce dikkatimi çeken kadını, en başından beri sevebilmeyi dilediğim kadını.*

Ama bu beni şu anda olmak istediğim yere götürmez. Onun yerine, "Tamam. Karım konuştu."

Neyse ki buna kıkırdıyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. Ben de onu taklit ederek biramdan içiyorum ve bu kez sessizliği o bozuyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Kesinlikle. Adil olan bu."

omzuna dayayıp sandalyesinin koluna yaslanırken dudakları muzip bir sırıtişla kalkıyor ve bakışlarını tekrar bana yöneltiyor. "Neden itfaiyeci olmak istedin? Hortum yüzünden, değil mi? Her çocuğun fantezisi, kendi hortumu olmasa bile yaşamak için bir hortumla oynayabilmektir."

Başımı geriye atıp bir kahkaha patlatıyorum. "Oh, lanet olsun. Bu ihtiyacım vardı, teşekkürler." Sanki söyledikleri önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Evelyn'in bir espri anlayışı olduğunu zaten biliyordum, ama bunu en ön sıradan duymak ve bana yöneltmesi ona karşı bu çekimi daha da derinleştiriyor.

Esprili kişiliği çok tahrik edici. "Soruya cevap ver."

Kendimi sonra, "Ben kardeşlerim gibi üniversiteye gitmek istemiyordum. Bunu çok biliyordum, bu yüzden fiziksel olarak zorlayıcı, beni meşgul edecek ve odaklanmamı sağlayacak ama aynı zamanda insanlara yardım edecek ne yapabileceğimi düşündüm. Her zaman yakacak çok fazla enerjim vardı - anneme sorun, size söyleyecektir. Üç çocuk arasında başını en çok belaya sokan bendim."

"Demek itfaiyeci oldun."

"Ben yaptım. Hortum sadece ek bir bonus oldu." Şarabından bir yudum daha almadan önce bu kez gülüyor. "Çoğu gün işin oldukça sıkıcı olduğunu bilmiyordum. Eskiden beni rahatsız ederdi ama şimdi o günleri hoş karşılıyorum." Bu, kimsenin ölmediği, arabada mahsur kalmadığı ya da tüm varlığını değiştirebilecek, hayatını değiştiren bir sağlık korkusu yaşamadığı anlamına geliyor.

"İşin zor günleri olmalı, değil mi?"

"Hiçbiri John'un öldüğü geceden daha zor değildi," diyorum. Az önceki konuşmamızın hafifliği bir anda kayboluyor ve düşünmeme izin verdiğimde her zaman olduğu gibi zihnim o geceye geri dönüyor.

"Herkesi kurtaramayacağımı bile bile bir suçluluk duygusu taşıyamazdım."

"Dürüst olmam gerekirse, bu kariyere girdiğimde bunun farkında değildim Evelyn. Yardıma ihtiyacı olan herkesi kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Ama yapamadığım zaman ..." Cümlemi bitirmeden biramın kalanını boşaltıyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

İlk kurbanımı bir trafik kazasında kaybettiğimin ertesi günü annem beni buldu. Duvara bakıyor, göz kapaklarımı kapattığımda büyük bir tırla çarpışan kadının görüntüsünün beni karşılamasına izin veriyordum. Bu yüzden uyuyamadım. Uyuyamıyordum, çünkü o gün gördüğüm enkazın bırakmasını istemiyordum.

Annem bana hayatımda gerçekten yapmak istediğim şeyin bu olup olmadığını sordu, ben de ona evet dedim. Ama

O an, açıkçası pek emin değildim.

"Eğer bu işi , kurtaramadığın her insan için kurtaracağın üç kişi olacağını ," diyorum yüksek sesle.

"Ne?"

Evelyn'in gözlerine bakarak açıklıyorum: "Görev başında birini ilk kez kaybettiğimde annem bana böyle demişti. O zor günler için bu sözü aklımın bir köşesinde tutuyorum." Gözlerim yanmaya başlarken boğazımı temizliyorum. "Kaybettiğim kişi bana yakın biri olduğunda bunu kendime hatırlatmanın kadar zor olacağını bilmiyordum."

Evelyn sandalyesinden kalktı ve elinde şarabıyla bana doğru yürüdü. "Bu senin hatan değildi, Walker."

"Kendimi buna inandırmaya çalışıyorum, Ev, öyleyim."

Ben ona bakarken saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. Ve lanet olsun, dokunuşu tenimi ateşe , kadar bir alev gönderiyor. "Çok iyi bir , değil mi?"

Birbirlerinde teselli bulabilen bir çift ruh, evet.

"Bence biz oldukça güçlü insanlarız, Evelyn ... özellikle de sen." "Komik. Ben de *senin* hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Arka planda cırcır böcekleri cıvıldıyor, verandanın altında etrafımızda rüzgar esiyor, ama tek gördüğüm bu gece bana istediğim gibi açılan kadın. Eğer bu karşılıklı bir ilişki olsaydı, her ikimiz de onu takip ettiğimin farkında olsaydık, onu kucağıma çeker ve öperdim, bana hala hayatta olduğumu hatırlatmak için vücudunda boğulurdum.

"Bana sormak istediğin başka soru var mı?" diye dudaklarında şakacı bir sırıtışla alay ediyor.

"Sanırım onları başka bir geceye saklayacağım. Bilmek istediğim şeyin ne olduğunu merak etmeye devam edersin." "Güven bana Walker. O kadar da ilginç değilim."

İşte burada yanılıyorsun, Evelyn. İşte burada çok yanılıyorsun.

C H A P T E R T E N

Evelyn

"**Z** Geçen hafta sizden aldığım bir randevuda giydi ve bana iltifat etmekten kendini alamadı." Geçen hafta çiftçi pazarından tanıdığım bir kız bugün bana bir hediye vermek için geri döndü. satın alma işleminin başarısı hakkında bilgi verdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim!"

"Vücudumu saran gömlekler bulmak benim için çok zor. Küçük göğüslü olmak bazen berbat bir şey." "Kızım, koroya vaaz veriyorsun," diyorum mütevazı göğsümü kastederek. Göğüslerim şişti Kaydence'i doğurduktan kısa bir süre sonra, emzirmek benim için iyi gitmedi, bu yüzden sütüm hızla kurudu ve şimdi beni biraz sönük göğüslerle bıraktı.

Kelsea Gibson Ranch kabininden, "Göğüslerin küçük değil," diye azarlıyor beni.

Yüzümü ona döndüğümde Walker bana göz kırparak, "Ben de öyle tatlım," diyor. Onun bu yorumu başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar tüm bedenimi ısıtıyor.

Bunu toplum içinde olduğumuz için söylediğini biliyorum ve bu sevgi bir kocanın karısına söyleyeceği bir şeydir, özellikle de kendisi hakkında olumsuz konuşuyorsa. Ancak ses tonundaki bir şey bana bunun sadece göstermelik olmadığını, belki de gerçekten böyle hissettiğini söylüyor.

Evet, henüz bunu açmaya hazır değilim.

"Şey, sadece tekrar teşekkür etmek istedim. Bu hafta sonu daha fazla para harcamak için mağazaya uğrayacağım," diyor kız gülerek.

"Sizi görmek için sabırsızlanıyorum. İşte size kullanabileceğiniz yüzde yirmi indirim kuponu." Kâğıdı ona uzattım ve gözlerinin izledim.

"Aman Tanrım. Çok teşekkür ederim!" "Sorun değil. Kendine iyi bak."

Kelsea geldiğinde kız kuponu çantasına atıp yiyecek satıcılarının olduğu yöne doğru yürümeye başladı. "Kulağa mutlu bir müşteri gibi geliyor."

"Değil mi? Buna bayılıyorum. Bu işin en çok keyif aldığım kısmı bu, herhangi bir kadının kıyafetleri içinde ve dolayısıyla kendi teninde rahat hissetmesini sağlamak."

Bu doğru. Her kadın güzel hissetmeyi hak eder ve ben de kadınların bunu görmelerine yardımcı olmaktan gurur duyuyorum. Her tip vücuda uyan kıyafetler taşıdığımdan emin olurum ve müşterilerin

seveceğini düşündüğüm yeni stilleri ve kumaşları denemekten asla çekinmem. Mağazamda çok sayıda batı tarzı kıyafet bulunuyor.

Country-şık da diyebilirsiniz. Ancak Teksaslı *olmayan* biri bile mağazamda kendi tarzına uygun kıyafetler .

Ne yazık ki, şehirde defalarca gördüğüm bir grup kadın standımın önünden geçip bana yan gözle baktıktan sonra kendi aralarında fısıldaşmaya başlayınca az önce hissettiğim coşku sönüyor.

"Onların sorunu ne?" Kelsea soruyor. Yüzümü döndüğümde Walker'ın Kaydence'i arkasından tuttuğunu ve kıkırdarken ellerini yiyormuş gibi yaptığını görüyorum.

Tanrım. İkisini birlikte izlerken gerekirdi ama o anda o kadınların sattığım kıyafetlere bakmadıklarını, kocamın kızına, kocama ve ölmüş babasının en yakın arkadaşına baktıklarını biliyordum.

"Bir şey yok," diyorum, dikkatimi önümdeki masanın üzerinde duran mücevherleri düzenlemeye veriyorum, her ne kadar hiçbir şey yerinde olmasa da.

" oluyor?" Ben ona bakmaktan kaçınırken Kelsea beni dürtüklüyor. "Bir şey yok. Bırak artık."

"Görünüşe göre bebeğinin babasının yerine geçecek bir adam bulmuş." Başımı kaldırıp iki kabin standın sahibiyle konuşan kız grubunu gördüğümde yan taraftan gelen mırıltılar kulaklarımı tırmalıyor.

"Senin hakkında mı konuşuyorlar?" Kelsea ellerini kalçalarının üzerine koyar.

"Öyle görünüyorlar." Sırtımı onlara dönerek onları görmezden gelmeye çalışıyorum ama sonra söylediklerini duyuyorum.

"Yani, daha önce sahip olduğu adam yerine o adama sahip olabilseydim, ben de takas ederdim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Walker kabininin altından çıkarken bağılıyor, hâlâ kızımı tutuyor ve onurumu korumaya hazırlanıyor. Her ne kadar bunu istemesini takdir etsem de, bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum.

İnsanların bu şekilde konuştuğunu ilk kez duymuyorum. Walker'la evlendikten hemen sonra Kelsea'yla Rose's Diner'da öğle yemeğine gittiğimizde, insanların bana bakıp fısıldaştıklarını gördüğüme yemin edebilirim. Ama o zamandan beri bu durum daha da arttı; markette, Walmart'ta, hatta kendi mağazamda bile insanlar alışveriş yapıyormuş gibi davranarak butiğin etrafında dolaşıyorlar. Ama aslında sadece kendileri için oradalar - bir adamdan çocuk sahibi olan ve sonra onun en yakın arkadaşıyla evlenen kadını görmek için.

Elimi Walker'ın göğsüne bastırarak daha ileri gitmesini engelliyorum. "Walker. Yapma. *Lütfen.*"

Gözleri arkamdaki kadınlara dikilmiş durumda ama dönemiyorum. Çocuğumu en değerli yüküymüş gibi taşırken dişlerini sıkın ve onu kırmaktan korkan Walker'ın çenesinin sertliğini hayranlıkla meşgulüm.

Şu anda hem güçlü hem de yumuşak, ona karşı artan hislerim konusunda kafamı daha da karıştırıyor.

Walker belime uzanıp kendine çekiyor ve dik durmaya çalışırken neredeyse sendelememe neden oluyor. İki çenemi yukarı kaldırıyor ve sonra dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, beni tamamen hazırlıksız yakalıyor -özellikle de dudakları benimkileri çok kısa sürede terk ettiğinde daha fazlasını istediğim için.

Ama arkamıza baktığımda kızlar kıs kıs gülüyor ve sonunda saçlarını omuzlarına atarak uzaklaşıyorlar.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum kendimi onun üzerinden iterek.

"Siktir et onları, Evelyn. Onların fikirleri hakkında endişelenemezsin. Senin hayatını yaşayanlar onlar değil." "Farkındayım."

"Ve bunu neden yaptığımızı hatırlamalısın."

"Neden bana hatırlatmıyorsun?" Kelsea yavaşça geri çekilirken ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak soruyorum

Ama Şu anda bu soru geçerli görünüyor. Arabuluculuk görüŐmesinden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve Walker'a olan ilgim arttıkça bu evliliğinin nedeni daha da bulanıklaŐıyor. Ve o sevgi gösterisinden sonra, bunu neden tekrar yaptığımı hatırlatmasına ihtiyacım var. En uygunsuz zamanlarda ortaya ıkınamaları için duygularımı yerli yerine oturtmasına ihtiyacım var.

Geçen hafta verandamda konuştuğumuzda içimde bir Şeyler değışti. Birdenbire, sadece fiziksel bir çekimle mücadele etmiyordum - Walker'ın beni zorlamasına, onunla paylaŐıklarım için beni yargılamamasına ve ona her Şeyi anlatabileceğimi hissettirmesine karşı savaŐıyordum.

Şu anda beynimi karıştıran Şey bu.

"Kaydence için," diyor sonunda, onu kollarının arasına alarak.

Aramızda başka bir Şey konuŐulmadı. KonuŐulmasına da gerek yoktu. Hatırlatması son derece açıktı ve tam da duymaya ihtiyacım olan Şeydi.

Standıma geri dönüyorum, az önce olan olayı unutmaya ve gelen her bir müşteriye odaklanmaya çalışıyorum. İnsanlar arasındaki bir boşlukta Kelsea yanıma geliyor ve omzumu ovuyor. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim."

"Ben *de* bir kadın *olarak iyi* kelimesinin bizim için tehlikeli olduğunu biliyorum."

Bir kahkaha atarak, "Ne söylememi istiyorsun?" diye cevap veriyorum.

"Peki ya gerçek?"

Onunla biraz daha tartışmak için başımı kaldırıyorum ama göz ucuyla gördüğüm manzara dikkatimi çekiyor ve konuşmamı engelliyor.

Walker yine Kaydence'i kuşağına almıŐ, stantların sıralandığı caddede yürüyor. Güneş üzerlerine vuruyor ve onları manzarayı da nefes kesici hale getiren sarı bir pus içine sokuyor. Bir elinde kırmızı bir balon var ve kızım heyecanla çığlık atarken ona gösteriyor. Onları görmek beni anında gülümsetiyor ama sonra Kelsea'nın beni o anki halimden çekip çıkarmasıyla gözlerim doluyor.

"Evelyn... sorun ne?"

"Ben sadece ... bir Şey yaŐayacağını hiç

düşünmemiştim." "Neyi?"

Onlara doğru işaret ederek, "Hayatında bir erkek var. Bir baba figürü."

"Ah, tatlım." Gözlerimi kapatıp dökülmek olan gzyaŐlarımla savaŐırken beni kollarına çekiyor. Sanırım en büyük korkularımdan biri de bu - onun Walker'ı kaybetmesi.

Sadece kızının Walker'ı kaybetmesinden mi korkuyorsun, yoksa onu kendin için de kaybetmekten mi korkuyorsun, Evelyn?

Ona gittikçe bağlanıyorum. Sanırım bu sabah beni bu kadar duygulandıran Şey bu. Belki de regl olmak üzereyim.

Her halükarda, Walker'la geçen her gün bana uzun ne kadar yalnız olduğumu hatırlatıyor. Kelsea hariç, bağımsız bir hayat yarattım ve bu Şekilde başarılı oldum. Ancak Kaydence resme girdiğinden beri, daha önce arzuladığım o yalnız dünya giderek daha az cazip hale geldi ve yerini yeni bir zlem aldı - bana yürüyen yakışıklı, Şefkatli, özverili adam tarafından daha da Őiddetlenen bir zlem.

Tanrım, onu hak etmiyorum. da bana ne yaptığının farkında değil.

" oluyor?" Walker kabine dönerken soruyor. Kkk kızım elindeki ipi çekiştiriyor, balonu kendine almaya çalışıyor, muhtemelen üzerine salya akıtmak için.

"Ben iyiyim," diyorum gözlerimin altını temizleyerek.

"Sen ve Kaydence birlikte çok tatlıydınız," diye açıklıyor Kelsea. "Ve bilirsin biz kızlar ... hep ağlarız." Onu sinir krizi geçirmedigime ikna etmeye çalışarak umursamazca omuz silkiyor.

"Oh, tamam ..." Beni incelerken kaşları çatıldı ama sonra dedi: "Sanırım bezinin değişmesi gerekiyor ya da az önce osurdu."

Gülerek onu kollarından tuttum. "Yapabilirim."

", sadece ben yaparken bunu tutacak birine ihtiyacım ," diyor ve gözlerini hâlâ tuttuğu balona kaldırıyor.

"Hayır, yok. Ben . Onu eğlendirdiğin için teşekkürler."

"Elbette. Birlikte eğleniyoruz, değil mi küçük baykuş?" Kaydence baykuş sesine benzer bir ses çıkarıyor ve Walker da ona veriyor.

Kelsea'nın onları izlerken gözlerinde kalpler var ve eğer bir aynaya baksaydım, bahse girerim ben de aynı şekilde görünürdüm.

Bağlanma, Evelyn.

Walker yine dimdik duruyor, bana bakıyor. Yüzümü avucunun içine alırken, sözleri zaman ilerledikçe daha yüksek ve daha güçlü bir şekilde dikmeye çalıştığım bariyeri kırmak için cehennem gibi savaşıyor. "bildim bileli çiftçi pazarında bu kadar eğlenmemiştim. Günlerimi siz ikinizle geçirmeye alışmaya başladım. Bana izin verdiğiniz için teşekkürler."

Evet, ben de günlerimi seninle geçirmeye alışmaya başladım.

"Teşekkür ederim. Umarım yakında tekrar görüşürüz." İçinde birkaç elbise ve bluz bulunan çantayı müşteriye uzattım ve mutlu bir şekilde uzaklaşırken ona gülümsedim. Dün inişli çıkışlı bir gündü, duygularımın çok inişli çıkışlı olduğu, delirecekmişim gibi hissettiğim bir gündü. Ama bu sabah, mağazama ve kızıma odaklanmaya ve kendime hayatımın ve duygularımın kontrolünün bende olduğunu hatırlatmaya kararlı bir şekilde uyandım. "Bugün güzel bir gün," diye mırıldanıyorum kendi kendime, Kaydence arkasındaki oyun parkından bağırırken başımı sallıyorum

Açıkça dikkatimi çekmek istiyordu.

"N'aber bebeğim?" Uzanıp dışarı çekiyorum ve yanağından öpüyorum. "Aç mısın? Neredeyse öğle yemeği vakti."

Kendi işimin patronu olmanın avantajlarından biri de çalışırken bebeğimi yanımda tutabilmem. Artık her gün dükkana gelmiyorum ya da eskiden olduğu gibi gün boyu kalmıyorum - hamileyken birkaç çalışan işe aldım çünkü kızım doğduğunda yardıma ihtiyacım olacağını biliyordum. Ama burada olduğumda onu yanımda görebiliyorum ve bu da onun tüm aşamalarını kaçırmayacağımı bilmek bana huzur veriyor. En , yapabildiği her saniye saçımı tutuyor.

"Ah, bebeğim."

"Çocuklar." Arkamı döndüğümde Janise Brown' kasanın karşı tarafında durduğunu ve kızıma bakarken dudaklarının kıvrıldığını görüyorum. Kapının üstündeki zil sesini bile duymadım, yani bir önceki müşterim gittiğinde içeri sızmış olmalı.

"Affedersiniz?"

Gözle görülür bir şekilde titriyor. "İnsanların neden bebeklerin bu kadar sevimli olduğunu düşündüklerini anlamıyorum. Tutup kaldırıyorlar, salyaları akıyor ve çoğu zaman kokuyorlar," diye devam ederken Kaydence tam o anda tükürük baloncukları üflüyor.

Bu doğru, bebeğim. Ona ne kadar iğrenç göster.

"Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa kapı arkanda." Kızımı kucağıma alıp

duran kadına ters ters bakıyorum.

Janise, Wyatt'ın liseden eski sevgilisi ve babası şu anda Newberry Springs'in belediye başkanı. Wyatt, Walker ve Kelsea büyürken Janise bencil biriymiş.

-Ve görünüşe göre değişen pek bir şey yok.

Kelsea ve Wyatt geçen yıl birbirlerine karşı olan duygularını anlamaya çalışırken, Janise Wyatt'ın dikkatini tekrar çekmeye çalışmış başarılı olamamıştır. Ancak o zamandan beri, bulduğu her fırsatta Gibson kardeşlerin işine burnunu sokmayı seviyor. Belki de Wyatt'ı ya da kendisini bir şeyleri kaçırdığına ikna etmeye çalışıyor ama bu onu çaresiz gösteriyor.

Ve sanırım bu yüzden şu anda burada.

"Yardımcı olabilir miyim?" Orada öylece durup çocuğuma bakmaya devam ettiği için soruyorum. "Pek sayılmaz. Sadece içeri gelip tüm bu yaygaranın nedenini görmek istedim."

"Açıklamak ister misin?"

"Yani, Walker *seninle* evlendiyse bir nedeni olmalı. Bu dükkân olmadığını biliyorum," diyor gözlerini odanın içinde gezdirerek. "Ve kesinlikle bebeğiniz yüzünden olamaz." Yine yüzünü buruşturuyor.

"Komik. Hayatım hakkındaki düşüncelerin zerre kadar umurumda değil. Aslında, bir işletme sahibi olarak istediğim kişiye hizmet vermeyi reddetme hakkımı kullanmam gerektiğini bana hatırlattınız. Tebrikler, az önce o listeye girdin."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Zaten bir şey satın alacak değildim."

"O zaman polisleri çağırıp benden ve kızımдан uzak durman için sana yasal bir sebep vermeden önce git."

Janise kapıya doğru bir adım atarken sırtıyor. "Nasıl yaptınız o zaman? Schmitty hâlâ hayattayken Walker'la gizlice mi dolaştınız? Onun Schmitty'nin mi yoksa Walker'ın mı çocuğu olduğunu biliyor musun Evelyn?"

"Cehenneme git Janise ve dükkânımdan defol git!" Sesimi yükseltiyorum, bunu yapmak onun sözlerinin beni etkilediğini anlamasını sağlasa da. Ama şu anda umurumda değil. Gerçekten istediğim gibi suratına yumruk atıp saçlarından sürükleyerek dışarı çıkarmaktan iyidir.

"Ona iyi şanslar Evelyn. Walker er ya da geç babacılık oynamaktan bıkacak ve o zaman ne yapacaksın?"

"Siktir git, Janise. Şimdi git."

Başka bir şey söylemiyor ve söylemesine de gerek yok. Dükkânımdan çıkarken yüzündeki iğrenç gülümseme ikimize de bu raundu kazandığını .

Orada öfkeyle tüm vücudum titriyor ve bir insanın bir iş yerine girip sahibine bu şekilde sözlü saldırıda bulunmaya nasıl cüret ettiğini merak ediyorum.

Bir yanım Walker'ı arayıp olanları anlatmak istiyor. Ama o ne yapar ki? Ve daha da önemlisi, benimle savaşması için ona ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma yapabilirim - her ne kadar beni savunduğunda iyi hissettirse de. Bunu zaten birkaç kez yaptı, ama bunu sonsuza kadar yapması için ona güvenemem.

Bu sadece onunla evlenmeyi kabul etmemin bir sonucu. Kızıma yardımcı oluyor olabilir, günün sonunda önemli olan da , ama beni yıpratıyor.

Genelde insanların ne düşündüğünü önemseyen biri değilim. Hayatımı bu tür bir dünyada, bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilecek kadar uzun yaşadım. Dallas'ta hayatım darmadağın , kendimi bir daha asla kendim ve bir insan olarak kim olduğum hakkındaki değiştirecek bir pozisyona sokmayacağımı biliyordum.

Bu dünyada önemli olan tek şey benim hakkımda ne düşündüğümdür. Ama şu anda, kendimi oldukça iyi hissediyorum.

boktan ve gerçekten sert bir içki kullanabilirim.

Sanki evren yaralarım tuz basacağını biliyormuş gibi, hem de margarita bardağını kaplayacak türden değil, telefonum yanımdaki tezgahda titremeye başlıyor. Ekranda annemin adını gördüğümde kan basıncım daha da yükseliyor.

O kadar uzun zamandır ondan haber almadım ki, bana ulaşma sebebini merak etmek bile beni endişelendiriyor. Arada bir arar, ailemizin adını lekeleyecek bir şey yapmadığımdan emin olmak için. Ama de, ondan haber almalı neredeyse bir yıl oldu.

Ya şu anda bununla yüzleşip evrenin bana vermek istediği boku tek seferde alacağımı ya da görmezden gelip duygusal çalkantılarla dolu bir güne daha neden olma riskini alacağımı bildiğimden, ilk seçeneğe karar veriyorum ve Kaydence saçımı ağzına sokarken ekranı kaydırıyorum.

"Alo?"

"Evelyn." Bu sıcak bir selamlama bile değil. Dilinden bir parça kızgınlıkla kayıyor. "Senin için ne yapabilirim anne?"

"Sizinle bazı yeni bilgileri teyit etmem gerekiyor."

"Tamam..."

"Kayıtlar bir çocuğunuz olduğunu gösteriyor, bu doğru mu?"

Ağzım açık kaldı. Kayıtlar mı? Geçmişimi mi araştırdılar? Hastane kayıtlarım çıktı mı?

Nasıl sormanın bir anlamı olmadığını bildiğimden, sadece cevap veriyorum. "Evet, bu doğru."

"Tanrım, Evelyn." İşte duymayı beklediğim hayal kırıklığı. "Bize haber veremedin mi?"

"Neden umursuyorsun ki? Buraya koşup onun ihtiyacı olan büyükanne ve büyükbaba olacak değilsin ya."

"Hayır, ama korumamız gereken bir itibarımız var. Bunu biliyorsunuz. Ve bir çocuğun evlilik dışı yetiştirilmesi gibi bir şey Sumner ismi için bir utanç kaynağıdır."

İşin özü de bu zaten; değerli itibarlarını korumak.

"Aslında ben de artık evliyim, bu konuda endişelenmenize gerek yok." Eğer bundan bahsetmediyse, belki de "kayıtları" birkaç haftalıktır.

"En azından bu var."

"Cennet bekar bir anne olmamı yasaklıyor, değil mi?"

Kâğıtların hıştırtısından önce alaycı bir ses duyuldu. "İhtiyacım olan bilgiyi senden aldım, gitsem iyi olacak."

"Seninle konuşmak güzeldi anne. Umarım sen ve babam bana ve benim iyiliğime karşı sorumluluklarınız olmadan çocuksuz hayatınızın tadını çıkarıyorsunuzdur," diye tükürdüm.

"Dramatik olma, Evelyn. Ve beladan uzak durmaya çalış ki gömecek daha fazla pisliğimiz olmasın," diyor aramayı önce.

Telefonumu tezgâhın üzerine fırlatıyorum ve gözlerime dolan yaşları kırıştırtarak uzaklaştırıyorum.

Üzgün değilim. Öfkeliyim.

Öfkeli. Hiç ağlayacak kadar öfkelendiğiniz oldu mu?

Bugün geleceğim kadar geçmişim de beni rahatsız ediyor ve daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. Dükkânda kalmanın beni daha iyi bilerek Kaydence'in bez çantasına , onu mama sandalyesine oturtuyorum ve ikimize de öğle yemeği servisi yapıyorum, eve gidip hayal kırıklıklarımı şarapta boğana kadar dakikaları sayıyorum - bol bol şarap.

Eve vardığımda daha önce olduğumdan daha öfkeliydim ama en azından gözyaşlarım durmuştu. Bugünün rahatlatıcı gerçeği, bir süre daha telefon beklemeyecek olmam ve Janise için neyin iyi olduğunu biliyorsa, dükkânımdan da uzak duracak olması.

Kapıdan içeri adımımı attığımda Walker'ın mutfakta olduğunu tahmin ediyorum. Bu akşam yapmayı denemek istediği yeni bir tarifi olduğunu söylemişti. Ama önümdeki manzara beni durduruyor ve tüm önyargılarımı yerle ediyor.

Walker duvara bir fotoğraf asıyor, daha bir tuval. Üzerinde Kaydence'in altı aylık fotoğraf seansından bir resim var, üçümüzün birlikte olduğu bir resim.

Kelsea'nın bile denese poz veremeyeceği bir kare. Kaydence kameraya gülümsüyor, dişsiz sırtışı kusursuz derecede mükemmel ve sevimli. Walker ise gözlerinin kenarlarında hayranlık ve bağlılık ifade eden bir kırışıklıkla bana bakıyor.

Bir erkeğin bana hiç böyle baktığını hatırlamıyorum.

Bir de ben varım, ona bakıyorum, dudaklarımda onun söylediği bir şeye gülmemeye çalışıyormuşum gibi görünen küçük bir gülümseme. Ama arasındaki rahatlık kalbimin çılgınca çarpmasına neden oluyor.

Bir aile gibi görünüyoruz.

"Ne yapıyorsun?" Bebek bezi çantasını ve Kaydence'in araba koltuğunu yere bırakırken soruyorum. Hâlâ bağlı ama memnun ve şu anda adam yüzünden ona kadar dikkatim dağılmış durumda.

"Eve gelmeden önce sana sürpriz yapmak istedim ama biraz erken ." Geri adım atıyor, ellerini kalçalarına gururla işi inceliyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Resimlerin tamamlandığını fark etmemiştim." Bu da demek oluyor ki Kelsea resimleri Walker'a gösterdi ve ya Walker onu ya da o istedi, beni tamamen atladi. Bunun nedeni hakkında en iyi arkadaşım ile bir konuşma yapmam gerekebilir.

"Tam değil ama sosyal hizmet görevlisinin uğraması ihtimaline karşı böyle bir şeyi duvara asmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm, anlıyor musun?"

Ah. İşte bu jestin arkasındaki mantık. *Bu bir alışveriş ilişkisi, hatırladın mı Evelyn?*

Ama kendime bunu söyledikçe Walker'ın bundan tam olarak ne elde ettiğini merak ediyorum. Özellikle de benim incelemeye onun da karşılaşp karşılaşmadığını sorgulamadan edemediğim bugünkü gibi günlerden sonra.

"Anlıyorum." , küçük kızımı araba koltuğundan çıkarıyorum ve onu içinde dönebileceği oyuncakları götürüyorum. Son zamanlarda bu şeye takmış durumda. Ayağa kalktığımda şöminenin üzerinde adliyedeki düğünümüzden bir fotoğrafla yüz yüze geliyorum.

Görünüşe göre kocam bugün duygularıma zarar vermek için bir plan yapmakla meşguldü. Belki de o, annem ve Janise takım karar vermişlerdir.

"Sorun nedir?" Bakışlarıyla karşılaştığımda Walker'ın kaşları çatılıyor.

"Yok bir şey. Sadece bunu yapmana gerek yoktu." Ona sırtımı mutfığa yöneliyorum ve bütün gün düşündüğüm şarabı arıyorum.

Bu gibi hareketler kafamı daha da karıştırıyor. Ve geçirdiğim günden sonra, biraz boşluğa ihtiyacım var.

Ama Walker'ın gelen ayak seslerine bakılırsa, onu alamayacağım gibi görünüyor.

"Buna *ihtiyacım* olmadığını biliyorum. Çok *istedim* Evelyn." Sesinin keskinliği biraz geri çekilmeme neden oluyor. "Bugün bir şey mi oldu? Kızgın olduğun belli ama bunun resimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Buzdolabını kapattıktan sonra şarap şişesini tezgâha götürüyorum ve şarap açacağımla bulmak için çekmeceyi karıştırıyorum. "Oh, çok *güzel* bir gün geçirdim. Aslında, dünden kalan boktan şeylerin bugün de devam ettiğini hissettim.

bugün."

"Bir de bana sor."

Başımı sallıyorum, yeniden yaşamak istemiyorum. Zaten son beş saattir bunun üzerine düşünüp duruyorum. Ama Walker bunu kabul etmiyor.

"Benimle konuşman gerek, Evelyn."

"Neden?" Başımı kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"Çünkü biz evliyiz ve ben lanet olası bir zihin okuyucu değilim," diyor ellerini tekrar kalçalarına koyarak.

"Biz sadece unvan olarak evliyiz, Walker. Sana bir şey söylemek zorunda değilim." Şu anda çocukça davrandığımın ama bugün Janise ve gördüğüm sorgulamalar, şu anda bana ne yapacağımı söylemeye çalışan herkese karşı koyma isteği uyandırıyor. Bu kadınlardan herhangi biri benim hayatım hakkında fikir beyan etmeye nasıl cüret eder? Ve ben istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilken Walker beni konuşmaya nasıl zorlar?

Mutfak adasının etrafında dönerek beni dolaplara doğru sıkıştırıyor. "Aşık olmayabiliriz ama seni hâlâ önemsiyorum Ev. Umarım bunun farkındasındır." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Sonra uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve parmağını boynumda gezdiriyor. "Biz arkadaşız. Benimle konuşabilirsin. Beni içeri al. her neyse, tek başına halletmek zorunda değilsin." *Ama nasıl bildiğim tek yol bu... ve şu anda bana dokunuşun sadece arkadaşmışız gibi hissettirmiyor.*

"Janise bugün dükkâna geldi," diye itiraf ediyorum, ayrıntıya girmeden. Walker'ın çenesi sertleşiyor. "Siktir et onu. Ne dediğini ancak hayal edebilirim." "Temel olarak dün çiftçi pazarındaki kızların yaptığı şey." Walker sert bir nefes veriyor. "Kıçına tekmeyi bastın mı?"

"Neredeyse." Ağzının kenarı onaylarcasına yukarı kalktı. "Ve sonra annem aradı."

Şimdi çenesi gevşedi. Geçen geceki konuşmamızdan sonra Walker ailemle iyi bir ilişkim olmadığını biliyor. Ve nedense onun bunu bildiğini bilmek iyi hissettiriyor. "Ne dedi?"

"Sadece çocuğum teyit etmek için arıyordu. Görünüşe göre beni takip ediyorlarmış, hastane kayıtlarını falan kontrol ediyorlarmış."

"Tanrım."

"Evet, gerçekten unutulmaz bir konuşmaydı," diyorum alaycı bir şekilde. "Ve onlara artık evli olduğumu da söyledim. Evlilik dışı çocuk sahibi olmak günah olduğu için bu onu daha da mutlu etti."

"Siktir, Ev. Özür dilerim." Öne eğildi ve alnımdan öptü. Ve acıyı dindiren bir merhem gibi, bu hareket tüm bedenimi rahatlatıyor. "Bana bunları söylediğin için teşekkür ederim. Gördün mü? O kadar zor muydu?" Walker şimdi yüzümün yan tarafını tutuyor ve aniden nefes almakta zorlanıyorum. "Benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Her zaman dinlerim ve geldiğinde yardımcı olurum."

Bana yaptığı şey bu, sanki sesi ve dokunuşu şeytanlarımı ve güvensizliklerimi yatıştırıyor. O bu kadar yakınımda dururken her şeyle yüzleşebileceğimi hissediyorum, sanki takımımda Kelsea dışında biri varmış gibi.

"Öp beni Walker" dememi sağlayan da bugünün zihinsel yorgunluğuyla birleşen endorfin olmalı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Bir saniye içinde söylediğim sözlerden pişmanlık duyuyorum.

Söylemek istediğim bu değildi ama sanırım beynim kalbimden gelen notu yeterince hızlı alamadı.

Tanrım, ne düşünüyordum ki? Henüz şarap bile içmemiştim, bu yüzden patlamamı suçlayamam.

Bu konuda.

Ama ben uzaklaşmadan Walker çenemi kavlıyor, beni yerimde tutuyor ve ağzını ağızma yapıştırarak kendime olan tüm kuşkularımın pencereden uçup gitmesine neden oluyor.

Ben onu iterken Walker bir an için sendeliyor, sonra kolları beni sarıp göğsüne bastırıyor ve dudakları dudaklarımı . Dilinin her geçişinde, bugünün öfkesinin uçup gitmesine izin veriyorum. Ondan gelen her iniltiyle, biri tarafından istenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Ve sanki o kadar sıkı tutmazsa kaçacakmışım gibi beni kendisine doğru tuttuğu her saniyede, kendimi bu desteğe teslim ettiğimi hissediyorum.

Bunun gerekiyordu. Bu evlilik kızımın ait olduğu yerde, benimle kalabilmesiyle ilgiliydi. Ama yol boyunca bir yerlerde kalbim bana bundan başka bir şey de çıkabileceğini söylemeye başladı.

Sadece bunu henüz kabul etmek istemiyorum, çünkü o zaman kaybedecek bir şeyim var demektir. kaybedecek daha çok şeyim var.

Bu adamın bana hissettirdikleri daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Bir ilişkide fiziksel şeyleri yapabilirim. Ama duygular?

Evet, onlarla pek tecrübem yok.

Seks deneyimim var ve bu adam bana her dokunduğunda tüm bedenimi canlandırıyor. Bunu kabul edebilirim. Ama bu da farklı.

Walker'ın öpücüğü bir hizmet ediyormuş gibi hissettirmiyor. Tutku, sahiplenme ve hürmet dolu. Beni tekrar tezgâha iterken ağzı benimkine hükmediyor, kalçalarını içime bastırarak vücudunun ne kadar istediğini gösteriyor.

Ama hepsi bu kadar mı?

Karışık duygular olmadan evli olmanın fiziksel faydalarından yararlanabilir miydik? Beynimdeki cevap yankılanan bir *hayır*.

Walker öpüşmemizi kesiyor ve beni kollarından henüz bırakmadan ikimizi de nefessiz bırakıyor. Gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah ve göğüs kafeslerimizin yükselip alçalması neredeyse senkronize.

O anda neden beni öpmesini istediğimi bilmiyorum. Belki de her zaman bir kenara atılan kişi yerine biri ya da bir şey tarafından istendiğimi, arzulandığımı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ve sonra bütün gün üzerinde düşündüğümün farkında bile olmadığım soruyu kaçırdım.

"Tüm bunlar bittiğinde ne olacak Walker?" Ona bakarak soruyorum. Aramızda ne kadar sert hissedebiliyorum ve bunu bilmek beni daha fazlası için zorlamak istiyor. Ama şu anda tam olarak ne hissettiğimi anlayana kadar bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. "Artık karın ne olacak?"

"I . . . Bunun cevabını henüz bilmiyorum, Evelyn." Boğazını temizler ve daha uzun süre ayağa kalkar. "Ama şunu biliyorum. Biz birlikte olduğumuz sürece herkes senin benim olduğunu bilecek. Ve *aramızda* ne olursa olsun, Evelyn, Kaydence'in ihtiyaç duyduğu her konuda her zaman yanında olacağım. *Bunu* sorgulamamalısn. Tamam mı?"

"Tamam."

İçini çekti ve isteksizce benden uzaklaşarak bir elini saçlarında gezdirdi. "İtfaiyenin bağış toplama etkinliği önümüzdeki hafta sonu."

Korku dolduruyor. "Oh, evet."

"Seni orada istiyorum," diyor yüzüme bakarken. "Geçtiğimiz haftanın zor geçtiğini biliyorum. İnsanların değiştiremeyeceğimiz fikirleri var, Ev. Ama orada benimle birlikte olman yüksek sesle ve net bir mesaj gönderecektir. Bu *gerçek* ve insanların bunu kabul etmesi gerekiyor."

Bu gerçek mi? O öpücükten sonra, beynim bana aramızda *bir şey* olduğunu söylüyor.

"Orada olacağım Walker. Beni tekmeleyerek ve bağırarak gerekebilir ama orada olacağım."

Vücudu gözle görülür şekilde gevşer. "Harika. Annem de Kaydence'e bakmayı kabul etti, böylece kullanabileceğin bir bahane daha azaldı."

Oh, Tanrım. Momma G bebek bakıcılığı mı yapacak? Onun haberi olmadan oğluyla evlendiğimden beri kadınla neredeyse hiç konuşmadım. Harika. Şimdi göğsümdeki endişenin için daha da fazla neden var. Sadece John'u tanıyan, birlikte yattığımızı bilen ve Walker'la evlendiğimi bilen bir istasyon dolusu erkekle yüzleşmek zorunda değilim, aynı zamanda herkesten çok incinen iki kişiyle de yüzleşmek zorundayım: Bay ve Bayan Gibson.

İçine girdiğimiz bu anlaşmanın gün geçtikçe daha karmaşık hale gelmesinin bir başka nedeni daha.

"Sizi bilmem ama ben açım." Walker başparmağını omzunun üzerinden

Az önce bilgiler hakkında onunla tartışmamı bekliyordu. "Yemeğe başlayacağım." "Tamam."

Ve aynen , tekrar normal rutinimize döndük, bir kez bile o öpücükten bahsetmedik. Ve bunun benim için iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

CHAPTE R E L E V E N

Walker

"K Benim, Walker." Evelyn'in şehvet dolu sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki kendime sadece birkaç saniye daha verdim fantezim gerçeğe dönüşmeden önce. Sonra dudaklarımı onunkilere yapıştırıp ağzının içinde boğuluyorum ve ona alkol dışında hayatın saçmalıklarını unutmanın başka bir yolunu gösteriyorum.

Zor bir gün geçirdi. Kapıdan girdiği anda bunu yüzünden anlayabiliyordum. Onu açılmaya zorlamak, birlikte geçirdiğimiz her geçen gün biraz daha kolaylaşıyor, ama duvarları yükseldiğinde -kahretsin, onları yüksek inşa ediyor.

"Walker." Sikimi karnına bastırırken sesi dudaklarımda mırıldanıyor. Oldukça ince bir spor şortu giyiyorum, bu yüzden bana ne yaptığını hissedebileceğini biliyorum.

"Siktir, Evelyn. Tanrım, seni o kadar çok istiyorum ki."

"O zaman al beni Walker. Bana sahip ol. Bana bugünü unuttur."

Arkama yaslanıp gözlerinin içine bakıyorum ve sonra yine alt dudağını ısırıldığını fark ediyorum. Ve lanet olsun, bunu yaptığında sikim seğiriyor.

Onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum ve şortunu bacaklarından aşağı kaydırıp yana atıyorum. Sonra lacivert dantel tangasının önündeki ıslak noktaya hayranlıkla bakarak amina bakıyorum.

Bunu ona ben yaptım.

"Amını çok iyi yalayacağım Evelyn, çünkü dürüst olmak gerekirse? Şu anda bu dünyaya tam olarak bunu yapmak için gelmişim gibi hissediyorum."

", " diye alay ediyor benimle, topuklarını yanındaki tezgâha vurarak.

Ama kendimi bacaklarının arasındaki tatlı cennete doğru indirmeye başladığımda, etrafımızdaki havayı duman dolduruyor. "Ne oluyor lan?" Yerden alevler yükseliyor ve döndüğümde bizi turuncu ve sarı renklerle çevrelediklerini görüyorum.

"Evelyn!" Bağıriyorum ama ona bakmak için arkamı döndüğümde gitmişti. "Evelyn! Nereye gittin lan sen?"

"Walker!" diye sesleniyor ama sesinin nereden geldiğini anlayamıyorum. Alevler üç metreye kadar yükseliyor ve duman o kadar kötüleşiyor ki zar zor görebiliyorum.

Ama sonra kaosun içinden bir figür çıkıyor ve aniden en iyi arkadaşımın yüz yüze geliyorum. O burada. Burada ne işi var?

"Onları kurtarmalısın Walker," diyor John bana, duruyor. Ateş ona dokunmuyor bile, ama ben hâlâ etrafımızdaki ateşi görebiliyorum.

"Nereye gittiler, dostum?"

"Onları kurtarmalısın Walker. Ben bunu yapamam. Ama sen ."

"John!" Tam önümde kayboluyor ve sonra büyük bir duyuyorum, öldüğü gece olanın aynısı. Ve sonra .

Evelyn'in aşağı inmesini beklerken ön kapının yanındaki aynaya bakıp kravatımı düzeltiyorum. Kaydence oyun parkında oyuncaklarıyla oynuyor ve gece çantası hazır. Beklediğim tek şey karım.

Bu gece itfaiyede bağış gecesi var. Evelyn'in dün gece bu yüzden fazla uyuduğunu sanmıyorum, ben bütün gece dönüp durdum.

Bunun bir nedeni de bütün gün beni sarsan rüyamdı. O kadar gerçekçiydi ki panik içinde uyandım, terledim ve evde yangına neden olabilecek olağan dışı bir şey var mı diye baktım. Ama Evelyn'in odasına girip onu kontrol ettikten ve Kaydence'e de baktıktan sonra nihayet nefes alabileceğimi hissettim. O kızların başına bir şey gelmesi en büyük korkularımdan biriydi ve Evelyn'le evli bir çift olarak neredeyse tüm kasabanın karşısına ilk kez çıkacağımız geceden zihnimin bana bunu hatırlatmaya karar vermesini ironik buluyorum.

Elbette, şehirde orada burada görüldük. Belli ki insanlar artık evli olduğumuzu biliyor. Ancak bu akşam, Newberry Springs'in neredeyse tüm nüfusu istasyona yeni bir motor alınması için fon toplanmasına yardımcı olmak üzere bir araya gelecek. Federal fon yeterli değil, bu yüzden bu sessiz müzayede ekipmanlarımızı yenilemek için gereken fonun geri kalanını sağlamaya yardımcı olacaktır. En iyi arkadaşımın hayatını kaybettiği yangından sonra, güvenlik adına daha fazla güncelleme ve önlem alındı ve bu da para gerektiriyor. Ancak herkesi güvende tutmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Teksas, Newberry Springs'in iyi insanları değerli bir amaca destek olmak için bir araya gelecekler ve eminim ki kimsenin sormadığı fikirlerini de yanlarında getirecekler.

Ama sinirlerim insanların ne düşündüğünü umursadığım için değil. Hayır, endişeliyim çünkü evlendiğimizden beri ilk kez bu gece bu kadınla bazı sınırları zorlamaya niyetliyim, bazı fiziksel sınırları. Evelyn kendini huzursuz hissetmeye başlarsa uzaklaşır endişeleniyorum.

Şu ana kadar aramızda dört öpücük *oldu* -evet, sayıyorum *amına koyayım- ama bu* gece çok daha fazlası olacak. Mümkün olan her insanın önünde karımın üzerine titreyerek, onun için ne kadar deli olduğuma dair kimsenin aklında soru işareti planlıyorum. Umarım o da bunu görmeye başlar.

Evelyn aşağı iner inmez, akşam Kaydence'e bakabilmeleri için ailemin evine gidiyoruz. Annem, eğlenebilmemiz ve ayrılmak için acele etmememiz için onu bir gece tutmak konusunda ısrar etti, ancak Evelyn günlerdir bu konuda tedirgin. Düğünden bu yana ailemle ilk kez yüz yüze gelecek.

Bundan kaçındığını biliyorum. Ama aynı zamanda ilk kez bir gece boyunca bebekten uzak kalacak, bu yüzden mümkün olduğunca dikkatini dağıtmaya çalışmak istiyorum.

Bunu yapabileceğim çok özel birkaç yol biliyorum ama ne kadar ileri gideceğim tamamen ona bağlı. İsteyeceğim son şey fiziksel bir şey olması ve onun bundan pişmanlık duyması. Bu ona hiç sahip olamamaktan daha kötü olur.

Dün geceki rüyadan ve ondan önceki her dokunuştan, bakıştan ve öpücükten sonra, birlikte patlayıcı olacağımızı biliyorum. Zihnim ve bedenim ona beni ne kadar göstermeye hazır. Ama yine de bu sınırı aşmak ona bağlı ve eğer ihtiyacı olan buysa onun için sonsuza kadar beklerim.

Bu gece onun izinden gideceğim ama aynı zamanda iyi vakit geçirdiğimizden emin olurken ona elimden gelen her şekilde sahip çıkacağım.

İkimiz de bunu hak ediyoruz.

"Tamam, ben hazırım."

Yüzümü merdivene dönüyorum ve onu içime çekerken tüm oksijen ciğerlerimi terk ediyor.

O benim lanet karım.

Tanrım, ben dünyadaki şanslı adamım.

"Siktir, Evelyn." Merdivenlerden inerken gözlerim bacaklarını takip ediyor, ayakları üzerinde çok seksi görünen siyah topuklu ayakkabılarla kaplı. Ağzım bacaklarının arasındayken adımı haykırtırken anında onları havada görmek istememe neden oluyorlar. Elbisesi kırmızı - harika *bir renk* - ve saten, dizlerinin hemen üstüne geliyor ve omuzlarında ince kayışlarla tutturulmuş. Bana doğru yaklaşırken kalçalarından kusursuzca akıyor.

Saçları ensesinde çeşit kabarıklık oluşturacak şekilde toplanmış ama yüzünün etrafından birkaç tutam yanaklarını çerçeveleyiyor ve dudakları kırmızıya boyanmış. Tanrım, o dudakların her yerimde iz bırakmasını istiyorum.

Bu gece ellerimi ondan uzak tutmakta çok zorlanacağım. İyi ki amacımız tam tersini yapmak.

"İnanılmaz görünüyorsun." Eminim onun görünüşünü tanımlamak için kullanabileceğim daha ayrıntılı bir kelime vardır, ama beynim şu anda tam olarak işlevsel değil.

"Teşekkür ." En alttaki merdivene tam önümde durduğunda benden uzaklaşırken yanakları kızarıyor.

"Ben ciddiylim." Bana doğru bakarken başımı sallıyorum ve gözlerimi tekrar tüm vücuduna indiriyorum. "Az nefesimi kestir."

"Bu kadar kalın konuşmana gerek yok, Walker," diyor, gözlerini tekrar başka yöne çevirerek.

Uzanıp çenesini hafifçe kavriyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Hiçbir şeyin üzerine yatmıyorum, Evelyn. Sen hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın. Göz kamaştırıcısın. Nefes kesicisin. Gösteri durdurucu. Bana kalp çarpıntısı . Az seni görmek kendimi gezegendeki en şanslı adam gibi hissettirdi. Ve her kelimesinde ciddiylim, tamam mı?"

Yutkundüğünü, gözlerini kocaman açtığını görebiliyorum. "Sanırım demek istediğini anladım."

"İnan bana, eğer bana hâlâ inanmıyorsan bunu açıkça ifade edebileceğim başka yollar da var." Ama bu sözü yerine getirmek yerine çenesini bırakıp bir adım geri çekiliyorum, ona çok yaklaşırsam kendimi tutamayacağımdan ve bu gecenin boşa gideceğinden korkuyorum. Aklımı başıma topluyorum, ceketimi yeniden ayarlıyorum ve sonra soruyorum, "Hazır mısınız?"

Açıklamam karşısında şok olduğunu söyleyebilirim, ama sonra yüzünü buruşturuyor. "Hayır." Sonra gözleri Kaydence'e kaydı.

Onu oyun alıp araba koltuğuna oturtuyorum ve Evelyn'i kapıya kadar götürüyorum. "O iyi olacak. Sen de iyi olacaksın."

Kamyonetime yerleştik, araba koltuğunun güvende olduğundan emin olduktan sonra çiftliğe doğru yola .

Yola koyulduğumuzda Evelyn, "Aylardır neredeyse hiç konuşmadığımız halde annenden ona göz kulak olmasını istemek çok tuhaf geliyor," diyor.

"Sen sormadın, ben . O da hevesle kabul etti."

"Yine de. Sanırım onunla yüz yüze gelmekten çok bu aptal

bağış toplayıcısı."

"Kaydence ile ne kadar iyi olduğunu gördüğünüzde rahatlayacaksınız. Olmazsa da bu gece Gibson Brewing'in ikramı olan açık bar var."

Bu onun sonunda gülümsemesine neden olur. "Tamam. Beni yakaladın. Bedava içki mi? Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Çiftliğe vardığımızda, Evelyn'in elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla düşmemesi için kamyonetinden inmesine yardım ediyorum. Sonra Kaydence'i ve çantasını arka koltuktan alıp ön verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarıyorum.

İçeri girerken "Geldik," diye anons ediyorum. Ve bir saniye içinde annem gözlerinde heyecanla koridorun uçarak geliyor.

Olduğu yerde duruyor, ellerini göğsünde kavuşturuyor ve aval aval bize bakıyor. *Tanrım, anne. Bu mezuniyet balosu değil.*

"İkiniz de çok hoş görünüyorsunuz," diyerek bir adım daha

yaklaşır. Evelyn çekingen bir tavırla, "Teşekkür Bayan

Gibson," diye yanıtlıyor.

"Evelyn, canım. Artık daha iyi biliyorsun. Bana Momma G demen

gerektiğini biliyorsun." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet. Özür dilerim.

Sadece emin değildim."

Annem Evelyn'in eline uzanıyor ve onu göğsüne doğru çekiyor. "Sen artık ailedensin. Bu nasıl başlamış olursa olsun, burada her zaman bir evin olacak ve o küçük kız da öyle olacak, beni duyuyor musun?" Annem Evelyn'le göz göze geliyor ve bilmesem Evelyn'in ağlamak üzere olduğunu söyleyebilirim.

Ailemin hayatımda olmamasını ya da onların onaylamayacağı ya da anlamayacağı kararlar aldığım da bile -örneğin onlara söylemeden evlenmek gibi- desteklerinin olmamasını hayal bile edemiyorum. Ancak Evelyn son dokuz yıldır buna sahip değil ve ondan önce de sahip olduğundan emin değilim. Dolayısıyla annemin tepkisinin şu anda ona ne yaptığını ancak hayal edebilirim.

Evelyn kendini kaybetmeden önce onu nazıkçe annemin kollarından çekiyorum. "Anne, Evelyn'in elbisesini kırıştırıcaksın."

Annemin bana attığı ters bakış taşaklarımın biraz buruşmasına neden oluyor. "Bana gelinime sarılamayacağımı söyley, Walker Bradley. Böyle bir şeyi dikte etmeye çalışmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun, genç adam."

Gülümsememi gizliyorum. "Biliyorum anne. Ama Kaydence'le tanışmaya hazır değil misin?"

Annemin çığlığı duvarlarda yankılanıyor. O kadar yüksek ki, babamı evin arkasından çekiyor. "Aman Tanrım, evet! Ver şu bebeği bana." Koşarak araba koltuğuna gidiyor ve Kaydence'in kemerini çözerek onu kollarına sarıyor. Kaydence anneme kocaman gözlerle bakıyor, yeni insana yaptığı gibi onu değerlendiriyor, ama sonra uzanıp annemin bir tutam çekiyor ve bebek onay mührüyle onu çevresine kabul ediyor.

"Bütün hafta boyunca bebek bakıcılığı görevlerimizden bahsetmeyi bırakmadım." Annem Kaydence'in saçlarını çözerken babam onun yanına geliyor ve elimi sıkmak için uzanıyor.

"."

"Gerçekten öyle," Evelyn dudaklarını ısırarak. "Şu sıralar kafayı saç tutmaya takmış durumda. Bunun için üzgünüm. Ayrıca emekliyor ve çok hızlı hareket ediyor. Henüz gece boyunca uyumuyor, haberiniz ..."

"Ah, tatlım. Unuttuysan söyleyeyim, üç erkek çocuk büyüttüm ve ikisi ikizdi." Annem Evelyn'e göz kırpmıyor. "Bir bebeği uyutmak ve bu yaşta neler beklemek hakkında bir iki şey biliyorum. Sen hiç endişelenme, tamam mı? Bu bebek emin ellerde."

Babam başını sallıyor. "Etraftaki en iyi anne."

Evelyn'in daha fazla güvenceye ihtiyacı olursa diye, "Bunu ben de doğrulayabilirim," diye ekliyorum. Derin bir nefes alıyor ve . "Tamam. Sana inanıyorum."

"Olması gerektiği gibi. Şimdi, siz ikiniz bu gece eğlenin. Geç saatlere kadar dışarıda kalın, yarın uyuyun. Onu almaya gelmek için acele etmeyin, duydunuz mu?"

Evelyn başını sallarken sinirleri yüzünden okunuyordu. "Tamam. Eğer eminsen. Bir şey olursa ya da soruların arayabilirsin."

"Bebeğim," diyorum, ona daha önce hiç böyle hitap etmediğim için dikkatini çekerek. Doğal bir şekilde ağzımdan çıktı. Elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu kendime çektim. Akşamın erken saatlerinde fiziksel bağ kurmaya başlamak iyi olabilirdi - hem de ailemin önünde. "O iyi olacak. Bu gece eğlenmeyi hak ediyorsun. İkimiz de hak . Şimdi vedalaşalım ve gidelim." Ve sözlerimi iyice için dudaklarına iffetli bir öpücük .

Bu beş numaralı öpücük, eğer saymaya devam ediyorsanız.

Evelyn bana bakıyor ve yutkunarak "Haklısın" diyor.

"Bu kelimelere dikkat et. Bana kompleks yapacaksın," diye takılıyorum ona.

Annemle babam kıkırdıyor, sonra Evelyn Kaydence'i ölesiye öpüyor isteksizce çekiliyor. "Seni seviyorum, bebeğim."

"O biliyor, Ev. Hadi gidelim." Sevmeye başladığım tombul yanaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra karımı kapıdan çıkarıp kamyonetime götürüyorum ve gece ne gelirse gelsin yüzleşmeye hazır bir şekilde şehre doğru çıkıyorum. Ve Evelyn'e benim olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek için elimden geleni yapmaya hazırım.

Modaya uygun olarak geç bir saatte içeri girdiğimizde belediye konferans salonu ağzına kadar insanla doluydu. Herkes takım elbiseler ve kokteyl elbiseleri giymiş, etrafımızda kutlama ve ağ kurma mırıltıları yükseliyor. Mekân beyaz keten masa örtüleri, minderli sandalyeler, kırmızı güllerden oluşan vazolar, siyah ve altın rengi dekorlarla süslenmiş. kadar katıldığım en şık etkinliklerden biri ve küçük bir kasabanın kendi insanlarına yardım etmek için neler yapabileceğinin bir kanıtı.

Önümüze ne çıkarsa çıksın yüzleşmeye hazır hissetmeme rağmen, el ele içeri girerken Evelyn'in eli benimkini daha sıkı kavıyor. rahatlaması için bir içkiye ihtiyacı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Sadece nefes al," diye fısıldıyorum kulağına, boynundaki derinin gözlerimin önünde çakıllaşmasını izliyorum. Şu anda dilimi o tümseklerde gezdirmekten daha çok istediğim bir şey yok ama bu, akşamki görevimi biraz fazla ileri götürmek olabilir. Bunun yerine, kulağının hemen altına yumuşak bir öpücük , bunu yaptığımda nefesinin nasıl kesildiğini seviyorum ve "Hadi sana bir içki alalım" diyorum.

Onu bara götürüyorum -tabii ki kardeşimin bira fabrikasının sponsorluğunda- ve iki bira alıyorum.

Bardağını benden alırken "Teşekkür ," diyor. "Elbette."

"Peki bu nasıl çalışıyor?" diye soruyor, gözleri odayı tarıyor ve dudakları büzülüyor.

"Yerel işletmeler açık artırma için bağışta bulundular ve herkes dolaşıp beğendiği şeylere teklif ."

"Keşke bundan haberim olsaydı. Gözümü kırpmadan bir şeyler bağışladım."

"Etkinliğin Janise'in parmağı vardı, bu yüzden size ulaşılmamış olabilir."

Evelyn'in çenesi sıkıştı. "Ona inat olsun diye kafasını aşır bir şeyler bağışlamalıydım."

Gülerek onu odanın içine doğru yönlendiriyorum. "Bir dahaki sefere, bebeğim. Bir dahaki sefere." Elimi sırtına koyarak masalar arasında yürümeye başlıyoruz ve açık artırmadaki tüm ürünlere bakıyoruz. Çiftlikten ücretsiz binicilik dersleri bağışladım ve birkaç kişinin çoktan teklif verdiğini görünce sırtıttım.

Gezinirken kardeşimi ve Kelsea'yı arıyorum, burada bir yerlerde olduklarını biliyorum. Ve eğer Evelyn'in yanında Kelsea varsa, bunun onun da rahatlamasına yardımcı olacağını biliyorum.

"Walker! Evelyn!" Sydney Matthews koşarak yanımıza geldi. Sydney şehirde emlak planlaması konusunda uzmanlaşmış bir avukat ve kocası Javi de kardeşim Forrest'ın inşaat müdürlerinden biri olarak çalışıyor.

"Selam Sydney. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Onunla ve kocasıyla bira fabrikasında birçok kez yollarımız kesişti ama sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Biliyorum. Evlendiğinizi duyunca gelip sizi tebrik etmek zorunda kaldım." Sydney'in koyu kahverengi saçları coşkusunu gözle görülür biçimde dizginliyor.

Evelyn derin bir nefes alıyor. "Teşekkür . Biraz ani oldu ..."

". . ama mutluyuz," bitiriyorum, onu bedenime çekiyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Hey, bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. O kadar aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim ki

bekle." Evelyn'in yorumunu geçiştiriyor. "Ama söylemeliyim ki, bence bu çok harika. İkinizin neden birlikte olmadığınızı hep merak etmişimdir. Wyatt ve Kelsea'nın kardeşiniz ve yengeniz olduğunu ve hep birlikte takıldığınızı düşünürsek." Kıkırdıyor. "Tanrım, beni dinle. Yemin ederim, çok fazla aşk romanı okuyorum. Başımı çevirdiğim her yerde bir hikaye görüyorum."

"Bu romanların zarardan çok yararı var Prenses." Javi şimdi karısının geliyor ve kolunu sahiplenici bir şekilde ona doluyor. Evelyn'e de aynısını yapmam için bana ilham veriyor, şakağını öpmeden önce onu göğsüme çekiyorum.

Sydney kızarır. "Ah, evet. Javi okuma hobimin tüm faydalarından yararlanıyor. Değil mi bebeğim?" Adam ona kaşlarını çatıyor. "Kesinlikle."

"Sana söylüyorum, Evelyn. Romantizm oku ve ellerini Walker'dan uzak tutamayacaksın."

Evelyn neredeyse birasının içinde boğuluyordu. "Oh, uh ... öneri için teşekkürler."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak ve aletime bu fikir karşısında fazla heyecanlanmamasını söyleyerek, "Siz ikiniz kardeşlerimi gördünüz mü acaba?" diye sordum.

Sydney sahnenin yanındaki uzak köşeyi işaret ediyor. "Wyatt'ın orada bir masası var. Daha önce Kelsea'ya rastladım ve tabii ki merhaba demek zorunda kaldım."

"Teşekkür ." Boğazımı temizledikten sonra Evelyn'in belini sıkıyorum. "Onları kendimiz bulsak iyi olur. İkinizi görmek güzeldi."

". Ve tekrar tebrikler. Üçünüz çok tatlı bir aile oldunuz," diyor Javi çenesini bana doğru sallayıp ikisi uzaklaşmadan önce.

"Yalan söylemeyeceğim. Ne tür şeyler okuduğunu biraz merak ediyorum," diye fısıldıyor Evelyn, ben onu odanın önüne doğru götürürken. "O kitaplardan bazıları oldukça sapıkça."

Gülerek, "Nereden biliyorsun, Ev?" dedim.

Bana yan gözle bakıyor ve kırmızı dudaklarını daha da cazip gösteren bir sırıtışa eşlik ediyor. "ama. Beni tanıyorsun Walker. Cinselliğime sahip çıkmaktan hiç kaçındım mı?" alay ediyor. Ama bu bana onun cinselliğini de sahiplenmek istediğimi hatırlatıyor.

Vücudunun her santimini ezberlemek istiyorum.

Nasıl görüldüğünü, tadının nasıl olduğunu, sesinin nasıl olduğunu, kıvrımlarının parmaklarımın altında nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum.

Ben de onun bana aynısını yapmasını istiyorum.

"Walker!" Ezbere bildiğim gürültülü bir ses solumdan sesleniyor. Arkamı döndüğümde şefin bize doğru adım görüyorum, son derece giyinmiş, yuvarlak göbeği, emrinde çalışmaya başladığımdan beri sadece birkaç kez giydiğini gördüğüm bir gömlek ve kravatla örtülmüş.

Gür bıyığı ve kel kafası kendine özgü görünümünü tamamlıyor ve mesafeyi kapatırken elindeki bira biraz şırdıyor.

"Şef."

"Gibson. Seni terli bir tişörtten başka bir şeyle görmek güzel," diye şaka yaptı ve elimi sıkmak için uzandı. Sonra dikkatini Evelyn'e çevirdi. "Bu Bayan Evelyn Sumner mı?"

"Artık Gibson," diye düzeltiyorum onu.

"Evet, efendim, öyle." Evelyn bu kez elini sıkmak için uzandı. "Sizi görmek güzel, Şef." "Lütfen bana Tom de. Ya Gibson? Söylentiler doğruymuş demek ki? Siz ikiniz evlendiniz mi?" Gibson. Şef kasaba dedikodularını eğiliminde, bunu takdir ediyorum, ancak ben de evliliğim konusunda ona tam olarak yaklaşmadım, bu yüzden kararsızlığını anlayabiliyorum.

Başımı eğerek ", " diye cevap verdim.

Bu onu güldürüyor. "O zaman bu aptalın kolunda ne halt ediyorsun?" diye soruyor Evelyn'e, başparmağını bana doğru uzatarak.

Evelyn kaşlarını çatarak ve utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Oh, o kadar da kötü değil." Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve bu kez yanağımı öpüyor.

"O kadar da kötü değil" mi? Ve yanaktan bir öpücük? Lanet olsun, kabul ediyorum.

Şef kaşlarını kaldırır. "Vay be. Eh, gençken ve aşıkken beklemenin ne anlamı var, değil mi?" Başını iki yana sallar. "Bunu biraz şaşırdığımı söylemeliyim... şey, bilirsiniz."

Evelyn yere bakıyor ama çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağlayarak şöyle diyor: "Beni bu işe sokan şey ateşle oynama arzum, Şef. Ve bir şeyin doğru olduğunu bildiğinizde, geçmişin bir önemi olmamalı."

Kendimle pek çok konuşma yaptım -ve belki beni duyabiliyorsa diğer taraftaki en iyi arkadaşım da birkaç konuşma yaptım- af diledim. Mesele şu ki, John burada değil, bu yüzden önemli olmamalı. Ama bir şekilde önemli ve Evelyn için de önemli olduğunu biliyorum.

yüzü bir anda ciddileşir. "Haklısın Walker. Hayat çok kısa. Birbirinize değer verin. Her günün değerini bilin. Ben Tammy'mle sadece bir ay birlikte olduktan sonra evlendim ve şu anda otuz beş yıldır evliyiz. İnsanlar deli olduğumuzu düşündü ama ben yine olsa yine yaparım."

"Gerçek aşk olduğunda anlarsın," diyorum ona, Evelyn'in çenesini bırakıyorum ama kolumu bencilce onun etrafında tutuyorum.

"Aynen öyle."

"Sence motorun maliyetini karşılayacak kadar kazanabilecek miyiz?" Evelyn'in rahatlamasına yardımcı olmak için konuyu değiştirerek soruyorum. Şu anda neredeyse birasını yudumluyor ve az önce söylediğim her şeyi sindirmenin zamanı değil.

"Umarım öyledir. Kardeşin bu sabah oldukça yüklü bir bağışta bulundu, yani bunun kesinlikle yardımı oldu." "Wyatt mı?"

"Hayır, Forrest. Gelemeyeceğini ama yine de katkıda bulunmak istediğini söyledi."

"Bu beni şaşırtmadı. Forrest pek sosyal bir adam değildir ama ona da teşekkürlerimi ileteceğimden emin olabilirsiniz." Ağabeyim sık sık bir şeylere söz verir ve sonra onun yerine para atar. Kaçınma onun yöntemidir.

"Hank Baker da bu sabah bir çek bıraktı," diyor şef ve dikkatini Evelyn'e çeviriyor.

Evelyn, "Kelsea'nın babası çok sık gidiyor ama biliyorum ki o da bu kasabayı herkes seviyor," diye yanıtlıyor. "Aslında de bir bağış yapacağım. En azından bunu ."

Şef birasından bir yudum daha alarak gururla gülümsüyor. "Gördünüz mü? Newberry Springs gibi bir kasabayı diğer yerlerden farklı kılan da budur. Biz kendimize bakarız. Hayatımızı aynı insanların etrafında geçiriyoruz ve kimsenin bir noktada başkasının yardımını olmadan hayatını biliyoruz. Bu toplum, insanları sayesinde eşsizdir. Buraya hizmet etmek beni gururlandırıyor."

"Ben bile daha iyi ifade edemezdim, Şef," diye cevap verdim. "İzninizle, bu güzel bayanı masamıza oturtmam gerekiyor."

"Anlaşıldı. Seni görmek harikaydı Evelyn. Bu arada karım dükkanınıza bayılıyor," diyor şef.

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Çenesini ikimize de doğru uzatıyor. "Siz ikinize iyi geceler ve Walker beladan uzak durmaya çalışın, duydunuz mu?"

"Ben her zaman en iyi davranışımı sergilerim, Şef."

Çekip gitmeden önce kahkahalarla başını geriye atıyor.

"Masamıza varmadan önce daha kaç kez durdurulacağımızı düşünüyorsun?" Evelyn, biz güçle masaya doğru yürürken soruyor.

"İyi misin?"

Nefes alıp veriyor ama başını sallıyor. "Ben iyiyim. Şimdiye kadar çok kötü değildi. Yine de herkes bizi izliyormuş gibi hissediyorum." Gözleri odanın içinde geziniyor.

kulağına fısıldıyorum: "*Seni izliyorlar çünkü o elbisenin içinde çok çekici görünüyorsun Evelyn.* Sana doğru bakan her erkek beni kıskanıyor çünkü bu gece seni koluna takıp gezdirecek şanslı piç benim."

Nefesi kesiliyor. "Bu kocalık işinde oldukça iyisin Walker." "Sadece gerçek olduğu zaman için pratik yapıyorum."

Ve Tanrım, bunun gerçek olmasını istiyorum. Varlığımın her zerresi bu kadını mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde arzuluyor. Çıktığım ya da romantik olarak birlikte olduğum hiçbir kız için böyle hissetmemiştim.

İstediğim tek kişi Evelyn.

Bana bakarken kaşları çatılıyor ama ağabeyimle Kelsea'nın oturup birbirleriyle konuştukları masaya varmadan önce başka bir şey söylemiyor.

Evelyn en yakın arkadaşının yanında nihayet rahatlıyor, her ne kadar arada bir telefonundan anneme mesaj attığını görsem de. Ama onu mutlu etmek için, akşam yemeğinin servis edilmesini ve konuşmaların yapılmasını beklerken bize iki bira daha getiriyorum.

Şu ana kadar gece gayet iyi gidiyor.

Ama tabii ki çok erken konuştum.

Ellerimi aynaya bakıp yüzümde yemek kalıntısı olup olmadığını kontrol ediyorum. Şefin konuşmasından sonra aceleyle tuvalete gittim, şimdiye kadar bütün akşam işeme ihtiyacımı tutmuştum.

Evelyn nihayet gevşemeye başladı ve ne zaman gözleri kalabalığın içinde gezinmeye başlasa, dikkatini tekrar bana yönlendiriyor, bize odaklanmasını ve diğer herkesi görmezden gelmesini hatırlatıyorum.

Ve sonra dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Şimdiye kadar bana uydu -ve öpücüklerin toplamı onu geçti- ama şimdi akşam bitmeden onunla dans etmek istiyorum. Her dokunuşumuzda açlığım daha da artıyor. Alt dudağını her ısırığında, dişlerimle çekip koparmak istiyorum. Ellerimi onun üzerinde biraz daha gezdirmek için yanıp tutuşuyorum ve onunla dans etmek bana bu fırsatı verecek. Dikkat çekeceğini biliyorum ama onun yerine ben elimi tutarsam, birikecek bakışların farkına bile varmayacak.

Banyo kapısını iterek açıp tekrar balo salonuna girmeye hazırlanırken, sağ tarafımdaki bir konuşma dikkatimi çekiyor. Arkamı döndüğümde Drew, Tanner ve Brad'in kendi aralarında konuştuklarını görüyorum; her birinin bir elinde bira, diğerinin cebinde sanki klonlanmış gibi.

"İstasyonda kendine bir yol çiziyor, orası kesin. Walker'la olan bu şey sona ererse, sıradaki benim" diyor Drew, bir dallama gibi gülerek. "Evelyn'i paylaşmanın bir seçenek olduğunu fark etseydim, şapkamı ringe koyardım. O kadının kıcı kendime bir parça istemek için yeterli bir sebep." Brad ve Tanner başlarıyla onaylıyor. "En kötüsü de en iyi arkadaşının ondan önce orada olması. Yani, bu benim Everest Dağı'na tırmanıp zirveye işaretimi koymam ve sonra benim izimden giderek kendi tırmanışınız daha iyiymiş gibi davranmanız gibi bir . Bu konuda nasıl bir kompleksi olmadığını anlamıyorum."

Bu adamların benim arkadaşlarım, meslektaşlarım, hayatım pahasına güvenilebileceğim insanlar olması gerekiyordu. Beni tanıyorlar, John'u tanıyorlar ve Drew'un Evelyn hakkında böyle konuşma cüretini göstermesi - ve diğer ikisinin de aynı fikirde olması - beni bir anda sıfırdan lanet olası bir öfkeye dönüştürüyor.

Kendimi . Vücudum öfkeyle titriyor. Kırmızıdan başka bir şey görmüyorum ve onlara doğru ilerliyorum.

Drew ikiyle ikiyi bir araya getirip söylediği her şeyi duyduğumu fark edince gözleri açılıyor.

"Hey, Walker," diyor çekingen bir sesle, ben mesafeyi kapatırken geri çekiliyor. Salondan çıkıp insanlarla dolu balo giriyor ama şu anda tek gördüğüm onun yüzü ve ona doğru uçmak üzere olan yumruğum.

"Seni orospu çocuğu!" Tökezleyip birasını düşürürken ve dik durmak için çabalarken onu geriye doğru iterek bağıriyorum.

"Hey, sakın ol."

"Siktir , Drew. benim *karım*!"

Tüm gözler üzerimize çevrilirken kalabalık ürkütücü bir şekilde sessizleşiyor. Ama yine de umurunda değil.

Bu gece iyi davranmak için çok fazla, Walker.

Bu adam Evelyn hakkında hiçbir erkeğin bir kadın hakkında konuşmaması gereken bir şekilde konuştu, özellikle de değer verdiğim bir kadın hakkında - çok uzun zamandır istediğim bir kadın hakkında.

"Walker!" Evelyn arkamdan bağıriyor ama onu engelliyorum. "Bak dostum. Öyle bir şey demek istemedim."

"O zaman neden ?" Gömleğini yumruklarım ile kavrayarak onu duvara itiyorum. "O kadının neler yaşadığına ya da benim neler yaşadığıma dair en ufak bir fikrin yok. Senin ya da herhangi birinizin"- bizi izleyen, Evelyn ve benim hakkımda saçma sapan şeyler söylediğini bildiğim insanlara bakarak öfkeleniyorum-"başka herhangi bir insanın hayatını nasıl yaşamayı seçtiğine dair yargıda bulunma hakkına sahip olduğunuzu düşündüren nedir anlamıyorum." Onu bir kez daha duvara çarpıyorum ve onu eşek sudan gelinceye kadar dövme isteğimi . "Evelyn ve ben birbirimize aşığız. Biz evliyiz ve herkesin bu konuda kapatması gerekiyor."

"Walker," diyor şef arkamdan, ben omzumu tutuyor. "Walker, evlat. Geri çekilmen gerek."

Ağılından çıkmak üzere olan bir boğa gibi burun deliklerimden hava üfleyerek Drew'un gömleğini

bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Ama söyleyecek son bir şeyim var.

"Eğer karımın adını bir kez daha ağzından duyarsam, bir hastanede uyanırsın.

hastane yatağı. Beni duyuyor musun?"

Şefin elini silkip kapıya yöneliyorum ve gelen topuklu ayakkabı seslerini duyuyorum. Beni takip edenin Evelyn olduğunu anlamak için bakmama gerek yok, vücudum onu içgüdüsel olarak hissediyor. Bu kadın bir yılı aşkın süredir radarımdaydı ve muhtemelen bu hiç bitmeyecek.

Kamyonetime ulaşp kilidini "Walker," diyor.

"Kamyona bin, Evelyn."

Kapısını açıp içeri girmesine yardım ettiğimde itiraz etmedi. Kapısını kaputu döndürdükten sonra motoru çalıştırdım ve otoparktan çıkıp evimize doğru yola koyuldum.

Yol boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Sadece eve vardığımızda Evelyn'in bana söyledikleri, bu akşamın ikimizin de beklemediğı başka bir hal almasına yetiyor.

C H A P T E R T W E L V E

Walker

"Walker." Evelyn bizi eve kapattıktan sonra beni bir kez daha konuşturmaya çalışıyor. Ama şu anda o kadar ve tansiyonum o kadar yüksek ki hala konuşamıyorum. Onun yerine, ben Mutfığa yöneliyor ve öfkemi yatıştırmak için tek alkolü, buzdolabından çoktan açılmış bir şişe şarap alıyorum. Şişenin mantarını çekip dudaklarıma götürüyorum ve Evelyn'in mutfakta bana katıldığını görene kadar bir yudum .

"Konuş benimle, Walker." Kolları vücudunu sarmış, yüzündeki her çizgi endişesini ele veriyor ve bir şey söylememi beklerken yine alt dudağını .

"Özür dilerim," diyorum sonunda, başımı öne eğip yere bakarak ve bağış toplantısından ayrıldığımızdan beri tuttuğum nefesimi üfleyerek. "Olay çıkardığım için özür dilerim. Muhtemelen bu geceyi senin için daha da kötü hale getirdiğimi biliyorum ve niyetim asla bu değildi." Başımı tekrar yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum.

"Ne dedi?" diye soruyor endişeyle.

"Duyman gereken bir şey yok, Evelyn. Umarım bunu bir daha asla tekrarlamaz."

"Görünüşe göre, onu dövmek istemene neden olacak kadar kötüyümüş." Bir kahkaha attım. "Evet, oldu."

"Neden böyle tepki verdin Walker? Bu sen değilsin." Dik durarak onunla göz göze geldim.

O haklı. Hissettiğim öfke bana özgü *değildi*. Her zaman vahşiydim ama kardeşlerimle birbirimizi kasten kızdırmadığımız sürece böyle öfkeye hiç kapılmamıştım. Aptalca şeyler yüzünden birkaç kez birbirimize girmiştik ama daha önce hiç *böyle* bir öfke, başka bir insanı incitmek ve zarar vermek için güçlü bir arzu hissetmemiştim. Ama onun kızım hakkında böyle konuşmasını dinleyince, bu yönümün *gerçekten* de var olduğunu ve kızımın bu yönümü ortaya çıkaran kadın olduğunu fark ettim.

Evelyn'e karşı hissettiklerim benim için yeni, bu yüzden hala onunla ilgili her şeyin neden bu kadar farklı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama mesele de bu, sanırım o olduğu için benim için farklı.

Ne zaman biri onunla uğraşmaya kalksa, onu koruma içgüdüsü beni ele geçiriyor ve tehdit edildiğini hissettiğim her an kontrolümü kaybediyorum. Ve geçen ayki yakınlığımız bunu daha da kötüleştirdi.

"Seni onlardan koruyamamak beni kahrediyor, Evelyn - onların sözlerinden, bakışlarından ve kısırlı gülüşlerinden."

sonunda. "Bundan nefret ediyorum ve sanırım bu gece seni korumak için arkadaşlarımdan kışını tekmeleyebileceğimi anladım."

Bana doğru birkaç adım atıyor, artık alanımı dolduruyor. "Neden, Walker?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor bana meydan okuyarak. Ve o anda, bunun benim için bir şans olduğunu , ona bir yıl önce söylemek istediğim şeyi söyleme şansım.

Orada dururken avuçlarım terliyor. Kalbimin sesini kulaklarımda duyabiliyorum, midem sanki içinde bir kaya varmış gibi hissediyor ve gözlerim onunkiler arasında o kadar hızlı gidip geliyor ki başım dönüyor.

Ama doğrularımı söylemenin zamanı geldi.

"Bu benim için sahte değil Evelyn," diye itiraf ediyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Seni geçici olarak değil, daha çok istiyorum. Her zaman istedim."

Ağzı açık kaldı. bir sessizlik var. boynunda attığını ve ona korkmasına gerek olmadığına dair güvence vermek istiyorum.

Birden birkaç adım geri çekiliyor, gözleri irileşiyor ve sanki her geçen saniye daha da gerilen bir iple bağlıymışız gibi uzaklaştığını hissedebiliyorum. "Ne?" diye fısıldıyor. "Diyorsun ki... ?"

". . . sana karşı bir şeyler hissettiğimi mi?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum, Evelyn."

Elini kaldırıp ağzını kapatıyor. Kalp atışları hızlandı. "Aman Tanrım." Sonra eli düşüyor ve beyninde çarklar dönmeye başlarken o mavi gözlerinde bir ateş parlıyor. "John'la birlikte olduğum onca zaman boyunca mı?"

Sorusu haklı ama artık geri dönüşü yok. İtiraf . Diğer her şeyi ortaya dökme zamanı.

Parmağımla şakağımı işaret ediyorum. "Böyle hissetmemin doğru olmadığını bilmediğimi mi ? En iyi arkadaşım sana elini anda keşke ben olsaydım dediğimi? Onun sana dokunduğunu görmek ve sonra onun bebeğini doğurduğunu öğrenmek beni öldürdü mü? Ve sonra onu kurtaramayacağımı bilmek? Denedim, Evelyn! Ve benim yüzümden kızı babasız büyümek zorunda kaldı."

"Neden hiç bir şey söylemedin?" diye bana bağırıyor. "Neden sen-"

"Çünkü o benim en iyi arkadaşımdı!" Sözünü kestim. "Çünkü ilk başta ne hissettiğimi bilmiyordum ve artık çok geçti! Sen benim *en iyi arkadaşım*la görüşüyordun, Evelyn! Ne demem gerekiyordu? O senin için yanlış biri mi? Benimle mi çıkmalıydın?"

"Bu da bir başlangıç olurdu," diye karşılık veriyor, aramızdaki gerilim .

"Bunu nasıl yapabilirdim ki Ev? Ve daha da önemlisi, çok geç olana kadar sorunumun ne olduğunu fark etmedim. Schmitti tavşan deliğine çoktan girmiştin. Onun senin hak ettiğin adam olmayacağını bildiğim halde, mutlu olmana müdahale etmek istemedim."

Ve , John öldüğü için bunu söylemekten nefret ediyorum, ama mesele bu - o burada değil ve *ben* buradayım. Hataları vardı ve eninde sonunda kızı için doğru olanı yapacağına inanıyorum ama Evelyn'e aşık değildi. Ona benim gibi , benim baktığım gibi - *hala baktığım* gibi. "O benim sonsuza dek mutlu sonum olmayabilir, ama bana Kaydence'i verdi ve bu benim için planlanmamış olsa bile, ona her zaman minnettar " diye açıklıyor Evelyn.

"Anlıyorum."

"Bunu kabul etmek çok zor." Başını sallıyor. Fayans boyunca adımlarken bana , tekrar konuşmasını tek ses topuklarının tıkırtısı.

Onu hazırlıksız yakaladığımı biliyorum. Bu gece her şeyi onun üzerine yıkmak istememiştim ama başka nasıl yapabilirdim ki?

tepkimi açıklamam mı gerekiyor? Bu sadece evliliğin dış görünüşünü korumakla ilgili değil. Tepkim derinlerde bir yerden geldi, bir kafese kapatmışım ama çelik parmaklıklar onu daha fazla tutamadı.

Birkaç dakika sonra yüzünü bana döndü. "Peki şimdi bir şey söylemenin anlamı ne? Suçluluk mu? Merak mı?" Ellerini havaya kaldırdı. Neden kızgın olduğundan emin değilim ama ona dürüstlük borçluyum. Bunu ikimize de borçluyum.

"Hayır. Bu-"

"Ne?" Orada öylece duruyor, geniş gözleri ve ateşli bakışlarıyla cevabımı . Ama ben ne diyeceğim?

Seni o zaman yaşadığın acılardan kurtaramadım ama şimdi kurtarmak istiyorum? Seni her gördüğümde, kalbim göğsümde patlayacakmış gibi mi hissediyorum?

Kızınız bir yıldır ilk kez hayatıma biraz neşe getirdi ve ben bunu bırakmak istemiyorum.

"Ben de şansımı istiyorum." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, bunun yerine kartları yere bırakmaya karar veriyorum. "Seni her gün öpmenin, sana sarılmanın, seninle sevişmenin nasıl bir şey bilmek . Uyumadan hemen önce ve uyandığın anda nasıl göründüğünü bilmek ve bu ikisi arasında bedenimi sana sarmak . Senin için orada olmak istiyorum çünkü bunu *senin* için yapacak birine sahip olup olmadığını bilmiyorum - ihtiyaçlarını, arzularını, kalbini ilk sıraya koyacak birine. Sadece hissettiklerimin geçici olmadığını bilmek için bir şans istiyorum..." Şimdi tam önünde duruyorum, o kadar yakınım ki göğsünün benimkine karşı yükselip alçaldığını hissedebiliyorum, kısa nefeslerimiz bedenlerimiz arasında birbirine karışıyor. "Çünkü eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar çoktan geçmiş olurum ve artık göğsüme saplanmış bir bıçak varmış gibi hissetmeden ve onu senden başka kimsenin çıkaramayacağını bilerek etrafta dolaşmazdım."

Kadın az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyor, sanki itirafım onu derinden sarsmış gibi. "Oh . . ."

"Oh?" Kalbim çılgınca atıyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Tanrım, . Yanlış kartları oynadım ve şimdi çekilmek zorundayım.

Bu tüm dinamiğimizi değiştirebilir. Eğer onun aynı şekilde hissetmediğini bilirim, bu önümüzdeki birkaç haftayı daha da acı verici hale getirebilir.

Belki de bu soruyu ona benim sormam gerekiyordur. "Ben-ben ..." diye kekeliyor.

"Hissediyor musun?" Elini tutuyorum ve göğsümün ortasına, tam kalbimin üzerine koyuyorum.

"Sen de benim yanımdayken hissediyor musun? Lütfen Ev, lütfen bana olmadığımı söyle."

Tek lanet kişi ben olamam.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve sonunda fısıldıyor: "Sadece sen değilsin."

"Şükürler olsun." İçimde bir rahatlama hissettim ama ağzımı onunkine yapıştırmadan önce bir saniye bile kaybetmedim. Bedenlerimiz dünyaya çarpan bir meteor gibi birbirine çarpıyor ve o kadar derin bir çukur bırakıyor ki, denesek bile fark edemeyiz.

Evelyn'i adaya kadar geri götürüyorum, bacaklarının arasına girerken levhanın üzerine kaldırıyorum, bunu yaparken elbisesini uylukları boyunca yukarı kaldırıyorum. Dillerimiz birbirine karışıyor, ellerimiz dolaşıyor ve kavıyor, aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor ve bana ne yaptığını hissedebilmesi için ona bastırıyorum - bana her zaman yaptığı şeyi. Onun vücudu da aynı şekilde benimkine doğru hareket ediyor.

"Siktir, Evelyn."

"Walker," diye inliyor, yalamaya, emmeye ve kemirmeye devam ederken ellerini saçlarıma . Öpüşmemize ara verip ağzımı boynunda gezdiriyorum, o da başını geriye atıp nefes nefese

Dilimin tenine her dokunuşunu.

"Bana bunu yapıyorsun, Ev." Ellerinden birini tutuyorum ve pantolonumun üzerinden beni avuçlayabilmesi için sikime doğru indiriyorum. "O lanet dudağını her ısırduğunda, bana ya da bir başkasına her şımartıldığında ve bana her gününü güzelleştirmişim gibi gülümsediğinde ben böyle oluyorum."

Beni üzerinden itiyor, gözleri çıldırmış, ruju ağzına bulaşmış. Ama dürüst olmak gerekirse hiç bu kadar güzel görünmediğini düşünüyorum. "Walker . . . Daha önce hiç kimse benim için bu gece yaptığın gibi savaşmamıştı."

"Bu çok utanç verici."

"Ama ne zaman yaptın?" Tırnaklarını kafa derimin arkasında gezdiriyor. "Bu benim de seni istediğimi fark etmemi sağladı. Bu çekim, sana karşı hissettiğim bu manyetik çekim haftalardır devam ediyor. Daha önce beni koruyan biri olmamıştı." Dudaklarını yalıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Ama sen koruyorsun. Beni koruyorsun. Benim için ayağa kalkıyorsun. Beni kurtarmana *ihtiyacım* yok Walker. Ama bunu yapacağını bilmek bile..."

"Ne?" Bu sefer yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Bu bana karını gerektiğini düşündürüyor."

İnleyerek başımı arkaya eğiyorum ve Evelyn pantolonumun üzerinden beni bir kez daha okşuyor. Gözlerini tekrar bulduğumda, "Bundan daha çok yapmak istediğim şey olmadığını biliyorsun" diyorum.

Ağzım yine onunkinde ve sonra vücut sıcaklığım bin dereceye yükseliyor. Öpüşürken ceketimi mutfığa fırlatıyorum ve sonra Evelyn'in parmakları gömleğimin düğmelerine başlamadan önce kravatımı .

Ellerim kırmızı elbisesinin alt kısmını yukarı itiyor ve altındaki siyah dantel tangayı ortaya çıkarıyor. Manzarayı seyretmek için dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda, dokunamadan elimi tutuyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Walker . . . I . . ."

"İyi misin? Hâlâ bunu istiyor musun?" *Lütfen, hala bunu istiyorum.*

"Hayır, biliyorum. Sadece Kaydence'i sezaryenle doğurdum," diye açıklıyor, gözlerinde belirsizlikle. "Bir yara izi kaldı ve ben ..."

Parmağımı dudaklarının üzerine koyup onu . Konuşmayı bitirdiğinden emin olduğumda, tangasına uzanıyorum, iki ipi de yanlardan tutuyorum ve kumaşı vücudundan söküp, çürük kalıntıları cebime atıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, bacaklarını açıyorum ve gözlerinin içine bakarak aşağıdan yukarıya doğru tüm amını yalıyorum. Sonra o kadar endişelendiği yara izini öpüyorum, hiçbir şeyin - böyle küçük bir yara izinin bile- bu kadını ne kadar istediğimi değiştiremeyeceğini biliyorum.

"Kaydence'in yer burası, Evelyn. Bundan asla nefret edemem ve sen de etmemelisin." "Walker . . ."

"Her santimin mükemmel. Bu gece sana yapacağım her şeyi kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin." İnliyor, gözlerini hâlâ benimkilere kilitliyor. "Şimdi sıkı tutun bebeğim. Gerçekleştirmem gereken bir sürü fantezim var ve senin amını yalamak listenin en başında yer alıyor."

Tekrar dalarak, hiç tatmin olmayacağını düşündüğüm bir arzuya dönüşen kadınla ziyafet çekiyorum. Evelyn inliyor, saçlarımı bir tutamak gibi kavırıyor, yolculuk için tutunuyor.

Dilim klitorisini buluyor, fiskeliyor, etrafında dönüyor ve dudaklarımın arasındaki o tatlı küçük çıkıntıyı emerek ıslaklığının ağzıma dolmasını sağlıyor.

Ve lanet olsun, bağımlılık yapıyor.

Onun amını yemek dini bir deneyim. Sadece tadı çılgına çevirmekle kalmıyor, aynı zamanda dokunuşuma verdiği tepki lanet egomu körüklüyor ve hayatın anlamını bulmuşum gibi hissettiriyor.

"Oh, evet. Tam şurada. Aynen ." Neyi sevdiğini anladığımda inliyor, dokunuşumu değiştiriyor ve onun ipuçlarını dinliyorum.

Konuşmaktan, bana ne istediğini söylemekten korkmamasını seviyorum. Gerçi bu kadından daha azını da beklemezdim.

Ve onun şansına, ben de seks sırasında konuşmayı seviyorum.

Bir parmağımla açıklığının etrafında dönüyorum, yavaşça çıkıyorum ve süreçte onu geriyorum.

"Daha fazla, Walker," diyor, yüzümü vücuduna yaklaştırarak. Şimdiden burnuma kadar içine girmiştim.

kadının amcığı. Ama daha ihtiyacı olursa, memnuniyetle veririm.

"Çok açgözlü," diyorum ona, onu . "Benim için çok ıslak, Evelyn. Bu amcık benim için ağlıyor."

"Beni ıslatıyorsun, Walker."

"Aynen öyle, ıslatıyorum."

"Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var," diyor dilimle klitorisinin etrafında tekrar dönerken. Bu sefer iki parmağımı içine sokuyorum, içeride onu benim için parçalara ayıracak sihirli noktaya vurmak için onları doğru şekilde kıvrıyorum.

Onu yukarı kaldırırken, bacaklarının arasından ona kendimi alamıyorum. geriye atıyor, göğsü her nefes inip kalkıyor, meme uçları elbisesinin kumaşına ve amcığı parmaklarıma aynısını yaparken bacakları başımı sıkmaya başlıyor.

Ve sonra boşalıyor.

"Oh, lanet olsun!" diye bağıyor, yüzüme biniyor, ona ne kadar iyi hissettirdiğimi bilmeme izin veriyor. "Evet, evet, evet!" Islaklığı elime doluyor ama kasılmalarını açıp gevşemeye başlayana kadar parmaklarımı ve ağzımı onun üzerinde kullanmayı bırakmıyorum.

Yerden kalktığımda onu tezgâhın üzerinde uzanmış, koluyla gözlerini kapatmış ve tamamen bir halde buluyorum. "Vay anasını."

Parmaklarımı ağzıma götürüyorum, elimdeki suları yalayışımı emin oluyorum. Sonra gömleğimin son iki düğmesini açıyorum, kollarımdan aşağı çekiyorum ve oturma odasına fırlatıyorum. "Henüz bitirmeye yakın bile değiliz, Evelyn."

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve göğsüme bakarken dudaklarını yalıyor. "Tanrım, vücudun."

"O senin, bebeğim."

"Karın kaslarını yalamayı kaç kez düşündüm, Walker ..." Başını sallıyor. "Utanç verici."

Elini tutuyorum ve tam aletimin pantolonuma değdiği yere bastırıyorum. "Bana kesinlikle öyle ." Yüzünü kavrayarak, "Aslında, bana ne yapmana izin vereceğimden eminim, kadın." diyorum.

Dudaklarını yalıyor, aşağı atlıyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Seni tatmak istiyorum," diyor kemerimi çözerken.

"Siktir, evet."

Pantolonumun düğmelerini açmasını, fermuarı aşağı çekmesini ve ardından külotumun bandını çekerek sikimi ona göstermesini izliyorum.

"Tanrım." Elini etrafıma sarıyor, ucundaki pre-cum izlerken uzunluğumu okşuyor. "Bu çok iyi hissettirecek."

Onu tattıktan sonra -ve sadece ağzından çıkan kelimeler eşliğinde bana mastürbasyon yapmasının bu basit eyleminden sonra- boşalmaya o kadar yakınım ki, bu noktada kendimi utandırmamla bitebilir. Ama elimden geldiğince kendimi tutacağım çünkü o dudakların bana sarılmasını bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

"Evelyn . . ." Uyarıyorum ve o da durup tüm dikkatiyle bana bakıyor. "Sikimi o mükemmel küçük ağzına sok. Sertçe em beni, güzelim."

Gözleri benim sözlerimle parlıyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, bu kadının emir verilmesinden hoşlandığını düşünürdüm. Her ne kadar aksini iddia etse de.

Dilini dışarı çıkarıyor ve aletimin tabanından ucuna kadar yalıyor. Önümde diz çökmüş, ruju bulaşmış, gözleri cesur ve açık, beni ağzına alırken bana bakan görüntüsünü ezberlemek için elimden gelen her şeyi yaparken çeliğe dönüşüyor.

Dilini başın etrafında döndürüyor ve sonra beni derinlere götürüyor, geri çekilmeden önce boğazının arkasına ulaşıyor ve sonra her şeyi tekrar yapıyor.

"Kahretsin, Evelyn. Em beni bebeğim."

Elimi saçlarına gömüyorum, karıştırıyorum ama umurumda değil ve şu anda onun da umurunda olmadığından eminim. İkimiz de bu işin içindeyiz, birbirimize karşı bu dağınık, şehvetli, şehvet dolu saldırının.

Başka tarafa bakamıyorum. Beni emmesiyle ilgili her şey mükemmel, asla unutamayacağım bir anı. Ama bu gece ona yapmak istediğim daha pek çok şey olduğunu biliyorum, bu yüzden acı çekerek geri çekiliyorum.

Evelyn beni ağzından çıkarıyor ve elinin tersiyle dudaklarını siliyor. "Şimdi beni becerecek misin Walker?"

Eğildim, onu yerden kaldırdım, böylece bacakları belime dolandı ve sonra merdivenlere doğru yöneldim. "Seni becereceğimden emin olabilirsiniz Evelyn. Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin." "Ver onu bana, Walker. Göster bana. Lütfen." Elbisesini başının üzerinden yukarı çekip merdivenlerin dibindeki zemine bırakıyor ve ardından sütyeninin klipslerini açıp vücudundan uzağa fırlatıyor.

Göğüsleri tam yüzümün önünde, pembe meme uçlarıyla mükemmel avuçlar. Ağzım bir anda birini buluyor ve merdivenleri çıkarken tomurcuğu emip kemiriyorum.

"Senin odan mı benimki mi?" Sahanlığa çıktığımda soruyorum, hâlâ göğüslerini yalayıp emiyorum. Yine saçımı çekiştiriyor. "Umurumda değil. Sadece acele et, lütfen."

Kendi alanında daha rahat hissedebileceğini düşünerek odasına yöneldim ve kapıyı ayağımla tekmeleyerek açtım. Onu kabaca öpüyorum, başını istediğim yerde tutmak için bir elimle saçlarını tutuyorum. Çenesini yalıyorum, boynunu ısıriyorum ve sonra onu yatağa önce meme ucunu bir kez daha emiyorum ve neden oluyorum.

Tanrım, o kadar mükemmel ki.

Yuvarlak , kalın kalçaları, yumuşak karnı, esnek göğüsleri, şu anda bana nazlı gülümsemesi... Bu gerçeklik o kadar inanılmaz derecede mükemmel ki, bir rüya bile olabilir.

Ama gerçek olduğunu biliyorum çünkü hissediyorum.

"Yarın yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becereceğim Evelyn," diyorum pantolonumu ve külotumu indirirken, ayakkabılarımdan ve pantolonumdan tamamen çıkarken. Sikimi okşayarak ona bakıyorum, ipeksi teninin her gelmek, onu en şehvetli şekilde sahiplenmek için bu sahiplenici dürtüyü hissediyorum.

Ama bu gece umursadığım tek şey *onun* tekrar tekrar gelmesi.

"Prezervatifin mi?" soruyor ve o anda birkaç hafta önce aldığım için minnettar oluyorum. Bu ana gelmemiz ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istedim. Bu seçimde iyimserliğin etkili olduğu açık.

"Evet. Hemen döneceğim." Neredeyse koşuyorum, bir şerit alıyorum, böylece daha sonra bol miktarda sonra geri dönüyorum, Evelyn izlerken bir tane açıp kendimi örtüyorum.

"Beni nasıl istiyorsun Walker? Karını nasıl istiyorsun?"

Sonsuza , Evelyn, söylemek istiyorum. Bu kadını kendime ait olarak tutmak istiyorum. Onu

korumak, onurlandırmak, bana hissettirdiği her şeyi ona göstermek istiyorum.
Ama bunun yerine, "Sana sahip olabileceğim her yol." ile yetiniyorum.

Şu anda odak noktamız bu kadını tanrıça gibi hissettirmek. Peki ben bundan ne kazanıyorum? Beni ve sikimi tanıması ona hissettirdi.

"Şuraya uzan bebeğim. Bana binişini izlemeden önce bir süre seni becermeme izin ver."

Sırt üstü yattığı yerden bana sırtıyor. "Sana kesinlikle binmek istiyorum kovboy."

Dizlerimi yatağın üzerine koyarak üzerine sürünüyorum, bacaklarını ayırıyorum ve benim için hazır olduğundan emin olmak için birkaç kez daha amını okşuyorum. Ben kalınım ve onun rahat olmasını istiyorum.

Sikimi girişine doğru hizaladığımda, ikimiz de onu incitmemek için yavaşça içeri izliyoruz. Bu manzara şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel biriydi.

"Tanrım. Kendine bir bak, Evelyn. Sikimi alışına bak." İzlemeden duramıyorum. Amcığı beni içine çekiyor ve şimdiden boşalma dürtüsüyle savaşmama neden oluyor.

"Çok büyüksün Walker," diye inliyor kalçalarını bana doğru iterken, beni daha fazla içine almaya çalışıyor.

Ama çok hızlı.

"Rahatla, Ev. Yavaş ol, bebeğim. O amcığı aç ve her hisset." Gözlerindeki ateş beni eritiyor. "Tanrım, ağzın."

"Hoşuna gitti, değil mi?" Eğilip biraz daha öne doğru iterken soruyorum. Başını sallıyor. "hakkında konuşmam hoşuna gidiyor, değil mi? Ağzımdan çıkan iğrenç kelimeleri duymak hoşuna gidiyor mu?"

"Tanrım evet," diyor ben biraz daha içeri kayarken nefesi kesilerek. Neredeyse sonuna kadar girdim, ama bir yanım seviyor, onun bana açılmasını, benimle rahat olmasını, benimle birlikte olmasını izliyor.

Çok ateşli.

Daha yeni başladık ve şimdiden bunun hayatımın en iyi seksi olacağını biliyorum.

Sonuna kadar giriyorum, dibe vurduğumda ikimiz de inliyoruz ve sonra Evelyn iç çekiyor, inliyor ve kalçalarını oynatmaya başlıyor. "Tanrım, Walker. Lütfen hareket et."

Geri çekiliyorum sonra ikimiz de tekrar içine girip çıkmamızı izlerken ileri itiyorum. Bu sefer aşağı uzanıyor, iki parmağını etrafımda makaslıyor ve hareket ettiğimi hissederken elini orada tutuyor.

"Tanrım, bu çok ateşli. Klitorisine dokun, Ev. Açgözlü küçük amcığına sahip çıktığımı hissederken kendine nasıl dokunduğunu göster ."

Arkasına yaslanıyor ve diğer elini işe koyuluyor, yumruğunu istediği şekilde daire içine alıyor.

"Hiç beni düşünerek kendine dokundun mu?" sallıyor, alt dudağını ısırtıyor. ve kez kendi dişlerimin arasına alıyorum. "Bu dudağı her ısırıldığında, bunu senin için yapmak istiyorum."

"Walker. Lütfen . . ."

"Lütfen, ne?"

"Devam et. Beni sikmeye devam et."

"Durmayı hiç planlamamıştım." O bilmiyor, ben hiç planlamadım.

Dudaklarını yalıyorum, dilimi karıştırıyorum ve sonra geriye yaslanıp daha da sert itebilmek için kalçalarını kavriyorum.

Evelyn sıırılsıklam. Eli hiper hızda hareket ediyor ve hareket etmeye devam ederken sıkıldığını hissedebiliyorum.

"Boşalacağım Walker," diye nefes alıyor.

"Yap şunu, Ev. Sikimi ıslat."

Serbest bırakılması ona çarptığında çığlık ve ben onu becermeye devam ediyorum, her itme orgazmının sonuna ulaşana kadar daha da yükselmesini sağlıyor. Neredeyse ben de boşalıyordum ama işim bitmemişti. Daha fazlasını istiyorum.

Bu kadınla seks, şimdiye kadar yaşadığım tüm fantezilerin daha iyi.

Öne doğru düşerek meme ucuna yapışıyorum, uçurumdan aşağı inerken onu emiyorum. Yavaşça içine girip çıkıyorum çünkü hassas gerektiğini bilsem de duramıyorum.

"Walker ..." diye mırıldanıyor ve tırnaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Siktir, Ev. Tırnaklarını . Bana sahip çık."

Dediğimi yapıyor, derinlere iniyor. Acı içimde bir ateş yakıyor, hızımı tekrar artırıp ona çakarken bana başka bir enerji patlaması veriyor. Onu sertçe becerirken çığlıkları dinlemek, ihtiyacı olduğunu bildiğim şekilde -şimdi istediğini bildiğim şekilde- saf mutluluk.

Alnımdan ter damlıyor, ama Evelyn'in vücudu benimkinin etrafını sararken, ona verdiğim her itiş alırken beni rahatsız etmiyor bile.

Enerjimin tükendiğini hissettiğimde, bizi ters çeviriyorum, onu üste yerleştiriyorum, aletim hala onun içinde. Nefes alış verişimi kontrol altına alırken ellerimi başımın arkasına sıkıştırıp bu güzel yaratığa -siktiğimin *karısına*- bakıyorum ve ona "Sür beni Ev. Bu siki seninmiş gibi sür."

"Benim *olduğunu* sanıyordum," diyor kalçalarını çevirip uzunluğumda bir aşağı bir yukarı dönerken.

"Öyle." Ayağa kalktım, çenesini elimle kavradım ve ona, "Beni mahvetmeni istiyorum, Evelyn. Beni kırmanı, kullanmanı ve sahip olduğum her şeyi almanı istiyorum çünkü ben zaten sana her şeyimi verdim. Şimdi sadece bunu kabul etmeni istiyorum."

Donup kalıyor, gözlerini gözlerime kilitliyor ve sonra beni derinden öpmek için eğiliyor. Öpüşmemiz özensiz ve çaresiz, ve sonra, sanki biri vitesle takmış gibi, Evelyn kalçalarını döndürmeye, vücudunu yukarı ve aşağı pompalamaya ve beni lanet bir profesyonel gibi içine ve dışına kaydırmaya başlar.

Uzanıp meme uçlarıyla oynuyorum, o bana sürtünürken hafifçe çekiştiriyorum. "Evet.

Bunu yapmaya devam et."

"Hoşuna gitti mi?"

Yine dudağını ısırarak başını sallıyor. "Uh-huh."

Bir elimi göğüs ucunda bırakıp diğer elimi bacaklarının arasına götürüyorum ve klitorisine küçük daireler şeklinde nazikçe baskı uyguluyorum. "Buna ne dersin?"

"Tanrım, evet, Walker. Dokun bana."

"Neye ihtiyacın varsa. Sadece söyle, Ev. Sana istediğin her şeyi vereceğim." *Ve bu lanet bir yalan değil.*

"Sadece biraz daha." Gözlerini kapatıp ileri geri sallanıyor, içinde onu eskisinden daha da ıslatan bir noktaya vurduğumda inliyor. Ve sonra sığ nefesleri bana tekrar boşalmak üzere olduğunu söylüyor.

"Benim için gel, bebeğim. Sikimi sık, Ev. Kullan beni."

"Siktir, Walker." Kalçalarını birkaç kez daha oynatıyor ve sonra patlıyor, başka bir orgazm vücudunu çılgınca titriyor. "Aman Tanrım." Göğsüme düşüyor, ben de ayaklarımı onun altındaki şilteye yerleştiriyorum ve o çığlık atarken, her bir titremesini çekerek daha sert ve daha hızlı itmeye devam ediyorum. Ve bunu yaparken, aletim patlamaya hazır olduğunu bana bildiriyor.

"Geleceğim, Ev."

Kulak mememi ısırırken kulağıma "İçime gel," diye fısıldıyor ve ben patlıyorum. Sıcak sperm fişkırımları benden prezervatifin içine fişkırıyor ve devam ediyor.

Bir yılı aşkın süredir seks yapmadım, bu yüzden bu kadar uzun dayanmış olmama şaşırdım. Ama Evelyn beni her damlası için , tüm vücudum yatağın içinde eriyor. Az önce ne kadar sert boşaldığım için bayılmanın eşiğindeyim.

"Siktir, Evelyn." Onu kendime çekip kollarımla sarıyorum, terden birbirimize yapışırken şakaklarını öpüyorum.

"Walker. Bu ..."

"Biliyorum."

Bu benim ilklerimin sonuncusuydu.
Evelyn benim. Evelyn benim sonum
olacak. Sadece henüz bunu bilmiyor.

ÜÇÜNCÜ HAPTE R

Evelyn

I beni mahvetmeni istiyorum, Evelyn. Beni kırmanı, kullanmanı ve sahip olduğum her şeyi almanı. Çünkü ben zaten sana her şeyimi verdim. Şimdi sadece bunu kabul etmeni istiyorum. Odamdaki panjurların arasından sızan ışık, dün geceye dair anılar zihnimde dönüp dururken beni uyandırıyor.

Walker ve ben seks yaptık. Akıllara durgunluk veren, yaralayıcı, kirli ve duygusal bir seks.

Uzuvlarımı uzatırken, ne kadar lezzetli bir şekilde acı çektiğimi, vücudumun ne kadar kullanılmış hissettiğini ve dün gece üç kez seks yaptıktan sonra bile bu fiziksel boşalmayı tekrar ne kadar çok arzuladığımı .

Sanırım Walker beni yatağa yatırıp arkadan içime girdikten ve akşamki son orgazm sayımı yediye çıkardıktan sonra sabaha karşı üç civarında uykuya daldık.

Bu adam bir hayvan. Tanrım, dün gece beni mahvetti, ama en iyi şekilde. Ondan sert olmasını, beni kontrol etmesini ya da ihtiyacım olan yerlerime istememe gerek yoktu. Sanki zaten biliyor gibiydi.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu, ki bu şu anda kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Ve itirafı.

Bu benim için sahte değil, Evelyn. Seni geçici olarak değil, daha çok istiyorum. Her zaman .

Bu beni en hafif tabiriyle şaşırttı. Ama aynı zamanda rahatladım çünkü bu benim duygularımın da haklı olduğu anlamına .

Bunca zamandır bana karşı bir şeyler hissettiğine inanamıyorum. Ama şimdi düşününce -sekse bağlı sersemliğimin etkisiyle- John'un ölümüne verdiği tepki ve o zamandan beri benden nasıl kaçtığı çok daha mantıklı geliyor.

Ve benimle evlenme sebebi biraz daha karmaşık. Bunun gerçek olmasını istiyor. Evli kalmak istiyor.

Ama istediğim bu mu?

Dün gecedен sonra bedenim doygun hissediyor ama zihnim tam tersini. Walker sonsuza dek yanında tutabileceğin türden bir adam - ve sonsuzluk benim pek deneyimim olmayan bir kelime.

sadece erkeklerle çıkmadım. Newberry Springs'e taşınana kadar bekaretimi bile kaybetmemiştim. Sıradan seks bildiğim tek şeydi çünkü bekâr kalmanın en iyi yolu buydu. Ve Dallas'ta olanlardan sonra, istediğim son şey birinin tekrar içeri girmesine izin vermektir. Birinin niyetinden asla emin olamayacağımı öğrendim.

Benim için en iyisi.

Walker'ın niyetinin saf olmadığını mı düşünüyorum? Kesinlikle hayır. O adam bana yardım etme arzusu konusunda *çok* kararlıydı.

Ama evliliğin altında yatan bir da var mıydı? Tüm bunların yasal olarak birbirimize bağlandığımızda gerçekleşeceğini mi umuyordu? Bu kararı verirken mantıklı düşünmekten çok duygularını mı ön planda tuttu?

"Orada çok yüksek sesle düşünüyorsun." Walker'ın hırıltılı sesi yüzümü ona neden oldu. Saçlarının uçları diken diken olmuş, yüzünde yastık kılıfından kaynaklanan çizgiler var ve çenesi tırnaklarımı geçirmek için can attığım kirli sakallarla kaplı.

Tanrım, o çok ateşli, çok güçlü, çok asil, çok bağımlılık yapıcı.

"Düşünecek çok şeyim var," diyorum, elimi omzunda ve kolunda gezdirirken belimi kavırıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Aleti aramızda kaya gibi sert, beni tutarken yarığımınla mükemmel bir şekilde hizalanıyor. Dün gece bir yılı aşkın süredir yapmadığım kadar çok seks yapmış olmama rağmen, vücudum şimdiden daha fazlası için hazır ve istekli.

Açgözlü küçük amcığınızı sahiplendiğimi hissederken kendine nasıl dokunduğunu göster bana.

"Dün gece seni nasıl becerdiğimi mi düşünüyorsun?" Kalçalarını sallıyor, bacaklarımın arasındaki bağlantı boyunca uzunluğunu kaydırıyor.

Evet. "Hayır."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Yalancı."

"İyi. Öyleydim. Aletin göbek deliğimle konuşurken bunu hatırlamamak biraz zor."

Kalçalarını tekrar içime sokuyor. "Bana kalsa bu yataktan hiç çıkmazdık, Evelyn." Aşağı uzanıp parmaklarını içimde gezdirmeden önce kalçamdaki eti sıkıyor. "Tanrım, şimdiden sıırılsıklam olmuşsun." İnleyerek gözlerini kapatıyor, elini çekiyor ve parmaklarını emiyor. "Tanrım, seni her gün yiyebilirim. Ama . . ."

Hayal kırıklığı içime hücum ediyor çünkü sözünü yerine getirmesini bekliyordum. "Ama ne?"

"Bence konuşmalıyız."

Hayal kırıklığının yerini kaygı alıyor. Konuşmaktan nefret ediyorum. Düşüncelerimi, korkularımı ve duygularımı dile getirmek ürkütücü. Ama bunu Walker ile yapabileceğimi biliyorum.

Ve dün gecedен sonra, bunu hak

ediyor. "Sonra sevişebilir miyiz?"

Gülüyor ve ereksiyonunu tekrar içime sokuyor. "Kesinlikle." Sonra iç geçiriyor, çarşafı koyuyor ve yan yana, birbirimize bakacak şekilde uzanırken çenemi avucunun içine alıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Biraz ağrım var. Ama bu konuda çok mutluyum." Bana boktan bir sırtış ve bu bende eğilip onu öpme isteği uyandırıyor. Ama .

"Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi, Evelyn. Drew'i neredeyse eşek sudan gelinceye kadar dışında." Bir kahkaha paylaşıyoruz.

"Oldukça şaşırtıcıydı."

"Ama dün gece bir sürü şey de söyledim. Ve eğer seni sandığım kadar iyi tanıyorsam, şu anda bunları içselleştirdiğini biliyorum."

İç çekerek, "Oldukça güçlü hislerini itiraf ettin, Walker. Sanırım şimdi ne olacağını merak ediyorum."

Saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Dediğim gibi, şansımı istiyorum Ev. Yapmak için şansımı istiyorum"

Bu gerçek. Zaten evliyiz ama seninle çıkmak, üzerine titremek, benim için ne kadar önemli olduğunu sana kanıtlamak istiyorum - sen ve Kaydence."

"I . . . ıkmıyorum. Aslında hiç ." Yirmi yedi yaşında bir kadın olarak bunu itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama hayatım boyunca kendimi acıdan koruyarak yaşıdım ve aşk hayatım kontrolü sağlamakta en çok ısrar ettiğim yerdı.

"Farkındayım. Ama her şeyin bir ilki vardır. Bu kadar resmi düşünme." Eli kalçamı buluyor ve beni ona daha da yaklaştırıyor, böylece sikini tekrar aramızda hissedebiliyorum. "Bunu ikimizin de duyguların şu anda burada olduğunun farkında olması ve onlara göre hareket edebileceğimizi kabul etmesi olarak düşün." Gözleri yüzümün her santimini tarıyor. "Seni kaç kez sırf bu yüzden öpmek, yanımdan geçerken kıçına şaplak atmak ya da Kaydence uyuduğunda sana iğrenç şeyler yapacağıma söz vermek istediğimi anlatamam."

Tanrım, biraz daha anlat lütfen. Bunun yerine "Kulağa hoş geliyor," diyorum, bu da onu gülümsetiyor.

"Ama bu sadece fiziksel bir şey değil. Seni dışarı çıkarmak, şımartmak, seni hayatımda ne kadar çok istediğimi gösterecek şeyler yapmak istiyorum. Ve bunları sadece kocan olduğum ve birileri izlediği için değil, bunları hak ettiğin ve *seni* mutlu etmek *beni* mutlu ettiği için yaptığımı bilmeni istiyorum."

Beni nasıl evreninin merkezi gibi hissettiriyor? Birinin bana onsuz nefes alamayacağım kadar aşık olmasının nasıl bir his hep merak etmişimdir. Wyatt ve Kelsea'nın hakkında hissettikleri gibi.

Bunu Walker'la alabilir miyim?

"Bana tam olarak nasıl hissettiğini rahatça , değil mi?"

"şimdi, evet. Ama Evelyn, bunu uzun içimde tutuyordum. Kulağa çılgınca gelebilir ama geçtiğimiz yıl bana bir şey ğrettiyse, o da hayatın ne demek istediğimizi söylememek ve söylediğimizi kastetmemek için çok kısa olduğudur. Kimsenin bu saçmalıklara ayıracak zamanı yok. Hissettiklerimi dile getirmekten korkmaktan bıktım, özellikle de konu sen olunca."

"Vay canına," diye nefes alıyorum, dürüstlüğüne hayran kalarak. "Walker . . . Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Senin baş tacı ettiğin kişi olmam için üzerimde baskı varmış gibi hissediyorum." Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sonrasında böyle hissediyorum. İtirafı göz açıcıydı. Eğer bir yıldan uzun bir süredir bu hislere sahipse, o zaman ya benim fantezim gerçeğe uymuyorsa?

Çenemi tutarak, "Beni asla hayal kırıklığına . Mkemmelenmanı istemiyorum, zaten öyle olduğunu düşünmeme rağmen. *Kendin* olmanı istiyorum, Evelyn Gibson." Bana göz kırıyor. "nce arkadaşım olan ve şimdi karım olan kadın. Sadece seni istiyorum, Evelyn - sana sahip olmama izin vereceğin her şekilde."

Söyleyecek bir şeyim yok. oluyor da hisleri konusunda bu kadar kararlı olabiliyor? Ona karşı duygularım yeni. Geç başladığım bir yarışta koşuyormuşum ve bu yüzden asla yetişemeyecekmişim gibi hissediyorum.

Walker'a aşık olabileceğimi düşünüyor muyum? Evet. Onun gibi bir adama nasıl aşık olmam?

Ama ben düştükten sonra giderse ne olur? Beni kurduğu gibi bir kadın olmadığımı fark ederse ne olur? Sonu yine trajediyle biterse ya da evlilik maskaralığının gerçekte olduğundan çok daha mutluluk verici olduğunu fark edersek bunu atlatabilir miyim?

"Ben de seni istiyorum," diyorum, çünkü gerçek bu. Bir aydan uzun bir süredir ona karşı bu arzularımı gerçekleştirmek için can atıyorum. "Ama bana karşı sabırlı olmana ihtiyaım var."

"Başından beri sana karşı bundan *başka* bir şey yaptım mı?" "Hayır," diye drstce cevap veriyorum. "Ama artık bu da farklı."

Başını sallıyor. "Tamam. Yavaş gidelim o zaman. Bunu her seferinde bir gün al ve sadece

birbirimizin tadını çıkar.

süreç."

İyimserlik göğsüme hücum ederken gülümsemem kendi başına bir hayat kazanıyor. "Tamam."

Walker'ın yüzü taklit ediyor. "Aferin kızıma. Anlaştık o zaman. Şimdi, eğer hazırsan, seni bu yatağın içinde öyle bir becermek istiyorum ki, bir çukur bırakalım." Göz kırıyor. "Yine."

Kıkırdayarak aramızdaki çarşafı yırtıyorum ve bacaklarımı açıyorum. "Lütfen."

Walker uzanıp bir prezervatif alıyor ve başparmağıyla yanağımı okşarken yatağın üzerine, bırakıyor. "Tanrım, Ev. Çok seksisin. Hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim."

"Sikini seviyorum, Walker." Gerçek bu. Birlikte olduğum en iri adam ama onu nasıl kullanacağını da bilmiyor.

"Bunu yeterince duyamıyorum."

uzanıyorum, onu tutuyorum ve uzunluğunu okşamaya başlıyorum. "O zaman sana anlatmama izin ver." Dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "O kadar büyüksün ki canımı acıtıyorsun, ama saniyeler içinde kendimi inanılmaz derecede dolu hissettiriyorsun. Aletin çelik kadife gibi - sert ama pürüzsüz, uzun ve mükemmel kıvrımlı, böylece başın bana ihtiyacım yere vurabiliyor. İçimde hareket ederken hissettiklerin o kadar bağımlılık yapıyor ki seni arzulamaktan vazgeçeceğimi hiç sanmıyorum."

Beni korkutan şeylerden biri de bu; bu adama bu kadar bağımlı hale gelmek ama sonra onu kaybetmek.

Çünkü onu kaybetmenin tüm varlığımı değiştireceğini düşünüyorum.

"Siktir." Gözlerini kapattı ve bacaklarımın arasına uzandı. Sonra beni , başparmağını klitorisimin üzerine yumuşakça sürüyor. "Bana daha fazlasını anlat."

"Dün gece beni kontrol etmeni, ben sormadan neye ihtiyacım olduğunu bilmeni seviyorum. Sert dokunuşunu seviyorum ama beni asla incitmeyeceğini de biliyorum. Kalçalarını arkamdan dolaştırıp amımı germene ve bana hayatımın en yoğun orgazmlarından birini yaşatmana bayılıyorum. Nasıl olduğunu seviyorum-" Sözlerim kapı zilimin çalmasıyla kesildi.

Walker'ın eli duruyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. "Birini mi bekliyordun?" diye soruyor gözlerime bakarak.

"Hayır. Sen?"

"Hayır." Bağlantıyı kesiyoruz ve Walker yatak penceresine yürüyor, ikinci katta olduğumuz için ön kapıya kadar bakıyor. Sonra dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman. "Sanırım bu sosyal hizmet görevlisi."

"Aman Tanrım! Ne oldu?" Yataktan fırlıyorum, bulabildiğim ilk kıyafetleri kapıp üzerime geçiriyorum. Sütyenimi unutmuşum ama yapmak istediğim son şey bu insanı daha fazla bekletmek. "Pazar günü burada ne var?"

Walker bir çift şort almak için odasına koşarken tökezliyor. "Bilmiyorum! Ama her an gelebilirler, değil mi?" diye sesleniyor odasından.

"Sanırım." Merdivenlerden aşağı , ön kapının yanındaki aynada kendime bakmak için duruyorum. "Aman Tanrım. Ölü gibi görünüyorum."

Walker da merdivenlerin dibinden köşeyi dönerken neredeyse bana çarpacaktı.

"Beni bu halde mi becerecektin?" Yanaklarıma bulaşmış rimeli ve ağzımın etrafına bulaşmış kırmızı ruju silerek fısıldıyorum. Cadılar Bayramı için Joker gibi giyinmişim ve sonra makyajım hala üzerindeyken yüzüm yastığa gömülmüş halde uyuyakalmışım gibi görünüyorum.

"Hey. Bunu sana ben yaptım, bu yüzden benim için ateşliydi." Omuz silkiyor.

Gözlerimi devirerek koridorda koşuyorum. "Yüzümü yıkamalıyım. Beni göremezler."

Alt kattaki banyoda bulduğum diş macunu ve parmağımla yüzümü dişlerimi fırçaladıktan sonra aceleyle oturma odasına geri dönüyorum ve Walker'ın kadını çoktan evime .

Bizim evimiz.

"Günaydın," diyorum, onun ve Walker'ın dikkatini çekerek.

"Merhaba. Ben Samantha Brown." Elini uzatarak bir adım öne çıktı. Elini sıkıp çekiyorum ve taramayı unuttuğumu fark saçlarımı düzeltiyorum. "Umarım seni uyandırmamışımdır." Evin etrafına bakıyor ve o anda ben de aynısını yapıyorum.

Ev aşırı dağınık değil, sadece birkaç eşyamız yerinde değil. Ancak ait olmadığı en bariz eşyalar, dün gece birbirimizi çıplak bırakma telaşıyla çıkardığımız kıyafetler.

Gözlerimi Walker'a çevirip sessizce neden kıyafetleri soruyorum. Omuz silkiyor ve Bayan Brown' dönüyor. "Biz zaten uyanıktık, sadece henüz yataktan çıkmamıştık."

"Anlıyorum."

"Kahve ister misin?" Etrafindan dolanıp elbisemi ve sütyenimi alırken soruyorum. Onları çoktan fark ettiğinden eminim ama yerde kalmaları gerekmiyor. Kendi evimde olsa bile bu karşılaşma utanç yürüyüşü kategorisine girer mi?

"Kahve harika olur."

Walker aceleyle mutfığa doğru giderken, "Ben bir tencere hazırlayayım," diyor.

"Lütfen oturun. Ben bu kıyafetleri çamaşır odasına atacağım." Yüzümde yatıştırıcı gülümsemeyle Walker' ve ceketini de bulup çamaşır odasına doğru koşuyorum, tüm kıyafetleri içeri atıyorum ve evin ana bölümüne dönmeden önce kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Kahve sadece birkaç dakika sürer." Walker sosyal hizmet görevlisiyle birlikte oturma odasında bana katılıyor.

"Mükemmel." Walker ve ben kanepeye otururken o da koltuğa oturuyor ve çantasını yere bırakıp içinden bir dosya dolusu evrak çıkarıyor. "Beklerken size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Walker beni kendine yaklaştırıyor, neredeyse kucağına çekecek. Ama uygun bir kalması için onu nazikçe itiyorum. Bu kadını mutlu bir evli çift olduğumuza ikna etmek için ona sarılmama gerek yok - dün geceye kadar birlikte uyumamış bir çift yani.

"Şimdi fark ettim," diyor kadın evin etrafına göz gezdirirken. "Çocuk nerede?" Yüzümün bembeyaz olduğunu hissedebiliyorum.

Ben gelmeye çalışırken Walker benim yerime "Büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte," diye cevap veriyor. "Ailemle." "Buralarda mı yaşıyorlar?" Bayan Brown açıklıyor.

"Evet. Dün gece çalıştığım itfaiye istasyonu için bir etkinliğimiz vardı, bu yüzden ailem ona gece boyunca bakmayı teklif etti. Bebekleri seviyorlar ve annem sadece yetişkinlere özel bir akşam geçirmemiz konusunda kararlıydı, böylece eğlenebilecektik."

Kaburgalarına dirsek . Walker kalçamı çimdiklerken, "Biz de onu almaya ," diyorum.

"Anlıyorum. Ebeveynler arada bir izinli olmayı hak eder. Ailen ona sık sık bakıyor mu?" Sorusunu Walker'a yöneltiyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum onun yerine. "Çoğu gün benimle birlikte. İşe giderken onu da yanımda götürüyorum." "Peki iş yapıyorsun?" diye soruyor bu kez.

"Şehirde bir giyim mağazam var. Kendi işinin patronu olmanın avantajları. Ona bakmak için kreşe ya da başka birine güvenmek zorunda değilim."

"Buna karşı mısınız?"

Sorusu beni geriyor. "Hayır. Sadece işleri denetlemek için mağazada olmam gerektiğinde bile onu yanımda için minnettarım."

"Ve Bay Gibson bir itfaiyeci, doğru mu?"

"Evet."

"İşinizin tehlikesi, Bayan Gibson'a ve söz konusu çocuğa bakma kabiliyetiniz konusunda sizi hiç endişelendiriyor mu?"

Walker bu kez sertleşiyor ve verdiği cevap göğsümün ağrmasına neden oluyor. "Her gün. Kaydence'in biyolojik babası da bir itfaiyeciydi ve görev başında öldü."

Bayan Brown'ın yüzü soğukkanlılığını koruyor ama benim kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ama korku içinde yaşayamazsınız Bayan Brown. Sanırım John'un ölümü bize bunu öğretti." Walker çenemi kavırıyor ve sanki odada başka biri yokmuş gibi doğrudan benimle konuşuyor. "Korku ölümü durduramaz ama yaşamı durdurabilir. Öleceğimden korkuyormuşum gibi yaşayamam çünkü o zaman bu kadının ve kızının ve beni seçmiş olmalarının kıymetini bilemem." Öne eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sözleri bedenimi hem sıcaklık hem de korkuyla kaplıyor.

Korktuğumu biliyor. Söylememe bile gerek yok. Sadece biliyor.

Ama ben de korku içinde yaşamak istemiyorum.

"Önce bizi seçtiğine eminim," diye fısıldıyorum, dudakları külotumu eriten o kendine özgü sırtıtışına dönüşürken. Bu şortun altına külot giymemiş olmam çok kötü.

Sonra başımı omzuna yaslamadan önce ben de onu öpüyorum.

Samantha boğazını temizleyerek anımızı böldü. "Sakıncası yoksa, bir inceleme yapmam gerekiyor."

Walker koltuktan kalkar. "Sorun değil. Saklayacak bir şeyimiz yok. Ama yatak odasının zemininde kirli çamaşırlar var, yolunuza çıkmasınlar diye onları toplamam gerekiyor." Şakağıma öpücük konduruyor beni çocuğumu yetiştirdiğim ortam rapor verecek olan kadınla yalnız bırakıyor.

"Kahve hazır olmalı," diyorum mutfığa doğru giderken. "Seninkini nasıl istersin?"

"Sadece bir kaşık şeker, lütfen."

Ona bir fincan doldurup adaya koyuyorum ve oturma odasını değerlendirmesini izliyorum. Kâğıdına birkaç not alıyor, durup düğün fotoğrafımıza ve Walker'ın garaja açılan kapının yanına astığı tuvale hayranlıkla bakıyor. "Sana böyle bakan bir adam bulduğun için çok şanslısın."

"Evet, öyleyim." Gözlerini dikip bakanın Walker olduğunu bildiğim için gerçeği şimdi nasıl da hoş karşılıyorum. "İnan bana. Flört dünyası berbat." Sanki ne dediğini yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü ve

Sonra başını sallar. "Özür dilerim. Hiç profesyonelce ."

"Merak etme. Anlıyorum. Beni takip edene kadar Walker gibi adamların olduğunu hiç fark etmemiştim." *Bir değil*

Yalan.

"Peki, ona tutun. Güven bana. Değerini bilen birini beklemek işe yarar. Ben de öyle yapıyorum. kendime söyleyip duruyorum." Gülümsüyorum ama karşılığında bir şey söylemiyorum çünkü kendi deneyimlerime dayanarak onun nasıl hissettiğini söyleyemem.

Adaya doğru yürüdü, kahvesinden bir yudum aldı ve "Şimdi yukarı çıkmamın bir sakıncası var mı?" dedi.

Walker köşeyi dönüp mutfakta bize katılırken, "Her yolunda," diye anons ediyor.

"Teşekkür . Geri geleceğim." Onun merdivenlerde kayboluşunu izliyoruz ve sonra Walker kalçalarımдан tutup beni tezgâhın üzerine kaldırıyor ve bir öpücükle nefesimi kesiyor.

Onu itmeden önce bir an için pes ediyorum. "Walker!" Tıslıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"O üst katta. Merak etme. Seni yerine öpmeye razı oldum. Ben

davranıyor."

Göğsüne vuruyorum, o da elimi tutup bileğimin iç kısmını öpüyor. "Saçmalıyorsun." "Hayır, sadece senin için deli oluyorum."

"Ben de senin için deli oluyorum," diye fısıldıyorum onu tekrar öpmeden önce.

Ayrıldığımızda, "Bu arada yatağı topladım ve dışarıda kalan prezervatifleri kaldırdım" dedi.

Ellerimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. İyi ki yukarı çıktın o zaman."

"Evet. Ve fark ettim ki, tüm eşyalarım hala odamda. Ne diyelim?"

"Uzun vardiyalardan sonra orada uyuyorsun, böylece seni uyandırmıyoruz. Kıyafetlerini ve eşyalarını da oraya koyarsan daha kolay olur sanırım?"

"Kulağa hoş geliyor. Gerçi banyo eşyalarımı seninkilere taşıdım. Bunun daha mantıklı olacağını düşündüm."

"Teşekkür ." Alnımı onunkine değdiriyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Evelyn. Burası tam da olmak istediğim yer." Sanırım ben de onun olmasını istediğim yer burası. Ama hep böyle mi hissedeceğim? Umarım öyle hissederim.

"Tanrım, onu görmek için sabırsızlanıyorum." Walker'ın kamyonetinin yolcu camından dışarı bakarken Gibson Çiftliği'ne giden yolun her iki yanında çimenli tarlaların sıralandığını görüyorum. Yine sıcak, nemli bir Temmuz günü, parlak mavi bir gökyüzü ve neredeyse hiç bulut yok. Burası dokuz yıldır yaşadığım aynı kasaba ama yine de bir şekilde bugün çok farklı hissettiriyor.

"Ben de bebeğim." Walker elimi ağzına ve dudaklarını elimin arkasına bastırıyor. Kamyona bindiğimizden beri elimi bırakmadı. Ve şu anda, bundan şikayetçi değilim.

Aramızdaki atmosfer değişti, sanki inşa ettiğimiz hayali bir sınır ortadan kalktı. Bayan Brown evimizden ayrıldıktan sonra Walker'la duş aldık ve Kaydence'i alabilmek için aceleyle giyindik, her ne kadar ayrılmadan önce beni kahvaltıda yeme sözünü tutmuş olsa da.

Son yirmi dört saat içinde çok şey değişti ama en azından yakında küçük kızımı kucığıma alabileceğim için minnettarım. Beni tekrar topraklaması için buna ihtiyacım var.

"Umarım onlar için iyi uyumuştur."

" olmasa bile, annemin bebek kucaklamalarına aldırmadığını biliyorum." "Ben de benimkini özledim."

"Evet, ama onun yerine benimle kucaklaştın. O kadar kötü müydü?" diye sürücü koltuğundan bana .

"Hatırladığım kadarıyla pek fazla sarılma olmamıştı efendim. Daha çok sevişme, yalama, emme ve ısırma vardı."

"Şikayet mi ediyorsun?"

Gülümsememe karşı koyarak ona sırtımı dönüyorum.

"Kesinlikle hayır." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Dün gece inanılmazdı Walker. Sadece kızımı özledim." Yakında ona sarılacağım düşüncesiyle duygusallaştığımı hissedebiliyorum.

"Neredeyse geldik, Evelyn. Söz veriyorum, o iyi."

Sonunda çiftliğe , Walker'ın benimle yürümek için kamyonundan inmesini bile beklemiyorum. Ayaklarım beni son hızla ön verandaya ve ön kapıdan içeri taşıyor. "Alo?" I

Dışarı çağır.

"Mutfakta," diye yanıtlıyor G Anne ve ben hemen oraya koşuyorum ve annemi kalçasında bebekle ocakta bir şeyler karıştırırken buluyorum. *Benim bebeğim.*

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum ve onu G Anne'nin kollarından çekip göğsüme bastırıyorum. Onu odanın içinde zıplatırken karşı eriyor, onu tekrar kucağıma almanın verdiği rahatlamayla birkaç damla gözyaşı birikmesine izin veriyorum. Onun büyüğü bebek kokusunu içime çekiyorum, onu tekrar kollarımda hissederek zaten yavaşlayan kalbimi sakinleştirmesini istiyorum

Walker'ın annesi arkamdan gelip omzumu ovarak, "İyi iş anne," diyor. "Kendimi zar zor gibi hissediyorum."

"Sadece beş kez mesaj attın," diye dalga geçiyor Momma G.

"Özür dilerim." Onu rahatsız etmemek için gerçekten çok uğraştım, ama her şey kötüye gitmeden önce bağış toplama etkinliğinde birkaç kez mesaj attım.

". Uzakta geçirilen ilk gece zordur. Umarım dikkatinizi dağıtacak bir şeyler bulabilmişsinizdir."

Uh, evet. Oğlun.

"Kendimizi meşgul tuttuk," diyor Walker mutfakta bize katılırken, yanımıza gelip Kaydence'in başının üstünü öpmeden önce G Anne'nin meşhur bisküvilerinden birine uzanıyor.

Bebeğimin başının üzerinden ona ters ters bakıyorum ama o sadece çiğnerken bana gülümsüyor. "Nasıl uyudu?"

"Aslında sadece bir kez uyandım." Annem ocaktan tencereyi alıyor ve patateslerin süzmek için lavaboya götürüyor. "Sanırım onu kucağıma aldığım da biraz korkuttum çünkü sen değildim, ama oturduk, bana birkaç hikaye anlattı ve sonra otuz dakikadan bir süre içinde uykuya daldı." tezgâhın üzerine bırakıp tencere tutacaklarını atarak yanına geliyor ve elini Kaydence' başının üst kısmına sürterek vahşi bebek saçlarını düzeltiyor. "Artık arkadaşız, değil mi?"

Kaydence, Momma G'ye gülümsüyor ve bu gülümsemedeki bir şey gözlerimin yeniden dolmasına neden oluyor. "Ben dışarı çıkıyorum. Bugün bir dersim var." Walker adanın etrafında dönüyor ve Kaydence'e bir öpücük konduruyor.

Sonra Kaydence'i kollarımdan aldı. "Ama gitmeden önce biraz bebek sevgisine ihtiyacım var. Ben de küçük baykuşumu özledim." Onu havaya fırlatıyor ve ciyaklamaları duvarlarda yankılanıyor. Anne G ve ben ikisini birlikte izliyoruz, ancak şimdi Walker'ın gerçekten nasıl hissettiğini bildiğim için, bu anlar benim için da gerçek.

Sonsuza kadar onun hayatında olmak istiyor. Benimle birlikte.

Yanaklarını öpücüklerle boğduktan sonra son bir kez daha öpüyor ve sonra onu bana geri veriyor. "Dışarı gel ve beni sonra gör, bebeğim." Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra beni ve annesini yalnız bırakarak evden çıktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" İçimden geçen duygu kasırgasından dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyarak etrafımda dönerken soruyorum.

"Bence yeterince şey yaptın, Evelyn." Bana bilmiş bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

Patatesleri tencereye koyup ocağa geri götürüyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Oğluma ışığını geri verdin."

"Ne?"

Başını sallıyor, sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi tavana bakıyor. Başını indirdiğinde gözleriyle beni olduğum yere mıhlıyor. "İkinizin evlendiğini öğrendiğimde şok oldum. İncindim. Öfkelendim. Üzüldüm." Bir avucunu kalbinin üzerine koydu. "Küçük oğlum evlendi ve ben orada değildim."

"Biliyorum," diyorum ona bir adım daha yaklaşıarak. "Ve çok üzgünüm. Çok ani oldu-"

Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Bununla barıştım. İkinizin arasında neler olup bittiğini bilmiyorum ama oğlum belli ki aşktan kadar etkilenmiş ki, her ne kadar beklenmedik da seni karısı yapmak zorunda kalmış. Ama nasıl olsun, minnettar olmalıyım. Çünkü o adam" - Walker'ın az önce çıktığı kapıyı işaret ediyor- "benim yeniden büyüttüğüm çocuk. John öldüğünde, bir daha eskisi gibi olup olmayacağından emin değildim. Her gün benzer bir şeyin onun başına gelmesinden endişe ediyorum, Evelyn. Bu işin bir insanın zihnine neler yapabileceğini ilk elden gördüm; hiçbir insanın görmek zorunda kalmaması gereken şeyler gördü. Bu dünyadaki kötülük ve trajediyle mücadele etmenin tek panzehiri sevgidir. Ben buna yürekten inanıyorum."

Yalnız bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Siz ikiniz birbiriniz için çok iyisiniz. Ve bilmeni isterim ki, bu nasıl başlamış olursa olsun, Randy ve ben senin için burada olacağız. Tamam mı?"

Sözlerini özümserken alt dudağım titriyor. Bu kadın çocuklarına karşı o kadar büyük bir sevgi besliyor ki, bu beni çok etkiliyor.

Ben buna hiç sahip olmadım. Çocukken bile ailem bana zaman ayırıp ilgi göstermedi. Ben daha çok pazarlık kozu, bir kontrol listesi ögesi, daha sonra ilerlemek için kullanılabilecek piyon gibiydim.

Ama G Anne bana affetmeyi, minnettarlığı, şefkati, anlayışı ve kabullenmeyi gösterdi - hak etmediğimi düşündüğüm ama yine de değer şeyleri.

mesafeyi kapatıyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Sen de artık bu ailenin bir parçasısın Evelyn. Sen ve bu küçük kız. Ve biz kendi çocuklarımıza bakarız. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Geri çekildiğinde kızıma gülümsüyor. "Ve bu küçük böcek, o kesinlikle çok değerli. Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın anne. Çocuk yetiştirmek hayatında yapacağın en zor şey. Yaptığınız her şeyden bir noktada şüphe duyacaksınız ama size söz veriyorum, bu çabaya değiyor. Bir gün, umarım iyi insanlar olan yetişkinlere dönüşürler. Zaten isteyebileceğiniz tek şey de bu."

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum uzanıp elini tutarken.

"Biz bu ailede kucaklaşmayı severiz, Evelyn." Boştaki kolu beni ve kızımı sarıyor. "Ve Gibsonlar en iyi kucaklaşmayı yaparlar."

"Selam kardeşim." Çocukların kıkırdamaları havayı doldururken Wyatt yanımdaki çit çizgisinde pozisyon alıyor ve botlarından birini en alt basamağa koyuyor. Kayınvalidemle yaptığım konuşmanın ardından kendimi toparladıktan sonra -ki bunu söylemek kulağa çok gerçeküstü geliyor- Kaydence için şapka aldım ve Walker birkaç çocuğa ata binmenin temellerini öğretirken biraz temiz hava almaya karar verdim.

Yine de çok uzağa gidemedik, çünkü onun çocuklarla konuşması ve hayvanları sevgiyle karışık bir komuta varlığıyla yönlendirmesi beni burada dondurdu, başka bir şey göremedim.

"Merhaba," diyorum gülerek. "Kelsea burada mı?" Etrafına bakıp onu arıyorum. "Hayır. Bu sabah fotoğraf çekimi vardı. Bunu bilmemene şaşırdım."

Kelsea, Walker ve ben dün gece bağış etkinliğinden ayrıldıktan sonra bana defalarca mesaj attı, ancak son yirmi dört saat içinde aklımdaki son şey ona cevap yazmaktı. Akıllara durgunluk veren bir seks yapmakla, çocuğumun velayetini alıp alamayacağıma karar verecek olan sosyal hizmet görevlisine gülümsemekle ve kayınvalidemle az önce yaptığım konuşma yüzünden zihinsel bir çöküşle mücadele etmekle meşguldüm.

Üzgünüm, Kelsea. Hayat biraz çılgıncaydı.

"Dün gecedен beri konuşmadık."

Başını salladı. "Evet. Mantıklı. Dün gece ..." "Yoğun muydu?" Onun ben bitiriyorum.

Wyatt sırtarak başını Walker'a doğru , Walker da bir çocuğu etrafında koşturan atlardan birinin sırtına bindiriyor. "Kardeşimi daha önce hiç böyle davranırken görmemiştim, Evelyn." Boğazını temizliyor. "Sen gittikten sonra işler nasıldı?" Gözlerini bana çeviriyor ve yanaklarımın nasıl pembeleştiğini gördüğünden eminim.

"Um ... göz açıcıydılar."

Wyatt kıkırdar. "Eminim öyledir. Sanırım kardeşimin sana çok değer verdiğini söylememe gerek yok, değil mi?"

"Hayır. Aslında bana kendisi söyledi."

Wyatt iç çekerek, "Sonunda." dedi. Omuzlarını dikleştirip bana doğru bakıyor. "Evelyn, lütfen onu hafife alma. O çok şey yaşadı ve senin de yaşadığını biliyorum ama onun kalbini kırabileceğini düşünüyorsan ..."

"Onu incitmek istemiyorum Wyatt. Ama-"

Sözümü kesmek için acele ediyor. "Bunu kasıtlı olarak yaptığını söylemiyorum. Ama kardeşimin sert dış görünüşünün altında hayatını diğer insanlara adayan bir adam var. Aynı şeyi yapacak birine ihtiyacı var." Ve sonra kaşları birbirine yapışıyor. "Eğer bunu yapamayacağını düşünüyorsan, bunu ona ."

Boğazım aniden gibi hissediyorum. Sanırım bu konudaki en büyük korkum bu, Walker'ın istediği ve olmamı istediği kişi olamayacağım, çünkü hayatımda bir başkasını nasıl ilk sıraya koyacağımı bilmiyorum. Bunu yapmak zorunda kaldığım tek kişi kendimdim, ta ki Kaydence'e kadar.

Ama kızımı sevmek ve onunla ilgilenmek biriyle romantik bir ilişki yaşamaktan farklı. Ve Wyatt ile yaptığım bu konuşma şu anda tüm bu güvensizlikleri gözler önüne .

"Çocuklarla arası çok iyi," diyerek konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalışıyorum.

"Öyle. Bir gün harika bir baba olacak. Bundan hiç yok. Yakında görüşürüz." Göz kırparak korkulukları itti, kasketinin ucunu bana doğru uzattı ve beni huzursuzluğumla biraz daha baş başa bırakarak uzaklaştı.

Birkaç dakika daha izledikten sonra Kaydence kıpır kıpır oluyor ve acıkıyor. Onu içeri götürüp biberonla besledikten sonra G Anne'nin beni yönlendirdiği boş odalardan birinde . Çiftliğe Walker'ın kamyonetiyle geldiğime göre, ayrılmak için onun işi bitene kadar beklemem gerekiyor. Neyse ki G Anne'nin Kaydence'in uyanma ihtimaline karşı onu dinlemekle ilgili bir sorunu yok, bu yüzden zamanı kendi avantajıma kullanıyorum ve araziyi biraz daha keşfediyorum.

Geçen yıl Bay Gibson ameliyat olduğunda, boş zamanlarımda Kelsea ve Momma G'ye elimden geldiğince yardım etmek için gönüllü oldum. Bu araziye ve çiftliğe bağlandım - manzara, kokular, çimenli tarlalarda dolaşırken ve kır çiçeklerini, bahçeleri ve etkinlik alanı olarak tasarlanmış güzel yapıları seyrederken hissettiğim huzur duygusu. Özellikle de güneşin battığı ve gökyüzünü pembe ve turuncu tonlarında aydınlattığı akşamlarda, geniş açık alanlar son derece muhteşem.

Yolda yürürken rüzgâr elbisemi savuruyor ve gözlerimi vuran güçlü ışıklardan korumak için güneş gözlüklerimi yanıma aldığım için minnettarım. Etrafta dolaşırken gözlerim, tüm dünyamı hiç istemeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde alt üst eden adama geri dönüyor.

Walker gülerek çocukları bugünkü çalışmalarından dolayı övüyor.

Onlarla paylaştığı her şeyi öğrenmeye hevesli olmanın yanı sıra son derece saygılı ve kibardılar. Walker'ın durduğu yere doğru ilerleyip kot pantolonu, çizmeleri, düz gri tişörtü ve kovboy şapkasıyla ne kadar seksi görüldüğüne hayran kalmadan önce aileleriyle birlikte gidişlerini izliyorum.

Tanrım, bu kadar çekici olması ve bunu daha önce görmeme izin vermem hiç adil değil.

"Bugün iyi iş kovboy," diye ona, dışarıdaki lavaboda ellerini yıkarken bana doğru dönüyor. Yanağına kir bulaşmış ama ona doğru yürürken gözlerinin beni yiyip bitirmesi, beni de kirletmesini istememe neden oluyor.

"Bunu tekrar yapmak iyi hissettirdi." Ellerini bir kâğıt havluyla kurulamayı bitirdiğinde beni belimden tutup kendine çekiyor ve beni çok yakın tuttuğu için şapkasının kenarının altında gölgelendiriyor. "O zamandan beri ders vermedim.." Ne söylemediğini anlamam için cümlesini bitirmesine gerek yok.

Ellerimi boynuna doladım. "O çocuklarla çok iyiydin. Sanki ikinci bir doğaymış gibi hareket etmeni izlerken tahrik olmamak çok zordu. Ve bu şapka," diyorum, kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıp çekiştirerek. "Ne kadar seksi olduğunu hiç fark etmemiştim."

Sözlerim üzerine gözleri kararıyor ve sonra Stetson'ını başından kaldırıp nazikçe benimkinin üzerine yerleştiriyor. "Komik. Bence senin üzerinde çok daha seksi duruyor."

"Doğrulamak için aynaya bakmam gerekir."

Pelvisini içime soktu. "İşte doğrulaman." Sonra gözünü kırpmadan, "Kaydence nerede?" dedi.

"Uyukluyorum. Neden?"

"Çünkü şapkamı taktığın şu anda sana sahip olmak zorundayım." Ben daha itiraz edemedim elimden tutup beni atların tutulduğu ahıra götürüyor. Gölgeyi yapı bizi güneşten koruyor.

"Walker . . ." Beni görmezden gelerek ahırın içine doğru çekmeye devam ediyor, ben de tekrar deniyorum. "Yapamayız. Biri görebilir." Onun hızına ayak uydurmak için mücadele ediyorum, onun her bir adımına karşılık iki adım atıyorum.

"Merak etme, paylaşmıyorum. Sana ne yapmak üzere olduğumu da kimsenin görmesini istemiyorum." Beni göğsüne döndürerek, benim bile görmediğim bir oyuğa doğru götürüyor. Bu ahırın yolunu herkesten iyi bildiği için, eminim bu küçük köşenin bana vereceği zevk için bizi saklı emin.

Vücudum beklentiyle titriyor.

"Bugün lanet bir elbise giymişsin," diyor kemerini çözerken ve sonra kot pantolonunun düğmesini .

"Ben yaptım."

"Bunu mi yaptın?"

"Hayır." Sözleri bedenimi harekete geçirirken nefeslerimiz kısa, neredeyse çılgınca.

"Bence ," diyor sikini pantolonundan çıkarıp okşamaya başlarken. "Sanırım sana kolayca erişebilmemi, dolaşırken kalçalarını sallayışını izlememi, altındakiyle benimle alay etmeni istedin." Diğer eliyle kumaşın altına uzanıyor ve iç çamaşırımın üzerinden beni okşuyor. "Evet. Sanırım senin amcığın da bunu benim kadar ."

"Ama artık öyle olduğu kesin."

Tangamı yana itiyor, parmaklarını içimde gezdiriyor. "Bütün gece seninleydim ve sanırım artık tadını, boşalırken çıkardığın sesi ve beni içine çekerken amının nasıl görüldüğünü bildiğim için seni daha çok istiyorum."

"O zaman göster bana." Alt dudağını dişlerimle çekiştirmek için bastırıyorum.

"Prezervatifim yok, Ev," diye mırıldanıyor gözleri benimkiler arasında gidip gelirken. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Öyle olmasaydım bile bunu reddedeceğimi sanmıyorum.

"O zaman dayan bebeğim. Bu amcığa vurmak üzereyim ve kime ait olduğunu hatırladığından emin için olacağım."

Sol bacağımı yerden kaldırıp kalçasına doladığında omurgamdan bir ürperti geçiyor. Tangamı kenara iterek, sikinin ıslaklığında gezdiriyor ve sonra içime iterek beni derin bir vuruşla dolduruyor.

Dün geceden beri ağrım var, ama o hareket etmeye başlar başlamaz, bu acı zevke dönüşüyor. Seks kolaydır. enerjimi bu fiziksel yakalamak için harcamak her zaman iyi olduğum bir şeydi. Ama duygularla seks? Bu tamamen yeni bir alan.

Yani, hayvanlarla çevrili bir ahırda sevişiyoruz ama tek odaklanabildiğim Walker'ın sesine, vücuduna ve beni yerimde sabit tutan, bir sonraki hamlesini bekleyen gözlerine teslim olmak. Walker elini nazıkçe boynumun ön doluyor, diğer eliyle de beni duvara sabitliyor. "Bana bak, Evelyn. Seni becerirken bana doğru bak."

"Walker," diye nefes alıyorum içimdeki her darbesi hızlandırırken. Boğazımdaki baskı beni korkutmuyor, aksine yaşadığımı hissettiriyor ve zevkimi artırıyor.

"Çok bağımlılık . Hayal edebileceğimden çok daha mükemmelsin. Ve şu anda şapkamı takıyorsun," diyor şapkanın kenarı arkamdaki duvara çarparken. "Lanet olsun. Daha önce bu kadar seksi bir şey gördüğümü sanmıyorum." Boğazımdaki tutuşunu , diğer bacağımı kaldırıyor, böylece ikisi de şimdi beline sarılıyor ve bana vurmaya devam ederken başını boynuma gömüyor.

Vücudum titriyor, sadece beni yerden ona güvendiğimden değil, aynı zamanda aleti o kadar büyülü ki ve içime o kadar derin vuruyor ki, boşdünyanın paramparça olacağını biliyorum.

"Etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum, Ev. Bundan zevk , değil mi?"

"Tanrım, evet, Walker. Daha fazla. Beni becermeye devam et," diyorum şapka başımdan düşerken, ama bu ikimizi de caydırmıyor. Boynunu kemiriyorum, öpüyorum ve kulağına kadar yalıyorum. "Sikin o kadar mükemmel ki. Beni çok iyi dolduruyorsun."

"Siktir. konuşmaya devam et."

"Nefes alamayacağın kadar sert boşalmanı istiyorum. İkimizi de oraya götürmeni istiyorum." "Tanrım. Bir an önce oraya gitmelisin."

Aramıza uzanıyorum ve klitorisimin etrafında dönüyorum, orgazmımın mümkün olduğunca çabuk ortaya çıkmasını istiyorum. Ve neyse ki bir dakikadan kısa bir sürede kendini belli ediyor. "Oradayım Walker. Siktir, boşalacağım."

"İslat beni, Ev. Ver onu bana."

Ben çığlık attığımda Walker uzanıp avucunu ağzıma kapatıyor ve çığlıklarımı bastırıyor. Orgazmım boyunca beni beceriyor, beni ayaklarımın üzerine yatırıp içimden çıkmadan önce her son dalgaya bindiğimden emin oluyor, sikini yoğun bir şekilde okşuyor. Elbisemi yukarı itip döllerini karnıma fişkırttığına, o kadar sıcaktı ki, yemin ederim sadece görüntüsünden bile tekrar boşalabilirdim.

"Siktir. Siktir!" diye fısıldayarak bağılıyor, beni boyuyor, damgalıyor ve beni serbest bırakarak sahipleniyor.

Yüksekten aşağı inerken nefeslerimiz çılgınca, şimdi aramızdaki boşlukta birbirimize bakıyoruz.

Kararsız bir nefesle sonunda, "Tut şunu. Hemen döneceğim." Elbisemin alt bana uzatıyor, pantolonunun içine giriyor ve çıkıp gidiyor, birkaç saniye sonra elinde bir avuç kağıt havluyla geri dönüyor. "İzin ver seni temizleyeyim." Yavaşça beni arındırıyor ve sonra dizlerinin üzerine çökerek amımdaki her bir damlayı yalıyor. Tangamı yerine koyduktan sonra elbisemi indiriyor. "İşte oldu. Tamamen temiz."

Full House'daki Jesse Amca'nın dediği gibi, "Merhamet edin."

"İyi misin?" Vücutlarımızı tekrar birbirine bastırarak yüzümün yan tarafını kavıyor. "İyiden de öte. Bu-"

"Harika amına koyayım." Eğilip derinden öpüyor ve ikinci raundu başlatmak üzere olup merak etmeme neden oluyor. Ama öpücükte bir şey beni daha fazla seks için özlem duymaya itmiyor. Bu öpücük bende onunla yatağa girme, vücudumu ona ve asla ayrılmama isteği uyandırıyor.

"Evet, ," diye fısıldıyorum ayrıldığımızda.

"Artık seni becerebileceğim gerçeğinin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum, Ev. Tanrım, artık bu arzuyu saklamak zorunda olmadığımı bilmek bile beni yeniden sertleştiriyor."

Gülümseyerek, "Yakın zamanda bu konuda şikayet ettiğimi duymayacaksın" diye cevap veriyorum.

Stetsonını yerden almak için eğilip tekrar başına geçirirken dudaklarının köşesi kalkıyor. Sonra elimden beni oyuktan çıkarıyor ve ana eve doğru götürüyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Elbette. Sadece Kaydence'in uyanık olduğundan emin olmam gerekiyor."

Bizi bahçenin ortasında durdurdu. "Zaten gitmeden önce tekrar düzene koymam gereken birkaç şey var. İçeri girin, biraz dinlenin, otuz dakikadan kısa bir süre içinde orada olacağım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Onu bir kez daha öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum ama ben uzaklaşmaya başlarken kıcıma bir şaplak atıyor. "Walker!"

"Sana bunu yapmak için can attığımı söylemiştim. Ciddi olmadığımı düşünme, Ev. Şimdiye kadar bir şey söylediğimde ciddi olduğumu olmalısın." Göz kırparak benden uzaklaştı.

Sözleri kalbimi çarptırıyor. Söylediklerinde ciddi ve ne demek istediğini söylüyor. Aynı anda canlandırıcı hem de korkutucu.

soru şu: Bunu kabullenmeyi ve onunla mutlu olmayı öğrenebilir ? Yoksa sürekli diğer ayakkabının düşmesini mi bekleyeceğim?

"Hayatınla ilgili bilgi almak için bağış kampanyasından üç gün sonrasını beklemiş olmamı kesinlikle saçma buluyorum, Evelyn Sumner." Kelsea mutfağımda durmuş, ikimize birer kadeh şarap doldurmamı izlerken kalçasını çıkarıyor.

"Artık Gibson, Kelsea." Walker az önce beni duyabilseydi, muhtemelen onu düzelttiğim için beni övmek için ağzıyla bana üç orgazm yaşatırdı. Bu gece çalışıyor olması çok kötü.

Ama Kelsea'nın evime gelmesinin nedeni de bu, Walker'la olan ilişkim hakkında onu bilgilendirmek istiyorum. Tanrı biliyor ya, şu anda aklımdan ve kalbimden geçenleri anlamama yardımcı olması için en iyi arkadaşşıma ihtiyacım var.

"Oh, Tanrım. Eğer şimdiden soyadını değiştiriyorsan, bu ciddi bir durum olmalı."

Kendi bardağımlı almadan önce onun bardağını ona doğru kaydırıyorum. "Şey... geçen hafta sonundan beri işler kesinlikle değişti."

İkimiz de kanepede bir koltuk buluyoruz ve ben minderlere yerleşirken bacaklarımı altına sokuyorum.

Kaydence uyuyor, böylece tüm enerjimi en iyi arkadaşşımla vakit geçirmeye odaklayabiliyorum.

Kelsea büyük bir içki aldıktan sonra dudaklarını şapırdatıyor ve ardından gözleriyle beni olduğum yere mıhlıyor. "Pekala. Dökül bakalım."

"Walker ve ben seks yaptık," diye kaçırdım.

Kelsea'nın gözleri fırladı. "Aman Tanrım," dedi en iyi *Janice-from-Friends* sesiyle.

izlenim.

"Evet. Walker bağış gecesinde Drew'u neredeyse dövdükten sonra eve geldik ve onu neden öyle konusunda benimle . İnsanlar hakkımızda bir şeyler söylüyorsa beni savunmaya niyetli olduğunu biliyordum, ki öyle olduğunu biliyorum. Bütün gece gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ama Drew'la olan şey? O farklıydı."

"Tanrım, bir yanım ne dediğini bilmek istiyor ama bir yanım da istemiyor."

"Evet, Walker bana söylemezdi." Dürüst olmak gerekirse, içselleştirmemek için bilmememin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Zaten başkalarının fikirlerinin beni etkilemesine izin veriyorum.

"Peki, siz buraya geldikten sonra ne dedi?"

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etti, Kelsea," diyorum Kelsea dudaklarını emerken. Bakışlarımı ona diktiğimde kaçırıyor. "Bekle. hissettiğini biliyor muydun?"

"Belki ..." diye uzatıyor.

Neredeyse kendimi kanepenin üzerinden ona doğru fırlatacaktım. "Aman Tanrım, Kelsea! Neden bir şey söylemedin?"

"Bana !" diye karşılık veriyor. "Wyatt ve ben fark ettiğimizde Walker bunu kendisine bile itiraf etmemiştir."

"Ne zaman öğrendin?"

"Schmittyle ilk görüşmeye başladığın zaman."

Omuzlarım düştü. "Neden hiçbir şey söylemediğini sorduğumda bana böyle dedi." Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. "Bu çok vahşi. Bir parçam ya olsaydı diye düşünüp duruyor."

"Hayır, bunu yapma." Sözümü kesti. "Bu oyunu oynayamazsın, Ev. Hayat olması gerektiği gibi gelişti. Walker devreye girseydi, Kaydence'e sahip olamazdın."

"Evet, biliyorum." Ben geçmişe takılıp kalmamaya çalışırken aramızda bir dakika sessizlik oluyor.

"Yani duygularını itiraf ettiğinde onunla seks yapmaya mı karar verdin?" diye soruyor gülerek. ". Ama dürüst olmak gerekirse, Kels ... bu daha çok beni nasıl savunduğuyla ilgiliydi. Beni dövmek üzereydi.

Beni savunmak için Drew'un canına okudu. Ben . . . Daha önce hiçbir erkekten böyle bir şey görmemiştim. Ve o anda kendimi onun yanında çok güvende hissettim."

Kelsea başını yana eğiyor. "Walker işte böyle bir insan, son derece sadık. Kabul ediyorum, onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ama bu çocuk her zaman değer verdiği insanları korumuştur. Ve bence, tepkisine , seni önemseydiği çok açık."

"Ben de onu önemsiyorum."

"Peki bu ne anlama geliyor? Tüm o seksten sonra konuştunuz mu?" Kıkırdıyor. "Özür dilerim."

"Kelsea . . . Hayatımda hiç böyle sikilmedim." Bu sefer kıkırdıyor. "Adam tam bir hayvan ve biliyorsun seks benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Benim çok uzun zaman geçtiği için mi yoksa sadece o olduğu için mi bilmiyorum ama ben sikmatize oldum."

"Şey, ben onun erkek kardeşiyle evliyim, bu yüzden lütfen bana tüm detayları anlatmaktan kaçının, ama sizi anlayabilirim." Kahkahalarımızı paylaşırken kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor. Artık seks hakkında konuşurken o kadar da çekingen olmamasına çok sevindim ve sanırım Wyatt'a bu konuda daha rahat ve kendinden emin hissetmesini sağladığı için teşekkür etmeliyim.

"Konuştuk, ama ..."

"Ama ne?"

O gecedan bu yana Walker'dan ilk kez uzak kalıyorum o günden bu yana geçen her gün zihnimi mantıklı düşünmekten alıkoyan orgazmlarla doluydu. Şimdi biraz boşluğum olduğu için durumu daha net bir zihinle değerlendirebiliyorum. Ve fark ettim ki dehşete düşmüş durumdayım çünkü bu ilişkideki riskler gerçekten çok yüksek.

"Bilmiyorum. Sahte kocamdan etkileniyorum. Ben de ona karşı bir şeyler hissediyorum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Kelsea alay ediyor. "Her şeyden önce, o senin *gerçek* kocan. İkincisi, ne yapıyorsan yapmaya devam etsen ve seni nereye götüreceğini görsen nasıl olur? Fazla düşünmeyi bırak."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bunu fazla düşünmenin kraliçesi olan arkadaşım mı söylüyor?"

Kelsea gülüyor. "Biliyorum, ama tüm bu fazla düşünmenin beni getirdiği yere bakın. Wyatt ve ben yıllarca birbirimizin etrafında dolandık, birlikte olabileceğimiz zamanı boşa harcadık. Schmitty'nin ölümü hepimiz için bir uyanış çağrısı olmalı, Evelyn. Zaman asla garanti değildir, bu yüzden her günü değerlendirmeliyiz. Ve bazen bu, beynimizin mantıklı kısmını, bizi tehlikeden ve zarardan uzak tutmak için tasarlanmış kısmını kapatmak ve sadece yaşamak anlamına gelir."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Dallas'tan ayrılıp buraya taşındığınızda yaptınız."

"Yine de o farklıydı Kelsea. O zaman endişelenmem gereken tek kişi bendim. Şimdi Kaydence var ve Walker'ın duyguları da bunda bir etken. Sadece tekrar gafil avlanmak ya da onu incitmek istemiyorum - ya da kendim incinmek istemiyorum."

Kelsea bardağından bir yudum alır. "Ona neden bu kadar korktuğunu söyledin mi? Seni bu kadar temkinli yapan ne oldu?"

"Her şey değil. Parça parça." Kelsea beni evimi terk etmeye ve yeni bir yerde yeniden başlamaya zorlayan her şeyi bilen tek kişi. Bu bilgiyi kendime saklamaya yemin ettim çünkü o zamanlar etrafımı saran söylentiler ve spekülasyonlar bir daha asla hissetmek istemediğim duygular uyandır. Ne yazık ki arabuluculuk sayesinde hayatımın o dönemi günümüze taşınıyor. Belki de bu yüzden da huzursuzum.

"Bu anlamasına yardımcı olabilir, Evelyn."

"John'un ailesi bu konuda bir şeyler biliyor, Kels. Bilmek zorundalar. Arabuluculuk sırasında avukatları firma hakkında bir şeyler söyledi."

"Yikes." Alt dudağını ısırtıyor. "Walker sana bunu sordu mu?"

"Evet, ben ona CliffsNotes versiyonunu verdim. Ama ..."

"Başka birinden riskini almak yerine senden duyması, hikayeyi senin açımdan dinlemesi daha iyi olmaz mı sence?"

"Ama ya John'un ailesi hikâyenin tamamını bilmiyorsa ve aslında sahip olmadıkları bilgilere gibi davranıyorlarsa? Walker'a bir hiç uğruna anlatmış olurum."

"Hiçbir şey için değil, Evelyn," diye düzeltiyor beni, ama bu midemin sıkışmasına neden oluyor. "Ona anlatmış olacaksın çünkü ona güvenmek ilişkilerin özüdür. Bu bilgi konusunda ona güveniyor musun?"

"Sanırım," diye cevap veriyorum, içten içe cevabın evet olduğunu bilsem de.

"O zaman belki de bana yaptığın gibi ona açılmak için kendini zorlamalısın." "Kelsea .

.."

Ayağa kalkıyor ve kanepede bana yaklaşıyor, dizi dizime çarparken elime uzanıyor. "Sana söz veriyorum Evelyn, Walker güvenebileceğin tek kişi. Belli ki ona karşı bir şeyler hissediyorsun ve eğer ikiniz arasında bir şans vermek istiyorsan, o zaman seni tanıması gerekiyor.

-Dağınık kısımları da. Biraz büyümenin zamanı geldi."

"Ama istemiyorum," diye sızlanıyorum ve ikimizi de güldürüyorum.

"Yaşlanmak konusunda söz hakkımız olmadığına eminim, Evelyn. Aslında, önümüzdeki hafta yirmi sekiz yaşında olacaksın, değil mi?"

"Ah, bana hatırlatma."

"Oh, yapacağım, çünkü sen benden büyüksün ve bunu hatırlamak hoşuma gidiyor." Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Serseri."

"Yaşlanmayı kontrol edemeyiz, Ev. Ama işe koyulmaya istekli olursak bilgeleşmeyi kontrol edebiliriz. Geçtiğimiz yıl çok şey yaşadın ve ben kendi krizimi yaşarken, hayatımı ve Wyatt'a olan hislerimi anlamaya çalışırken, sen benim yanımdaydın ve beni istediğim şeyin peşinden gitmeye . Korkunçtu, ama bir saniye bile pişman değilim. Ve şimdi, ben senin için aynı şeyi yapacağım. Çünkü sen de kesinlikle aynı yol ayrımındasın. Yavaş ol ama onu kendinden uzaklaştırma. Bunun yerine, bana karşı olduğun gibi ona karşı da savunmasız olmak için kendini zorla. İkiniz de bu tür bir ilişkiyi hak ediyorsunuz ve korktuğunuzda sizi yakalaması için ona buna sahip olabileceğinizi biliyorum."

"Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum, Kelsea Anne Gibson."

"Sensiz ben o olamazdım, Evelyn Grace Sumner."

"Artık Gibson," diye düzeltiyorum onu.

"Olabilir, Ev. Sadece bunu yürekten istemelisin."

CHAPTE R FOURTE EN

Walker

"Gibson!" Şef köşeden döndü ve benimle göz göze geldi. "Evet, Şef?"

"Ofisime. Şimdi." üzerinde dönüyor ve ben de onu takip ediyorum, Drew'un koridorun diğer ucundan aynı kapıya yaklaştığını fark ediyorum.

Bu, bağış kampanyasından bu yana görevdeki ilk vardiyam ve geçen hafta sonu yaptıklarımın gerçekliğiyle yüzleşme vakti geldi.

Dürüst olmak gerekirse, arkadaşımın yüzünü mahvetmeye bu kadar yaklaştığımı unutmuştum çünkü son kırk sekiz saattir Evelyn'e ve onun vücuduna dalmıştım - ki inanın bana, bu *şimdiye kadarki* en iyi dikkat dağıtıcı ve yaşama şekli.

"Oturun beyler." Ben Drew'un arkasından kapıyı kapatırken şef masasının arkasına geçti ve biz de onun karşısındaki sandalyelere oturduk. "İkinizi neden buraya çağırdığımı söylememe gerek yok sanırım."

"Hayır, efendim," diye cevap verdim.

"Güzel. Ancak istasyonun ve herkesin güvenliği için olanları konuşmamız gerekiyor." Önce bana döndü.

Yanımda oturan adama ters ters bakarak, "Sanırım bağış toplantısında kendimi gayet iyi ifade ettim, Şef," . "Evelyn hakkındaki düşüncelerine kulak misafiri olmak zorunda kalmam çok kötü ama duymamış gibi davranamam."

Drew elini yeni kesilmiş kahverengi saçlarında gezdirerek, "Özür dilerim, dostum," diye nefes alıyor. " ettim. Söylediğim şey-"

"Berbattı," diye bitiriyorum onun yerine.

"Öyleydi. Sanırım ..." Gözlerini boşluğa dikeyyor. "Sanırım bir yanımda kıskançtı. Önce Schmittty böyle bir kız buldu, sonra da sen onunla evlendin. Evelyn çok çekici biri ve onunla mutluluğunu izlemek bana yalnız olduğumu hatırlatıyor."

"Ve kadınlar hakkında böyle konuşmaya devam edersen olmaya da devam edeceksin," diye araya giriyor şef. "Söylediğin şeyi duymadım ama Walker sana elini sürmeden önceki kısmını duydum. Ve oğlum ... hiçbir kadın bu tür sözlü aşığılamayı hak etmez."

Drew başını öne eğdi. "Biliyorum, efendim."

Şef gözlerini bana çevirdi. "Bu, halka açık bir yerdeki davranışını mazur göstermez Gibson."

Olay çıkardın. Tüm kasaba onu tehdit ettiğinize tanık oldu. Bu sizi ya da karakolu iyi bir şekilde göstermiyor."

"Anlıyorum efendim. Ve özür dilerim. Ama-"

Elini kaldırarak beni susturuyor. ". Eğer biri karım hakkında böyle bir şey söyleseydi, muhtemelen ben de aynı şekilde karşılık verirdim. Ama mürettebat arasında düşmanlık besleyemeyiz. Bir yangın ya da trajediyle yüzleşmek için bir araya gelmemiz gerektiğinde güvenli bir ortama sahip olmalıyız. Bu yüzden ikiniz de bir sonraki emre kadar ev işleriyle ilgileneceksiniz."

Sikeyim. Herkesin arkasını toplamak -tuvaletleri ovma, tüm çarşaları yıkama, yerleri silme- buradaki en kötü iş. Ama şefin gözüne girmenin yolu buysa, sanırım yapmak zorunda olduğum daha kötü şeyler de var.

"Evet, efendim." Drew ve ben .

"Güzel." Şef sandalyesinden kalktı, pantolonunu yukarı çekti ve kemerini göbeğinin altında düzeltti. "Şimdi buradan çıkın ve aranızdaki her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamaya çalışın ki buradaki herkes kış yanaklarını açsın. Ortalıkta çok fazla gerginlik var ve ben bununla uğraşmayı reddediyorum."

Drew ve ben onun ofisinden çıktık. Onunla ve diğer birkaç arkadaşla paylaştığım ranzaya yöneliyorum ama o da beni takip ediyor. "Walker . . ."

"Drew, bunu geride bırakalım," diyorum arkamı dönüp onunla yüzleştiğimde. "Gerçekten üzgünüm, dostum."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Özür dilemen gereken kişi ben değilim. Özrü daha çok Evelyn hak ediyor."

"Haklısın."

"Biliyorum."

Birkaç garip an için sessizliğe gömüldük.

"Yani aramız iyi mi?" diye soruyor sonunda, elini uzatarak.

Gözlerimi onun beni bekleyen avucuna dikiyorum ve kin tutmaya değil değmeyeceğini düşünüyorum. Lanet , istiyor muyum? Ama aynı zamanda biliyorum ki, iş başa düşerse bu adamın benim arkamı kollamasına ihtiyacım var. Bu yüzden hem hayatlarımızın hem de işlerimizin iyiliği için onunla yarı yolda buluşuyorum. "Biz iyiyiz."

"Beni nereye götürüyorsun?" Evelyn kamyonetimin yolcu koltuğunda gözleri bağlı bir şekilde oturuyordu. Bugün onun doğum günü ve ne kadar bir şey yapmak istemediğini söylese de, bunu bir cevap olarak kabul etmeyecektim. Bu kadının doğum gününü daha önce hiç bu kadar önemseyen biri oldu mu bilmiyorum. Ama eğer benim karımsa, bu dünyaya geldiği günü kutlayacağımdan eminim.

Ama daha da önemlisi, ona benim olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.

"Bu bir sürpriz. Bu yüzden gözlerin bağlı, kadın."

"Huysuzluk etme Walker. Bu tavrın daha sonra şansının yaver gitmesine yardımcı olmayacak."

"Şansa ihtiyacım yok. Bu gece sana tapmayı bitirdiğimde, sikim için yalvarıyor olacaksın, Evelyn."

Tekrar yola odaklanmadan önce dudaklarındaki gülümsemeyi yakalıyorum.

Bu gece onu nasıl şımartmak istediğimi düşünürken, mahremiyetin muhtemelen onu en rahat hissettirecek şey olacağını biliyordum. Bağış kampanyasından bu yana kasabada dolaşan tüm mırıltılarla birlikte, onu yemeğe götürmek, ona bir yemek pişirmek ve şehrin bir bölümünü göstermek kadar düşünceli görünmüyordu.

Newberry Springs benim için önemli.

Arkada yiyecek ve şarap dolu bir sepetim ve umarım seveceği küçük bir daha var. Kaydence'i bıraktığımızda onu almak için çiftlikteki eski odama koşmak zorunda kaldım.

Güneş uzaklarda batıyor ve Tanrı'ya şükür, çünkü sıcak ve nem arasında, Teksas'ta Temmuz ayının sonu acımasızdır. Ama bu geceki zamanımızı en iyi şekilde değerlendireceğim ve kalbimi biraz daha ortaya koyacağım.

Evelyn'in duvarlarının hala yüksek olduğunu hissedebiliyorum, ancak dokunduğumuzda, güldüğümüzde ve birlikte o rahat sessizliği bulduğumuzda, onunla gerçek bir gelecek görebiliyorum.

Sadece onun da istiyorum.

Bir süredir kullandığım toprak yolda durduğumda, kamyoneti park ediyorum ve Evelyn'e dönüyorum. Onu göz bağı içinde görmek, eğer daha sonrası için bana fikir veriyor.

"Burada mıyız?" diye soruyor, başını bana doğru çevirerek.

"Gidiyoruz." Yanımdan inip kamyonetimin kaputuna dolanıyorum ve kapısını açarak ayaklarımızın altındaki toprak yolda ona yardım ediyorum. , kovboy çizmeleriyle birlikte bana düğün günümüzde nasıl görüldüğünü hatırlatan beyaz bir güneş elbisesi var. Saçları dalga dalga bukleler halinde aşağıya dökülmüş ve dudakları öpmek ya da vücudumun her yerine sürmek için sabırsızlandığım al bir renge boyanmış.

Başının etrafına uzanarak göz bağını çözüyorum ve çevremizi incelerken gözlerinin çırpınarak açılmasını izliyorum.

"Neredeyiz biz?"

"Hiçbir yerin ortasında," diye cevap verdim.

Gözleri tekrar benimkilere takılmadan önce kafası etrafımızda dönüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sadece biz. Etrafta bize bakacak, bizi rahatsız edecek kimse yok; sadece huzur, sessizlik, yemek ve eğer istersen sessizlik."

Gülümsemesi yavaşça artıyor, ta ki kendini bana doğru atıp ağzını benimkine yapıştırana kadar. Dudaklarının kenarını yalıyorum, bana izin verdiği anda dilimi onunkine değdiriyorum ve öpüşmemizin tutkusu aramızda hiç kaybolmamasını umduğum bir kıvılcımı ateşlerken onu kollarımda tutuyorum.

"Bu mükemmel, Walker."

"Böyle düşünmenize sevindim. Şimdi birkaç şeyi ayarlamam gerekiyor, ama biraz keşif yapmaktan çekinmeyin."

Evelyn çim alanda adımlarını benden uzaklaşıyor ve ben de işime geri dönmeden önce onun görüntüsünü takdir etmek için bir an duruyorum.

Bu boş arazi parti vermemiz için mükemmel bir yerdi. O zamanlar bu kadar büyümüş değildi, bu yüzden şenlik ateşi yakar, büyük kardeşlerimizden bize bira ister ve lisemize zaman buluşacağımıza dair toplu bir mesaj gönderirdik. Ne yazık ki bu uzun sürmedi çünkü kolluk kuvvetleri hemen fark etti ama şimdi arazi Yaşlı Adam Higgins'e ait. Geçen yıl bir araba kazası geçiren ve bacağında hayati tehlike arz eden bir kanama olan karısını hayatta tutmaya yardım ettim, bu yüzden bana ondan bir şeye ihtiyacım olursa sadece istememi söyledi.

Bu hafta, o iyiliği istedim.

Her şey yerli yerine sonra Evelyn'i arıyorum, ancak onu kamyonun önünde, uzaktaki gün batımına buluyorum. Gökyüzü bu gece morun bir tonunda, pembe ve mavinin bir tutamıyla serpiştirilmiş. Güneş ışınları ufukta yayılıyor, ancak arka planda bu gökyüzü ile onu görmek asla unutamayacağım gerçek manzara.

"Yemin ederim, buradaki gün batımları başka hiçbir yere benzemiyor," diye yanına yaklaştığımda.

"Yani, karşılaştıracak başka bir şeyim yok ama sanırım aynı fikirdeyim." Aşağı uzanıyor, Elini elime alıyorum ve , bileğini nazikçe öpüyorum, tenini ısııyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor,

dudaklarımın kolunda gezinmesini izliyor ve onun da benim gibi düşüncelerimi anladığını söyleyebiliyorum

gibi. "Aç mısın?" "Açlıktan
ölüyorum."

"O zaman seni tatlıya almadan önce karnını doyurmama izin ver."

O kıkırdarken, onu kamyonetin arkasına ve yolun kenarına çekiyorum, orada bir battaniyenin üzerine piknik .

Oturmasına yardım edip battaniyeye uzanırken "Walker," diye soluğa kalıyor. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Tabii ki." Piknik sepetine uzandım ve yaptığım parmesanlı tavuk güvecini çıkardım. Aslında Kaliforniya'daki milyarderin internetten bulduğum tarifini değiştirmiştım. Videosu viral olmuştu ve bunun iyi bir nedeni vardı - bu yemeğin onun versiyonu muhteşemdi.

Evelyn tavuk, makarna ve salatayı hazırlamama yardım ediyor ve ben de böcekleri uzak tutmak için bir sitronella mumu yaktıktan sonra yemeğe .

"Bu çok iyi, Walker." Çiğnemeyi bitirdi. "Her gece benim için yemek yapmana alışabilirim. Hayatımda hiç bu kadar iyi yemek yediğimi sanmıyorum."

"İzin verirsen sana her gece yemek yaparım" diyorum, yutkunuyor ama cevap vermiyor.

Ne zaman sonsuza kadar diye bir şeyden Evelyn donup kalıyor. Kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum. Benim duygularım onunkilerden çok daha uzun süredir geliyor. Ama artık ona sahip olduğuma göre, onu elimde tutmak için canla başla mücadele edeceğim ve bu da niyetlerimden ve arzularımdan kaçmamak anlamına geliyor.

Yemek yerken "Vardiyan nasıldı?" diye soruyor.

Dün gece işten yeni geldim ve eve vardığımda pek konuşmadık, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

"Çok kötü değil. Sadece göğüs ağrısı için birkaç çağrı. Oldukça normal."

"Peki ya Drew'la?" diye sorarken gözlerini tabağına dikmişti.

"Şef bizi ofisine çekti ve ikimize de biraz fırça . Ama haklıydı. sonraki kadar temizlik görevindeyiz, ki bu itfaiye istasyonunda yapılacak en kötü görevdir, ama sorun değil." Bir parça daha tavuk alıp ağzıma atarken omuz silkiyorum.

"Yani siz ikiniz iyi misiniz?" Başını kaldırıyor ve gözlerinde bir sürü soru görebiliyorum. "İyiyiz."

Başını sallayarak, "Erkekleri anlamıyorum. Eğer Kelsea ve ben böyle bir kavgaya , bir daha arkadaş olamazdık. Ama erkekler kelimenin tam anlamıyla yumruklaşıp iki saniye sonra tekrar arkadaş olabiliyor."

Etrafımızda yankılanan bir kahkaha attım. "Dinle, Ev. Söylediklerine hâlâ kızgın mıyım? Evet. Ama aynı zamanda bu adamla çalışmak zorundayım. arkamı kollayacağını bilmem gerekiyor. Bu olayda kendime Drew'in de bir insan olduğunu ve kötü bir seçim yaptığını hatırlatmak zorunda kaldım. Aslında sözlerinin çoğunun kıskançlıktan kaynaklandığını itiraf ."

"Kıskançlık mı? Neyi?"

Uzaniyorum ve parmağımla yüzünün yan tarafını okşuyorum.

"Biz." "Oh."

"Evet, görünüşe göre Drew yalnız ve John'la sana sahip olduğumuz için nasıl bu kadar şanslı olduğumuzu merak ediyor." "Ben John' ait değildim," diye karşı çıkıyor.

"Evet, ben de öyle hissediyorum." *Çünkü sen bana aitsin. Her zaman benim olman gerekiyordu.*

"Yani, soyadım artık Gibson, değil mi? Bence bu her açıklıyor." "Siktir, Ev."

Bunu söylediğini duymak beni sertleştirdi."

Tabağını kenara itiyor ve sonra doğru sürünerek yumuşak bir öpücük veriyor ve gecenin geri kalanını için kendimi tutmaya . Ama planladığım her şeyi yapacağımızdan emin olmalıyım. Bu kadına tekrar sahip olmak için sabırsızlanıyorum.

En azından, sanırım yapabilirim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra tüm tabakları yiyecekleri kaldırıp sepeti kamyonetime geri yerleştiriyorum. Taksideyken telefonumu setine bağlıyorum ve ikinci perde için hazırladığım çalma listesini başlatıyorum. Jordan Davis'in "Slow Dance in a Parking Lot" şarkısı hoparlörlerden süzülüyor ve ben ona doğru ilerlerken Evelyn'in dikkatini çekiyor.

"Bu şarkıya bayılıyorum."

"Ben de istiyorum." Elini onu göğsüme çekiyorum, belinden tutarak bizi dolaştırıp müziğin ritmine göre dans . "Bağış gecesinde istediğim gibi dans edemediğimden ve o zamandan beri yatağında bol bol yatay dans ettiğimizden, bu gecenin gerçekten dans etmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm."

Yanaklarını süsleyen kızarıklık tam da istediğim tepkiydi. "Walker . . ." "Şşşt ..." Diyorum ki. "Sadece beni takip et"

Biz dönüp dururken Evelyn başını benimkine yaslıyor, ara sıra attığı kahkahalar kulaklarıma sadece benim için yapılmış müzik gibi geliyor. Şarkı bittiğinde Rascal Flatts'ın "My Wish" şarkısı çalıyor. Onu göğsüme yakın tutarken Evelyn'in kulağına melodiyi mırıldanıyorum.

"Dans edebilmen çok seksi," diye mırıldanıyor.

"Fotoğraf çektirirken mi olduğunu düşündün?" Kaydence'in altı aylıkken onunla ilk kez dans ettiğim fotoğraf çekimini düşünerek soruyorum. Ama o farklıydı. O zamanlar nasıl hissettiğimi bilmiyordu.

"Evet. Bu beni şaşırttı ve seni daha da çekici kıldı."

"Oh, evet." Kaşlarımı oynatıyorum. "Bana nasıl seksi olduğumu düşündüğünden biraz daha bahset." Şakacı bir şekilde göğsümü itiyor ama ben onu kafesliyorum. İyice hazır olana kadar onu bırakmamın imkanı yok.

"Tanrım, kendini bir şey sanıyorsun."

"İstersen daha sonra benimle doyabilirsin."

Başını bana doğru eğiyor ve dudaklarını büzüyor. "Walker ..."

"Tamam. Uslu duracağım. Ama dürüst olmak gerekirse ... senin için işler ne zaman değişti, Ev? Karşı konulmaz olduğumu ne zaman fark ettin?"

Gözlerini deviriyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım düğünden kaynaklandı. Beni öptüğünde vücudumda garip bir his oluştu. Sanki senden bana doğru bir elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettim. O kadar gergindim ki bunu ona bağladım. Sonra seni üstsüz gördüm." *Kelsea o kısmı zaten anlatmıştı.* "Ama sonra seni Kaydence'le her gördüğümde ve her seferinde benim için ayağa kalkıp beni korumaya çalıştığında, bu çekim artmaya başladı." Elini saçlarımin arasında ve enseme gezdiriyor. "Ve şimdi kontrol edilemez hissediyorum."

"Sana olan hislerimi gömmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin, Ev. Peki şimdi gerek kalmadı mı? Kendimi özgür hissediyorum, sanki göğsümün ortasından bir tuğla kalkmış gibi." Dudaklarımı onunkilerin üzerine koymadan önce uzanıp kışını avuçluyorum. "Sana doyamıyorum. Ya da o küçük kıza." Ellerimi poposundan çekiyorum ve sonra kamyonetin kasasına girmesine yardım ederek bağlantımızı koparıyorum.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun Walker," diyor bizi daha rahat ettirmek için arkaya yerleştirdiğim mindere yerleşirken.

"Hiç bebeklerle birlikte olmadım, Ev. Ama ona bakmaya yardımcı olmak için her şeyi öğreneceğim. Onun mutluluğu bir numaralı önceliğimiz."

"Peki iki numara nedir?"

"Bana güvenebileceğini gösteriyorum."

Öne doğru eğilip beni tekrar öpmeden önce gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Dudaklarımız yumuşak bir şekilde ama hiç de tutkulu değil. Ve bunu o başlattığı için, duygularının ortaya çıktığını biliyorum, bu da bana er ya da geç beni söylüyor.

Ayrıldığımızda, sürprizimin diğer parçası için arkama uzanıyorum. "Şimdi başka bir şey planladım." Güneş tamamen batmış, gökyüzünü hızla siyaha bir gece mavisine boyamıştı. "Bana benzin istasyonundaki tebrik kartlarından bahsettiğinden beri şehirde onları . Ve birkaç tane buldum."

Tüm vücudu . "Yaptın mı?"

"Evet, Newberry'ye geçmeden önce kasabanın kenarındaki Quick Trip'te." Arkamdaki çantadan bir kart ve ona uzattım.

"Bana kart mı aldın?"

"Aldım."

Titreyen elleriyle zarfı açar ve ön yüzünde ay resmi olan düz bir kart çıkar. Arka plan siyahtır ve ay koyu renkte göze çarpmaktadır, özellikle de yüzeyindeki kraterler.

Açıyor ve içindekileri okuyor. "Herkes birinin güneşi olmak, birinin hayatını ister. Ama sen daha çok benim ayım gibisin, en karanlık anımda hayatımı ." Karta o kadar uzun süre bakıyor ki aklından neler geçtiğini merak ediyorum.

Ama sonra dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Duygularını bastırırken alt dudağı titriyor. "Walker ..."

Yüzünün yan tarafını tutuyorum. "Bu doğru, Evelyn. Evlenmeden önce çok karanlık bir yerdeydim. Ve şimdi, dünya hala biraz karanlık, ama sen benimkine ışığı geri getirdin. Sen ve Kaydence." "I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bir kahkaha atarak arkama uzanıyorum ve sürprizimin diğer parçasını çıkarıyorum. "Peki, yerine Ay'a bakıp kendimiz görmeye ne dersiniz?" Elimde eski teleskopumu tutuyorum, çocukluğumdan beri sahip olduğum ve çiftlikte yıldızlara bakmak için kullandığım teleskop. Uzaydaki her şeye takıntılı olduğum bir dönemden geçtim. Ailem bana bu teleskopu sekiz yaşımdayken Noel için almıştı ama büyüdükçe ilgi alanlarım değişti. Neyse ki, ondan hiç kurtulamadım.

Evelyn kıkırdıyor. "Aman Tanrım! Bu şey kaç yaşında?"

yaparken gökyüzüne bakıyorum. "Neredeyse yirmi yıl mı?"

"Hâlâ çalışıyor mu?"

"üzereyiz."

Ay objektifte net ve temiz görüne kadar düğmeleri kurcalıyor, ayarları yapıyor ve farklı görünümmler deniyorum. "İşte böyle, bebeğim. bir bak."

Evelyn gözlüğe doğru ilerliyor ve aya bakarken nefesi kesiliyor. "Luna," diye fısıldıyor, göğsüm alev alev yanıyor.

Onun için istediğim şey buydu - onu dinlediğimi, onu eşsiz kılan şeyleri önemsemişimi göstermek; eğer Ay'ı seviyorsa, bunu ona elimden gelen her şekilde verebileceğimi göstermek.

Başını kaldırdığında, gülümsemesi bir mercekten baktığımız kayadan daha parlak. "Görmek ister misin?"

"Evet." Sıramı alıyorum, ayın ne kadar basit ama nefes kesici olduğuna hayranlıkla bakıyorum. Ve Evelyn'in onunla bir bağı olduğu için, birden benim için de anlamlı hale geliyor.

birkaç takımyıldızına ve sonra onu kollarımda tutarken kamyonetin kasasına uzanıyoruz.

"Bu geçirdiğim en güzel doğum günü Walker."

Başını göğsüme yasladığında omzunu okşayarak, "Sevindim," diyorum.

"Cidden. Bu çok düşünceliydi. Ve çok güzeldi. Ve ben ..."

Bana bakması için başını eğiyorum. "Ve sen bunun her bir parçasını hak ediyorsun." "Teşekkür ," diye fısıldıyor beni iffetsizce öpmeden önce.

"Bir şey değil. Ama daha bitmedi. Sana hâlâ birkaç orgazm yaşatmam gerekiyor. Buna hazır mısın?" Dudakları o kadar hızlı aralandı ki gülümsemesindeki dönüşümü neredeyse kaçıracaktım. "Fazlasıyla hazırım." "Aferin kızıma. Sadece her şeyi temizlemem gerekiyor, sonra eve gideceğiz."

Kamyonun kasasından iniyorum ve Evelyn'in inmesine yardım ediyorum. "Walker?" diye soruyor benden uzaklaşmadan önce.

"Evet, bebeğim?"

"Arkamdan kıcıma şaplak atarken bana iyi bir kız diyebilir misin?" diye soruyor kaşlarını .

Aletim bir sertleşti. "Evet, yapabilirim."

"Güzel. Çünkü bence bu mükemmel doğum gününün en güzel yanı bu olurdu." Kamyonetin kapısını açıp içeri yerleşiyor.

"Doğum günü kızı istediğini alır," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve sonra tüm dileklerini gerçekleştirmek için eve gid.

C H A P T E R F I F T E E N

Evelyn

"**Z** Yeni vitrine bayıldım," diyorum çalışanlarımdan Melissa', ikimiz de onun bugün gösterdiği sıkı çalışmayı takdir ediyoruz. Bütün sabah mağazadaki bazı ürünleri taşımakla meşguldü ve Yeni gelen ürünler için hazırladığı vitrin çok güzel görünüyor.

"Teşekkür . Sonbahara girerken bizi yönlendirmek için seçtiğiniz tüm renklere bayıldım." Sipariş ettiğim serinin tamamı adaçayı yeşili, yanık turuncu, koyu kahverengi ve kremlerle dolu. Tam bir sonbahar renk şaheseri ama yine de hafif yazlık parçalar da içeriyor çünkü Teksas sıcaklığı neredeyse Kasım ayına kadar bizi tamamen terk etmeyecek.

"Ben takıntılıyım. Umarım müşteriler de öyle olur." "Aynen."

"Tamam. Gitmem gereken bir yer var, o yüzden dükkânı kapatmamda bir sakınca görmüyorsun, değil mi?" "Kesinlikle." Uzanıp Kaydence'in elini tutuyor ve öpüyor. "Bu küçük kızı özleyeceğim. böcek, yine de."

Kaydence ona gülümsüyor ve ben buradayken onun her zaman yanımda olacağını kabul eden çalışanlara sahip olduğum için minnettarım. "Bugün keyfi yerinde. Umarım bu gece iyi uyuyacağı anlamına geliyor." "

Melissa gülüyor. "Öyle olması için dua edeceğim."

Kaydence'i arkadaki araba koltuğuna bağlarken ön taraftan telefonum çalıyor. "Meşgulüm. Seni sonra ararım," diye kendi kendime mırıldanıyorum ve Kaydence'in yanağına ahududular üflüyorum. Onu güvene için acele ediyorum ve sonra arabayı çalıştırırken beni kimin aradığını görmek için telefonuma uzanıyorum.

Annem.

Ekrana bakıp aramasına cevap verip vermemeyi düşünürken içimi bir korku kaplıyor. Konuşmanın nasıl geçeceğini tahmin edebiliyorum ve yapmak üzere olduğum şey hakkında zaten yeterince kaygı duyuyorum, onun da buna katkıda bulunmasına ihtiyacım yok.

Bu yüzden telefonumu kapattım, hayatımda bana nadiren ilgi gösterdiği için benden ilgi istemesini görmezden geldim ve kocamı ziyaret etmek itfaiye istasyonuna doğru yola çıktım.

Walker bana Drew ile barıştığını anlattıktan sonra, kendimle bir hesaplaşma anı yaşadım. İnsanların fikirlerinin -Drew'un ki de dahil- beni hayatımı yaşamaktan alıkoymasına izin veremem. Walker ve Kelsea son zamanlarda bana bunu söylediler, ama sanırım sonunda kendime eski Evelyn'in

ne düşündükleri umurumda olmazdı.

o kadın, bir çocuk sahibi olduktan ve çocuğun babasını kaybettikten sonra artık ortalıkta yok. Ama onun parçaları hala içimde ve bu parçaların uzaklaşmasına izin vermeyi reddediyorum.

Dün gece, Walker bir sonraki vardiyasına çoktan başladığı için verandamda tek başıma bir kadeh şarabın tadını çıkarırken, benim yeni bir versiyonumu keşfetme sürecinde olduğumu fark ettim - anne Evelyn, hayatını hayal kırıklıklarından korumak için sınırlar koyarak yaşamış ama şimdi yetiştirmesi gereken küçük bir kızı olan bir kadın. Ve ondan pişman olmasam da, bir hayat yarattım ve benimkinden farklı bir anneyi hak eden bir kız çocuğu doğurdum - savunmasız olmaktan korkmayan ama önemli olan yönlerden hala güçlü olan biri.

önce olduğum kıza, uğruna savaştığım gücü tehlikeye borçluyum, ama aynı zamanda olmak istediğim kadına da yalnız olmadığım bir hayat arzulamayı - ve bu da kendimi Walker'la daha fazlası olasılığına açmak anlamına geliyor.

İstasyona yanaştığımda sinirlerim damarlarımda dolaşüyor. çelik kapılar açık, motorlar sergileniyor ve içeride dolaşbirkaç adam görüyorum. Walker bana yeni motorun henüz gelmediğini söyledi. Ancak bağış kampanyasının başarılı olduğunu ve herkesin bu konuda çok heyecanlı da söyledi.

Oynamak için yeni bir oyuncak alan küçük bir çocuk kadar heyecanlıyım sanırım.

Ben arabamdan çıkarken üç adam binanın sol tarafında basketbol oynuyor. Walker bana vardiyaların çoğunda çağrılar arasında çok fazla boş zaman olduğunu söyledi, bu yüzden çocuklar kendilerini meşgul edecek ve kıçlarının üzerinde oturmayacak bir şeyler bulmaya çalışıyorlar. Kaydence'i araba koltuğundan alıp bebek bezi çantasını omzuma , arabamı kilitleyip en büyük eleştirmenlerimden birkaçıyla yüzleşmek için adım atarken topun sekme sesi istasyonun duvarlarında yankılanıyor.

Görevli adamlardan biri ona doğru gittiğimi görünce gölgenin altından çıkıp gözlerini güneşten koruyor. "Evelyn?"

"Hey, oradaki." Dürüst olmak gerekirse bu adamın adını hatırlamıyorum. Schmitt ve ben birlikte yattığımız zamanlarda istasyondan birkaç kişiyle takılırdık ama sanırım bu adam yeni. Belli ki benim kim olduğumu biliyor. "Walker buralarda mı?"

"Evet. İçeride yemek yaptığına eminim." *Kulağa doğru geliyor.* "Beni takip edin." "Teşekkürler."

Garajdan binanın yaşam bölümüne açılan kapıyı açtığında bir çift gözün üzerimde olduğunu hissederek gidiyorum. Kargaşa dolu bir odaya girmeden önce dar bir koridorda yürüyoruz. adamın arkasından içeri girdiğimde tüm bunlar sona eriyor.

"Walker? Ziyaretçileriniz var," anons ediyor adam, Walker ocaktaki pozisyonundan dönerken, bizi görünce tüm yüzü aydınlanıyor.

"Hey," diyorum, ona bir sürpriz yapmayı seçtiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Gözlerim odanın içinde geziniyor ve köşedeki Drew'a takılıyor, o da benimle göz göze geliyor ve sonra bakışlarını önündeki tabağa indiriyor.

Bir anda Walker durdu ve dikkatimi çekti. "Hey, bebeğim." Herkesin önünde eğilip beni öpmeden önce avucunu yanağımda gezdiriyor. İlişkimizin geçerliliği konusunda daha fazla teyide ihtiyacı olan varsa, Walker bunu verdi. Dilini ağzımın içinde gezdirirken birlikte olduğumuzu açıkça belli ediyor.

Kaydence, Walker'ın dikkatini çekmek istediğine karar veriyor ve Walker'ın yanağını avuçlayarak bizi ayırıyor.

Walker kıkırdayarak benden uzaklaşıyor ve kollarımdan tutup ciyaklayana kadar havaya fırlatıyor. "Hey, küçük baykuş. Beni özledin mi?"

Yanaklarını tutuyor ve camı kırabilecek bir ılık atıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Mutfağında bir bebek mi var?" Şef odaya girdiğinde sorar ve göz teması kurar

Be

n. "Ah. Üzgünüm." Onu Walker'dan almaya gidiyorum ama şef beni başından savıyor. "Saçmalama. Bir şeyin . Sadece gözlerimin hâlâ çalıştığından emin olmaya çalışıyordum."

"Kaydence'e merhaba de Şef," diyor Walker kızımı ona doğru taşıırken, ben de izliyorum

İkisi de üzerine titriyor. Diğer çocuklardan birkaçı da onunla tanışmak için yanına geliyor ve o anda fark ediyorum ki, muhtemelen hepsi onda John'u görüyor.

Birdenbire oda iki santim büyümüş gibi geliyor ama kendimi toparlamak için mücadele ediyorum.

Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Hayır, sen . Bunu sadece kendin için değil, Walker için de yapıyorsun.

"Brad? Yemeği bitirebilir misin? Tek yapman gereken sosu karıştırmak," diyor Walker omzunun üzerinden.

Brad taburesinden kalktı. "Sorun değil."

Walker bana dönüyor ve Kaydence'i tutmaya devam ederken beni göğsüne çekiyor. "Bu bir sürpriz."

"Biliyorum. Dükkkândan eve gitmeden önce gelip merhaba diyebiliriz diye düşündüm." *Ben de seni özledim.*

"sevindim. Bir tur atmak ister misiniz?" Elini . "Elbette."

Bizi döndürdüğünde, içinde durduğumuz mutfağın zamanda devasa bir düz ekran televizyona bakan koltuklarla dolu bir oturma odasına açıldığını görebiliyorum. Sağ iki uzun masa ve sandalyeler var, birkaç adam Walker'ın akşam yemeğini yiyor ve odanın en solundaki duvarda tavandan tabana pencereler var ve dışarıya bakıyor.

"Burası mutfak ve oturma odası, ki."

"Sence o televizyon yeterince büyük mü?" Sözlerime alaycılık

karşıyor. "İnan bana, daha büyüğü olsaydı, onu alırdık."

Gözlerimi devirirken "Erkekler," diye şaka yapıyorum.

" gel." Elimden tutuyor ve beni az önce koridorun ilerisine götürüyor. Sol taraftaki bir odaya

girdiğimizde, " yatak biri," diyor. Duvarlar sıralı

çok ince olan ranzalarla. "Aman Tanrım. Bu

yataklar korkunç görünüyor!"

Walker Kaydence'i kollarında zıplatırken kıkırdıyor. "Evet, senin yatağın kesinlikle buna tercih edilir. Ama yorgun olduğunuzda, zihniniz o noktada neyin üzerinde uyuduğunuzu gerçekten umursamıyor."

"Ertesi sabah acı içinde uyanana kadar, değil mi?"

"Kesinlikle."

Bana bunun gibi iki oda daha gösteriyor ve çocukların kullanması için on iki yatak sayıyorum.

Koridorda ilerleyip merdivenlere köşeyi döndüğümüzde, sağ tarafımdaki duvarda bir resim beni durduruyor.

John'un vesikalık fotoğrafı çerçevelenmiş, yüzü soğukkanlı, hayattayken tanıdığım kişinin tam tersi. Mavi bir arka plan üzerinde üniformasını giymiş, ama gözlerimin dolmasına neden olan şey resminin altına kazınmış altın plaket.

İkimiz de fotoğrafa ve hayatının başlangıcını ve bitişini gösteren tarihlere bakarken Walker, "Bunu ölümünden kısa bir süre sonra astılar," diyor. Sonra duvar boyunca sıra sıra asılmış diğerlerini işaret ediyor. "Bu adamların hepsi görev başında öldü."

Uzanıp bir parmağımı bardağın gezdirdim. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Belki de son birkaç ayın bana yüklediği duygularla başa çıkabileceğimi kanıtlamak için buraya gelmem boşunaydı. Belki de yanılmışım ve geçmişten kaçamam.

Walker'a dönüp baktığımda, Kaydencebakıyor ve yüzünden düzeltiyordu. Sonra onu resme yaklaştırıyor, John'un yüzünü işaret ediyor ve "Bu senin baban, küçük baykuş" diyor.

Kaydence cama vuruyor. "Da!"

İlk gözyaşı dalgası yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Bu doğru, bebeğim.

Babacığım."

"Baba!" diye tekrarlıyor ve tekrar söylediğinde Walker'a bakıyor. "Da! Da!" Sonra öne doğru eğiliyor ve herkesin bayılmaktan kendini alamadığı o ağız açık öpücükleriyle onu öpüyor - salya sümük her damlasıyla.

Walker bana bakıyor, gözleri nemle dolmuş. bakıyoruz, ağızlarımızın söyleyemediğini gözlerimizin söylemesine izin veriyoruz. Sonra ben koluna yaslanıp ağlarken beni göğsüne çekiyor.

"O her zaman onun babası olacak,

Evelyn." "Biliyorum."

"Burada olmasa bile. Onu gördüğünde, hayatında ihtiyaç duyduğu erkeğin olacağına inanmak zorundayım."

"Öyle olmasını umuyordum."

Derin bir nefes alırken göğsünün yükselmesi beni de aynı şeyi yapmaya . "Babası olmayabilirim ama onu zaman kendi kızım gibi seveceğimden eminim. Söz veriyorum." Başımı kaldırıyorum ve onu bana bakarken buluyorum.

Aklımdan pek çok şey geçiyor ama ön plana çıkan tek şey, asla unutmak istemediğimi bildiğim bir an.

"Onunla bir fotoğrafınızı çekebilir miyim? John'un fotoğrafının yanında?" "Emin misin?"

"Evet." Walker beni bırakırken gözlerimin altındaki yaşları siliyorum. "Sanırım bir gün bunu isteyecek."

Yutkunmasını izliyorum ve sonra John'un yüzünü görebilmesi için fotoğrafın yanına geçiyorum.

"İyi mi?" "Evet." Bebek bezi çantasından telefonumu çıkarıp kamerayı açıyorum ve Kaydence ile John'un fotoğrafını çekiyorum.

Cennetten onu izleyecek olan ve burada, dünyada onu sevecek olan babaları.

Ve o anda, belki onun da beni sevmesine izin verebileceğimi fark ettim.

C H A P T E R S I X T E E N

Evelyn

"C Haydi çocuklar!" Kelsea bağılıyor, ellerini o kadar sert çırpıyor ki avuçlarının daha sonra kızaracağını biliyorum. Bu oyunlardan sonra hep öyle olurlar.

Newberry Springs'in birkaç yıl önce başlattığı erkekler futbol liginde sezonun ilk maçı oynanıyor ve bu benim katıldığım ilk maç olmasa da Walker'la evlendiğimden beri gittiğim ilk maç. Şimdi daha da sinir bozucu.

İki yıl önce burada Kelsea Wyatt'a tezahürat yaparken onu destekliyor ve sonrasında Schmittyle takımın galibiyetlerini kutluyordum. Geçen yıl hamileydim, bebeğimin babasıyla her gün kavgaya ve hayatımın değişmesine hazırlanıyordum.

Ama bu yıl kızımın birlikte tribündeyim, kızımın ölmüş babasının en yakın arkadaşı olan kocama tezahürat yapıyorum ve kaçınılmaz galibiyetlerini onunla birlikte daha sonra yatakta kutlamaya hevesliyim.

Tanrım, hayatım lanet bir pembe gibi. Ancak zaman ve değişimin trajedi, büyüme ve iyimserlik getirebilmesi de şaşırtıcı.

"Bu nasıl bir karardı, hakem?" Kelsea yanımda ellerini kalçalarına koyarak bağılıyor.

"Kaçırdım. Ne oldu?" Kaydence'in yere attığı oyuncuğu aldıktan sonra doğruluyorum.

Bu onun bu haftaki yeni favori oyunu.

"Walker'ın topu yakaladığında saha dışında olduğunu söylediler ama iki ayağı da içerideydi. Aptalca," homurdanıyor. "Keşke burası NFL olsaydı ve lanet olası hakemlere itiraz etmek için video görüntülerini inceleyebilselerdi."

Gülerek en iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Bazen çok fazla oluyorsun, Kels."

Gözlerimle buluşmak için boynunu kırıyor. "O yakalamayı yapan senin kocandı. Neden daha fazla kızgın değilsin?"

"Çünkü Walker oyuna kızarsa, bunun faydalarını daha sonra göreceğim." Kaşlarımı zıplatıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Touché. Wyatt'ın bu oyunlardan sonra her zaman bol miktarda adrenalini kalır ve bu da keyifli bir akşam geçirmesini sağlar."

"Walker'ın ne kadar kablolu olacağını bu gece öğreneceğim. Ve yalan söylemeyeceğim ve bunu dört gözle beklemediğimi söyleyeceğim."

Kelsea iç çekerek bankta yerini aldı. Newberry'nin tribünlerindeyiz.

Springs Lisesi futbol sahası. Cuma geceleri lise maçları için ayrılmıştır, ancak Cumartesi günleri önümüzdeki birkaç ay boyunca her iki haftada bir erkekler liginde aittir.

Oyun aşağıdaki çimlerde devam ederken Kaydence'i kucağımda yeniden ayarlıyorum. "Geçen yıl Kaydence'e hamileyken burada oturduğumu ve ne kadar farklı hissettiğimi hatırlamam garip mi?"

"Kesinlikle hayır. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de bunu düşünüyordum." Uzanıp elimi tuttu.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bugün giymen için sana o tişörtü verdiğimde hayatının ne kadar değiştiğini gerçekten anladım."

Tüm oyuncuların eşleri ve kız arkadaşları her sezon başında bir araya gelerek erkeklerin soyadlarının yazılı olduğu tişörtler, tezahüratlarında kullandıkları ponponlar ve hatta tribünlerde tutacakları pankartlar yapıyorlar.

Dün geceki toplantıya katılamadım, bu yüzden Kelsea benim için yaptı ve bu sabah Wyatt ile Rose's Diner'da kahvaltı ettikten sonra bana verdi.

"Aslında yaptığım başka bir şey var ama onu sana korkuyorum," diyor ağzının kenarından.

"Ne oldu?"

Kelsea tribündeki çantasına uzanıyor ve benimkine benzeyen lacivert küçük bir tişört çıkarıyor. Tişörtü havaya kaldırıp çeviriyor ve "Bu Kaydence için" diyor.

Elimi uzatıp tişörtün arkasındaki benimkiyle aynı olan ismin izini sürüyorum -Gibson- ve bu hareketi içselleştirirken göğsüm daralıyor. onun soyadının yazılı olduğu bir tişört , gerçi benimkini yasal olarak Gibson olarak değiştirmedim çünkü bu konuda endişelenmem gerektiğini düşünmedim. Ama Kaydence'in onun adını taşıması ona ve diğer herkese büyük bir mesaj gönderiyor.

Kaydence doğduğunda ona kendi verdim çünkü John ölmüştü ve kızımın benimkinden farklı bir soyadı olmasını istemedim. Ama Walker'ın soyadını taşımasına izin verirsem, bu ne anlama ?

Babasının şerefini mi lekeliyorum?

Bu Walker'ın bir noktada onun adını kendi adıyla değiştirmemi isteyeceği anlamına mı geliyor?

Eğer benimkini , onunkini de değiştirmem gerekecek, bu da bunu çok gerçekçi kılacak.

"Evelyn? Zihnin dönüyor. Bunu söyleyebilirim."

Başımı sallayarak küçük tişörte birkaç saniye daha bakıyorum ve sonra gözlerimi .

"Ona yüklemene gerek yok. Walker'ın bundan haberi bile yok. Sadece belki bir aile gibi hissetmek istersin diye düşündüm."

"Hayır. Sadece ..."

Bunu neden bu kadar çok sorguluyorum?

Walker hayatımıza geri andan kızımı sevmekten başka bir şey yapmadı. Neden onun adını gururla taşıyamıyor? Bugün arkasında onun adı yazan bu tişörtü giydiğimde ben de böyle hissettim.

Ne *de* olsa biz bir aileyiz, yasal olarak ve gerçekte, zaman geçtikçe. "Onu değiştirmeme yardım edebilir misin?" Kelsea'ya soruyorum, kaşlarının şok içinde kalkışını izliyorum.

"Emin misin?" Gözlerindeki umudu görebiliyorum ve niyetinin saf olduğunu biliyorum. Ama bir yanımda en iyi arkadaşımı tanıyor ve eminim o şu anda beni test ediyor.

"Evet."

Kendimi bundan vazgeçiremeden Kaydence'in gömleğini çıkarıyorum - zaten üzerinde lekeler vardı - ve lacivert gömleği başına geçirip küçük karnını örtecek şekilde aşağı çekiyorum.

Ötüyor, ciyaklıyor ve sonra yanımızdan bir kuş uçarken baykuş sesi çıkarmaya başlıyor. Tarladan bir ıslık sesi yükselirken Kelsea "Sanırım onaylıyor," diye şaka yapıyor. "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

"Bu onun için çok şey ifade edecek, Evelyn," diyor Kelsea omzunu benimkine yaslar. "Belki ben de onun bizim için çok şey ifade ettiğini anlamaya başlıyorum."

Ve sanırım duygularımın gerçekte nerede dair kendime büyük bir mesaj gönderdim.

Kelsea'nın gözleri parladı. "İşler hâlâ iyi gidiyor mu? Hâlâ günü gününe mi yaşıyorsun?"

"Evet. Doğum günüm harikaydı ve son arabuluculuk iki hafta sonra olsa da, artık ne istediğim konusunda o kadar kararsız hissetmiyorum."

"Lanet olsun," nefes alıyor. "Gerçekten mi?" "Sanırım öyle."

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

"Hayır. Bu konuyu yeni yeni kavırıyorum, o yüzden şu anda bu konuyu açmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Eninde sonunda ne istediğini onunla konuşmalısın, Evelyn."

"Biliyorum. Ama şu anda her şey kolay, neredeyse zahmetsiz. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Kelsea kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bir ilişki içinde olmanın her şeyin her zaman harika olduğu anlamına gelmediğinin farkındasın, değil mi?"

"Biliyorum."

"Yani duygularınız hakkında gerçek bir konuşma yapmanın her şeyi mahvedeceğini düşünmek aptalca geliyor." "Şey, üzgünüm, Kels. Ama bu konuda fazla tecrübem yok, tamam mı?"

İç çekerek omzumu ovuyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece aşık olmanın neye benzediğine dair çarpık bir algıya sahip olmanı istemiyorum."

"Walker'a aşık değilim."

Kaşlarını tekrar kaldırdı. "Emin misin?"

Ona aşık mıyım? Bunu bilmek için çok erken değil mi?

"O adam evlenme teklif ettiğinden beri sadakat, dürüstlük ve destekten başka bir şey göstermedi mi?"

Kelsea sesini alçaltarak bana soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum hemen.

"Seni ne kadar çok istediğini kanıtladı mı?" "Evet."

"Arabuluculuk sona erdiğinde bu evliliğin istiyor musun?"

"Hayır," diye öyle ani cevap veriyorum ki hem Kelsea'yı hem de kendimi şok ediyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum bir ıslık sesi daha havayı delip geçerken.

Kelsea tekrar elimi tutuyor ve tamamen bana dönüyor. "Sanırım kendi soruna kendin cevap verdin, dostum." Ama bu konuyu daha fazla tartışmadan, gözleri beni geçti ve nefesinin altında "Bu da ne?" diye mırıldandı.

"Ne?" Neden bahsettiğini bulmak için dönüyorum ama elimi sıkarak tekrar dikkatimi çekiyor.

"Şimdi bakmayın ama John'un ailesinin arkamızda, tribünde olduğunu bilmenizde fayda var."

"Ne?" Fısıldıyorum. "Neden?"

Tekrar sahaya dönmek için arkasını döner. "Bilmiyorum. Ama onları görmezden gel."

"Sen bir şey söylemeseydin orada olduklarını asla bilemezdim, Kelsea." Kalbim şu anda iki nedenden dolayı hızla çarpıyor.

Tarlaya bakarken elimini üst kısmını okşuyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Ama daha sonra gafil avlanmanı istemedim. Onları daha önce görmedim, yoksa daha önce bahsederdim."

"Sence beni gözetlemeye mi geldiler? Yoksa Walker'ı mı?"

"Bu bir olasılık. Ama halka açık bir yerdesiniz. Uygunsuz sayılabilecek ne yapabilirsin ki? Futbol sahasının ortasında herkesin gözü önünde ona binecek değilsiniz ya..."

"Kaydence'i önce muhtemelen doğururdum."

Kelsea homurdanıyor, bu da benim bir kahkaha atmama neden oluyor. "Onlara sana karşı kullanabilecekleri daha fazla cephane vermeyelim."

"Muhtemelen iyi bir fikir."

Oyunun geri kalanını biri beni izliyormuş gibi hissederek geçiriyorum ve izlediklerini de biliyorum. Ama arkama bakmayı ve oynadıkları oyunu .

Bunun da ötesinde, daha önce yaptığım itiraf beni huzursuz ediyor ve buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Oyun bittiğinde, Kelsea ve ben Bay ve Bayan Schmitt'in neden burada olduğunu anladık.

Her iki takım da John'un ailesine formasını hediye etmek üzere sahanın ortasında toplanır. Geçen yıl sezon bittikten sonra öldüğü için bu sezonun başında onu onurlandırmak istediler.

Şef ve birkaç çocuk John hakkında güzel sözler söylerken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Walker'ın John'un formasını onlara vermesini bekliyorum ama Wyatt formayı John'un ailesine verirken Walker yerinde sabit duruyor, kenara çekiliyor. Wyatt takım kaptanlarından biri, bu yüzden çok şüpheli görünmüyor, ancak John ve Walker en iyi arkadaş oldukları kalabalıktaki diğer insanların bu jestin benim gibi 'dan değil de Wyatt'tan gelmesini sorgulayıp sorgulamadıklarını merak ediyorum.

Ancak Walker'ın John'un ailesine neredeyse dik dik bakması bana velayet savaşından dolayı hala kızgın söylüyor ki bu da evliliğimizin gerçekliğini ve vermem gereken kararları tekrar ön plana çıkarıyor.

Tören sona erdiğinde, tribünlerdeki kalabalık her zamanki gibi sahaya hücum eder. Kelsea koşarak Wyatt'ın kollarına atlıyor ve onu öpücüklere boğuyor. Bana bunu ilk kez yapabildiğinde, ergenlik çağındaki benliğine o zamanki tüm fantezilerini gerçekleştirme izni vermiş gibi hissettiğini söyledi.

O anda onun için çok mutlu olduğumu hatırlıyorum, sonunda Wyatt'a nasıl hissettiğini gösterme duygusunu yaşamıştı. Ve bunu anımsadıkça, kendi arzularımı körüklemek için kullanıyorum.

Kaydence kalçamdayken Walker'a doğru yürüyorum. Diğer oyuncularından biriyle konuşuyor ama bizi gördüğünde gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben tam önünde durana kadar orada kalıyor.

"Merhaba," diyor selamlarken.

Ama cevap vermedim. Sadece başının arkasına uzanıyorum, arkasını tutuyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

Walker hiç vakit kaybetmeden beni göğsüne çekiyor, dilini dudaklarımın arasından geçiriyor ve benim küçük sahiplenme gösterimden ne kadar hoşlandığını gösteriyor. Mesele de bu ya, beni o kadar sahiplendi ki, şimdi ona karşılık vermek gerçekten iyi hissettiriyor.

John'un ailesinin burada olduğunu unut. Kasabadaki diğer herkesi unut.

Şu anda sadece üçümüz varız ve hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Evet, istediğimin bu olduğundan neredeyse eminim.

Walker öpüşmeyi yavaşlattığında inliyorum çünkü vücudum daha fazlası için hazır ama bunun için daha sonra zamanımız olacağını biliyorum.

"Bebeğim," diye nefes alıyor dudaklarını kulağıma yaklaştırırken. "Henüz uzaklaşamazsın. Kaya gibi sertim."

Kıkırdıyorum. "Üzgünüm, orada çok iyiydin. Çok seksiydin. Görünüşe göre hakemlerden biri saçma bir karar vermiş. Kaçırdım ama merak etme. Kelsea senin adına son derece sinirliydi."

"Evet. En iyi karar değildi ama bu oyunlarda böyle şeyler olur." Arkasına yaslanıyor ve rüzgârın yüzümde savurduğu saç tellerini fırçalıyor. "Yine de orada benim için tezahürat yapman bugünün en güzel yanıydı. Peki ya bu küçük baykuş?" diyor Kaydence'i benden kaptığı gibi havaya fırlatırken. Onu tekrar , kıyafetini değerlendirdi ve ona "Gömleğine bayıldım bebeğim" demeden önce arkasına baktı.

"Eşleşmek zorundaydık, biliyor musun?" Sırtımı da görebilsin diye dönüyorum.

Beni tekrar göğsüne çekerken gözlerinde bir ateş yanıyor. "Kızlarım," diye homurdanıyor, beni derinden öpüyor, vücudumu bir kez daha okşuyor. Sonra gözlerini kapatıyor, alnını alnıma yaslıyor ve "Teşekkür ederim" diye fısıldıyor.

"Kaydence uyuduktan sonra birbirimize ne kadar minnettar olduğumuzu göstermeye ne dersiniz?"

Dudakları sevmeye başladığım o seksi sırtıyla kalkıyor. "İyi bir plana benziyor."

Kaydence'i tutmaya devam ederken diğer kolunu sırtıma doluyor ve doğru yola çıkıyoruz. için erken geldiği için arabayı ayrı sürdüm, bu yüzden muhtemelen Walker'ı eve kadar takip edeceğim ya da tam tersi. Ama arabama yaklaşırken Bay ve Bayan Schmitt'i uzaktan bize bakarken yakalıyoruz.

Ben donuyorum. Walker dondu. Ve otuz saniye boyunca kimse hareket etmedi.

Walker ve ben birleşik bir cephe gösteriyoruz. Bence birbirimize olan sevgimiz her şeyi anlatıyor. Ve Kaydence şu anda Walker'ın kollarında çok mutlu. Yani bize karşı kullanacakları bir şey , burada bulamayacaklar.

Ama yine de bir şeyler , değil mi Evelyn?

Bilinçaltımın haklı olmasından nefret ediyorum.

K HAPTE R S E VE NTE N

Walker

Löne uzanıp saçlarını yumruğuma doladım ve yüzünü görebilmem için başını geriye . "Sikimi sık, Ev. O lanet amını sık ve beni sağ."

Ben ona arkadan devam ederken onun sıkıldığını hissediyorum. Ve aşağı bakıp üzerinde soyadımı gördüğümde - bu gece onu becerirken üzerinde kalması için ısrar ettiğim gömlek - kısıtlamamın her an kırılacağını biliyorum.

"Daha sert, Walker. Daha sert sık beni."

Ona istediğini veriyorum, kalçalarımı defalarca ve her seferinde daha sert bir şekilde kıcına sokuyorum. Saçlarını tutmaya devam ederken ağzım onunkini kaplıyor ve çığlıklarını bastırıyor.

Dudaklarını serbest bıraktığımda "Oh, Tanrım," diye nefes alıyor.

"Tanrım, Evelyn. Beni mahvettin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kulağına homurdanıyorum.

"Beni de mahvettin, Walker." Nefesleri sığılaşıyor ve tekrar etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. "Siktir, boşalacağım."

"Yap hadi. Benimle gel." Onu yerinde tutuyorum, vücutlarımız birbirine çarparken gözlerinin içine bakıyorum ve sonra paramparça oluyor, çığlık atıyor. Ben de hemen arkasından onu takip ediyorum.

İkimiz de bitkin düştüğümüzde yatağa uzanıyoruz ve onu kollarıma çekiyorum.

Birkaç dakika sonra "Tuvaleti kullanmam gerek" diye anons ediyor, ben de isteksizce onu işini yapması için serbest bırakıyorum. Geri dönerken tişörtünü başından yırtıyor, sütyeninin kancalarını açıyor ve da bir kenara atıyor ve sonra yatağa geri dönüyor, birkaç dakika önce olduğu yere geri tırmanıyor: kollarımda, başı göğsümde. "Bu daha iyi."

"Hangisi daha seksi bilmiyorum; soyadımı sırtında taşıman mı, yoksa tamamen çıplak olman mı?" Gülüyor. "İkisi de varken neden ki?"

Ellerini başının üzerinde tutarak onun üstüne çıkana kadar bizi . Hareketimle gözleri parlıyor ve onu tekrar içime almayı o kadar çok istiyorum . açıklığını dürttüğümde, başını sallayarak bana izin veriyor ve içeri kaymama izin veriyor.

Lanet olası cennet.

Bu kadına doyabileceğimi hiç sanmıyorum; vücuduna, gözlerine, gülümsemesine, ışığına. doğum gününde söylediklerimde ciddiydim: O benim dünyama yeniden ışık .

O benim ayım. O ve Kaydence benim ailem. Ve onları o kadar çok seviyorum ki

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek bana Kelsea'nın bana anlattığı tavşan benzetmesini hatırlatıyor. Onu korkutmaktan korkuyorum.

Sadece bir ay oldu - tabii ki mutluluk dolu bir ay, ama aynı zamanda bu kadınla ilgili her fantezimi bir ay.

Son arabuluculuğa iki haftadan biraz daha az bir süre kaldı ve o toplantıya girerken Evelyn'in tamamen benim olduğunu bilmek istiyorum. Ama her gün onu bir karar vermeye zorlamakla ya da her şeyin doğal akışına bırakmakla mücadele ediyorum. Bu arada, benim için ne anlama geldiğini göstermeye çalışıyorum. Gerçek kelimeleri söylemeden onu her yönden ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyorum.

"Walker," diye inliyor, gözlerimiz kilitleniyor. Yavaşça içine girip çıkıyorum, kalçalarımı döndürürken ayaklarını arkama bağlıyor. Acelem yok. Onu sikmeyi daha yeni bitirdim, ama şimdi? Ona tapmak, birlikte parçalara ayrılmak, benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum.

"Siktir, Ev. Tanrım, bu çok iyi." *Gerçek olmasaydı bu kadar iyi hissettiremezdi, değil mi?*

"Biliyorum." Beni öpmek için ayağa kalkıyor ve bir kez bir araya gelene kadar başka bir şey söylemiyoruz.

Bu sahte . Bu bir hata . Ve şu anda, her şeyin bir nedeni olduğuna ve bizi bugüne getirdiğine inanıyorum.

Hâlâ içindeyken, gözlerine bakabilmek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Şu anda onunkiler kapalı. Başı yana dönük ve göğsü nefes nefese benimkine doğru yükseliyor.

Tanrım, onu seviyorum. Onsuz yaşayamam.

"Evelyn . . ."

"Hmm?"

"Bana bak, bebeğim."

Yavaşça başını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. "Ne oldu Walker?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak, kalbimden geçenleri, iliklerime kadar bildiklerimi söyleyip söylememekle ya da ona ne kadar olduğumu göstereceğim bu haftaya kadar ertelemekle savaşıyorum.

İçimden bir ses beklememi söylüyor, ben de "Çok güzelsin."

diyorum. Gülümsemesi bulaşıcı. "Teşekkür ."

"Sana çok bağımlıyım," diye devam ediyorum parmağımı çene çizgisinin kıvrımında gezdirirken. "Aynen."

Elimi göğsünün kabarıklığı üzerinde gezdirip göğüs kafesinden aşağı indiriyorum, inip kıkına doğru yumuşatıyorum. "Sana bu şekilde dokunabildiğimi hâlâ inkâr ediyorum."

Arkama uzanıyor ve kıkımın yanaklarından tutarak beni daha da içine çekiyor. "Olma. Sanırım son altı haftada kendi kıkıma baktığımdan daha fazla senin kıkına baktım."

Samimiyeti ona aşık olmamın bir başka nedeni. Tanrım, beni güldürüyor. "Geç oldu, Walker.

Kaydence erken kalkacak."

Boynuna sokuluyorum, her zaman kullandığı vanilya kokusunu içime çekiyorum ve asla kaybolmaması için damarlarıma yerleştiriyorum. "Biliyorum. Ben sadece ..."

"Ne?" Başını eğerek bana bakıyor.

Kelimeler dilimin ucunda, ama "Uyumak sana bakamayacağım anlamına geliyor" demekle yetiniyorum.

Gözlerini deviriyor ve beni üzerinden itiyor. "İstedığın kadar bakabilirsin tatlım. Ama ben yatmaya gidiyorum."

Ben yatakta uzanırken onun banyoya geri dönüşünü izlerken, bu haftanın ilerleyen günleri için planladığım şeyin benim ve onun duygularının gerçek testi olacağını biliyorum. Umarım onu korkutmam.

"Bundan emin misin?" Wyatt kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor. Dövme tabancasının vızıltısı konuşmamızın arka plan gürültüsünü oluşturuyor.

"Bu soru için biraz geç değil mi de?" Gözlerimi çoktan derimi boyamaya olan Gage'e çeviriyorum.

Bu dövme fikri ilk aklıma geldiğinde, mükemmel olması gerektiğini biliyordum. Gage hepimizin üzerinde çalıştı Gibson oğlanları, ama bu resmi derime kazımak büyük bir inanç sıçramasıydı.

"Evelyn'in hiçbir fikri yok mu?"

"Hayır. Kelsea o kamera dövmesini ne zaman yaptırdığını biliyor ?"

"Touché. Ama . . . Kelsea ve benim duygularımızın ötesinde bir arkadaşlığımız olduğunu biliyordum. O dövme biz bir çift olmadan ve o çizgiyi aşmadan önceydi. Onunla evli kalıp kalmayacağınızı bilmeden bir kadın ve kızı için derinize dövme yaptırıyorsunuz. Bu biraz çılgınca değil mi?"

"Kelsea için o dövme yaptırdığına pişman mısın? Birlikte olmadan önce bile mi?" "Kesinlikle hayır. Ama o da farklıydı."

Başımı sallayarak derimin üzerinde vızıldayan iğneye bakıyorum. "Desteyiniz için teşekkürler."

"Siktir, Walker. Seni desteklemediğimden değil." masaya bir sandalye çekiyor,

Dövme dükkânında insanlar dolaşırken, dövme döndürerek oturuyor, ellerini arkasına geçiriyor ve bana doğru eğiliyor. "Böyle kalıcı bir şey yapmadan önce neden aranızdaki duyguları çözmediğinizi anlamıyorum."

"Onun da bu işin içinde olduğunu biliyorum, Wyatt," diyorum, muhtemelen söylemem gerekenden daha emin bir şekilde. Ama geçen geceden sonra ve ona başından beri nasıl hissettiğimi söylediğimden beri her gece, hislerime karşılık vermediğine inanamıyorum.

Ben ona aşışım. Bunu biliyorum. Sanırım bunu hep biliyordum.

Kelimeleri söylememiş olsa da, onun da benim için güçlü hisler beslediğini biliyorum. Bu evlilik çok hızlı bir gerçek oldu ve böyle kalmasına ihtiyacım var.

Hayatımı onlar olmadan yaşamaya geri dönemem.

Ve Tanrı korusun, Evelyn ile aramda işler yolunda gitmese bile, o kızlar için her zaman orada olacağım. Hayatımda ve kalbimde her zaman bir yerleri olacak, tıpkı bu dövme gibi.

İşte bu yüzden onlar için yaptırdığım dövmeler konusunda kendimi gergin hissetmiyorum. Her ne kadar Evelyn ve Kaydence ile geçirdiğim bu zamanın sadece bir anı olarak kalacağı düşüncesi midemi bulandırır da dövmeler zamanda ya da geçmişte önemli bir şeyi temsil edebilir. Kendimi bunun olmayacağına ikna etmeye çalışıyorum.

"Sanırım haklısın. İkinizi birlikte gördüm. Hatta Kelsea, Evelynin kendini sana açmış olmasından dolayı mutluluktan havalara uçuyor."

"Öyle ama hâlâ biraz temkinli biliyorum. Bir şeyleri gizli tutuyor Wyatt."

"Ne gibi?"

"Tam olarak bilmiyorum ama Dallas'taki hayatından neden olan şeyle ilgisi var. Ailesinin bir arkadaşına ait bir yatırım şirketinde çalışıyordu ve işler gitmedi. Ama tüm bildiğim bu."

Bay ve Bayan Schmitt geçen hafta futbol maçına geldiklerinde, henüz gelmemiş olanları hatırladım. Evelyn ve ben son beş haftadır öylesine yüksek bir mutluluk hali içinde yaşıyoruz ki, sanırım ikimiz birbirimize sabitlendik, böylece yaklaşmakta olan şeyi düşünmekten kaçınabildik

arabuluculuk.

Ama şimdi, sadece beş gün kala ve son teslim tarihi yaklaşırken, baskıyı hissetmeye başlıyorum. Evelyn'e bana güvenebileceğini ve gardını indirebileceğini göstermek için yatırım yaptım, ama şimdi tamamen açılmasına ihtiyacım var. Bu gece, bu kalıcı jestle ona bağlılık seviyemi sonra, onun da aynısını yapmaya istekli olacağını umuyorum.

"O toplantıya aranızda sır kalmasını istemezsin, Walker." "Biliyorum."

"Onu çok zorlamaktan korkuyor olsan da, . Kelsea'nın fotoğrafçılık programını benden sakladığı zamanı hatırlıyor musun? Bizim için çok acımasızdı. Eğer kaçınabilirsen bunu yaşamak istemezsin."

"Haklısın. Onunla buraya gelmem çok uzun sürdü Wyatt," diyorum, göğüs kafesimden geçen iğnenin acısıyla .

"Ama bu onunla sonsuza kadar yumurta kabukları üzerinde yürüyeceğin anlamına mı geliyor?"

Kahretsin, o haklı. Açıkçası onu korkutmak istemiyorum ama konuşmaktan kaçınarak ikimize de iyilik yapmıyorum.

"Bu gece. Bu gece onunla konuşmaya çalışacağım."

Wyatt başını sallar. "Ben sadece istediğini elde etmeni istiyorum Walker. Sen de Evelyn de bunu hak ediyorsunuz. Ama durumunuz hassas ve son girmeden önce aynı fikirde olmalısınız. Güven bana. İşlerin başka türlü olmasını istemezsin."

"İşte buradasınız!" Kelsea bize doğru yürürken ışıldıyor, Wyatt da peşinden. Gibson Çiftliği'ndeki mevsimlik şenlik ateşi-barbekü tüm hızıyla devam ederken etrafımızdaki insan kalabalığı dönüp duruyor.

"Kaçak içki nerede?" Çiftlik biri olan Tim, müzik eşliğinde sesleniyor. Önümüzden geçerek, babamın Wyatt ve benden daha genç olduğu zamanlardan beri yaptığı kaçak içkiyle dolu bir kavanozu elden ele dolaştıran bir grup adama doğru .

Gözlerim Tim'in peşinden gidiyor, sonra tekrar Kelsea'ya ve çıkan kardeşime takılıyor. "Görünüşe göre herkes bu gece kutlama havasında."

Wyatt birasını yudumlarken, "Evet. Annemle babamın neden gibi sezon sonunda değil de bu yıl daha erken yapmamız konusunda ısrar ettiklerini hâlâ anlamış değilim," .

"Biliyorum, ben de öyle. Ama bir şeyi kafalarına koyduklarında bu ikisiyle tartışmak mümkün değil."

"Katılıyorum."

"Onu almamı ister misin?" Kelsea, Kaydence'e uzanan Evelyn'e sorar.

"Eğer istiyorsan."

"Hayır. O bebek benim." Annem kollarını açmış bize doğru geliyor ve Kaydence'i Kelsea'nın elinden zorla alıyor.

"Hey, bebek domuz!" Kelsea annemin bebeğin üzerine titremesini izlerken onu uyarıyor.

Annem Kaydence'her bir yanağına öpücükler konduruyor ve sonra onu kalçalarının üzerine yatırıyor. "İşte böyle. Bu benim torunum ve annesi ile babası bu gece biraz diye dans üzereyiz," diyor bana ve Evelyn'e bakarak.

Kalbim bana Kaydence'in babası olarak hitap etmesini özlemiyor ve gözlerinin genişlemesine bakılırsa Evelyn'in de bunu sanmıyorum.

"En azından yardım etmeme izin ver. Artık yeğenimi hiç göremiyorum," diye sızlanıyor Kelsea, onlar bizden uzaklaşırken annemin arkasından.

"Sanırım akşam için boşsunuz, o zaman?" Wyatt ikimize de bakarak şaka yapıyor. ". Bunu yapmasını beklemiyordum," diyor Evelyn.

"Merak etme, Ev. Annem o küçük kızla cennette. Ve eğer gibi olursa, ona çok geçmeden sevebileceği bir bebek daha vereceğim," diyor Wyatt, kendi planlarına sırtarak.

"Tanrım, şimdi de bebekler mi?" Forrest bir elini cebine sokmuş, diğer eliyle de bir bira tutarak bize doğru kayıyor.

"Benimki bir paket anlaşmasının parçası olarak geldi Forrest. Ama başka türlü olmasını istemezdim," diyorum Evelyn'i belime başının üstünü öperek.

Wyatt ağabeyimize ters ters bakarak, "Kelsea ve benim hayat tercihlerimizi sana açıklamamıza gerek yok, sikik herif," .

"Bu geceyi için daha fazla alkole ihtiyacım olacak," diye mırıldanan Forrest, elinin tersiyle ağzını silmeden önce birasını boşaltıyor. "Her yerde lanet olası çiftler . ."

"Kıçına ne girdi ve öldü?" diye sordum. "Vegas'taki o kongreden yeni dönmedin mi? İyi dinlenmiş olman ya da en azından yaşadığını umduğum sıradan sevişmelerden dolayı daha az huysuz olman gerekmez miydi?"

Forrest bana ters ters baktı. "Kongre iyiydi. ..." Cümlesini bitirmeden başını sallıyor. "Geçmişin hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza gibi komik bir huyu var diyelim ve ben bunu hiç beklemiyordum."

"Ne oldu?" Wyatt daha fazla bilgi için bastırarak soruyor. Yalan söylemeyeceğim, ben de bilmek istiyorum. Kardeşimiz yıllardır özel hayatı hakkında en çok bu kadar konuşmuştu ve bir dakikadan kısa bir sürede iki cümle duyduk.

Konuşacakmış gibi ağzını açıyor ve sonra mırıldanıyor, "Siktir. Boş . Bira bu gece yetmeyecek. Bana kaçak içki lazım." Sonra da bizi şaşkın ve endişeli bir halde bırakıp gitti.

Wyatt'a baktım. "Sence ne oldu?"

"Bilmiyorum. Vegas'ta bir inşaat kongresinde geçmişinden kiminle karşılaşabilir ki?" Cevap veriyorum.

Forrest ağ kurmak, tedarikçiler ve konuşmak ve işi diğer eyaletlere genişletmek için yeni proje fırsatları bulup bulamayacağını görmek için oraya gitti.

Ve sonra aklıma geldi. "Shauna hala Vegas'ta mı yaşıyor?"

Wyatt'ın gözleri fal taşı gibi . "Bilmiyorum ama üniversiteye gittiği yer orası, değil mi?" "Evet, UNLV'ye gitti."

Evelyn bir adım öne çıkıp ikimizin arasına bakıyor. "Sence onu gördü mü?"

"Kimi gördün?" Kelsea, Kaydence olmadan küçük çemberimize geri dönerek soruyor. Sanırım onu annemden geri alma savaşını kaybetti.

Wyatt, "Forrest'ın Vegas'taki kongrede Shauna'ya rastladığını düşünüyoruz," diye açıklıyor ve kızlar için yaptığımız kısa konuşmayı özetlemeye başlıyor.

Adam sözlerini bitirdiğinde Kelsea'nın gözleri neredeyse yuvalarından

fırlayacaktı. "Sen ciddi misin?" "Başka kimden olabilir?" Ben soruyorum.

"Davranışlarına bakılırsa, pek iyi gitmediğini söyleyebilirim." Evelyn omuz silkiyor.

"Sence onu sarhoş edersek bu konuda daha fazla konuşur mu?" Kelsea öneriyor.

"Hiç sanmam. eski odasında sızıp kalacaktır. Bu tür şeylerde genelde böyle yapar," diye açıklıyor Wyatt.

"Bu soruların cevapsız kalması beni tatmin etmiyor." Kelsea dudaklarını şapırdatarak bir yudum alıyor. "Sanırım onu ." Sonra da hiçbirimize dönüp bakmadan çekip gidiyor.

İkiz kardeşime, "Forrest'ın büyük kötü kurda onu yemeye çalışması ihtimaline karınla gitmek isteyebilirsin," diyorum.

Wyatt iç geçirir. "Evet, haklısın. Sonra görüşür müyüz?" "Evet.

Burada olacağız."

Wyatt beni Evelyn'le yalnız bırakarak uzaklaşıyor. Kollarımda dönüyor ve bana bakıyor. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Müzik, arazideki etkinlik alanının içinde ve dışında yer alan hoparlörlerden geceye yankılanıyor. Ebeveynlerimiz her sezon burada çalışan herkes için sıkı çalışmalarını ve çiftliğe kazandırdıkları başarıyı kutlamak amacıyla bu partileri düzenliyor.

Ahırın önüne bir dans pisti kurulmuş, ortasındaki direktten ampul ışıkları sarkıyor. Kovboy çizimleri ahşap döşemeleri aşındırırken çiftler gecenin şarkı listesine iki adım eşlik . Babam her zaman göğüs eti ve tri-tip pişirir ve bir orduyu doyuracak kadar tavuğu mangalda pişirir, annem de herkesin tabağını dolduracak tüm mezeleri hazırlar.

Güneş neredeyse batıyor ve ay gökyüzünü aydınlatmaya başlıyor. Çok güzel bir gece, umarım ilerleyen saatlerde daha da güzelleşir.

Kendim ve Evelyn için iki içki alıyorum - kardeşimin bu etkinlikler için her bağışladığı Gibson Breweryden biralar - ve sonra bir atıştırmak için . Oturacak bir masa bulup karnımızı doyurmaya başladığımızda, babamın sesi müziği keserek herkesin dikkatini çekiyor.

"Bu gece herkes nasıl hissediyor?" diye soruyor ve kalabalık yuhalayarak ve bağırarak yanıt veriyor.

Evelyn sağ koltuğundan bana dönüyor ve gülümseyerek kolumu omuzlarına dolamamı istiyor.

"Şenlik ateşini normalden biraz daha erken yakmaya karar verdiğimizde herkesin şaşırdığını biliyorum ama gerçek şu ki, bunun için bir nedenimiz var." Boğazını temizliyor ve sonra gözleri benimkileri buluyor.

Bana Evelyn'le beni herkesin önünde karı koca ilan etmesinin sorun olup olmayacağını sorduğunda tereddüt etmeden kabul ettim. Şaşıracığını biliyorum ama ailemin onu ne kadar sevdiğini ve bu jestle onu kabul ettiğini anlamasını umuyorum.

Ayrıca, artık hayatımın bir parçası olduğunu ve bunun değişmesini istemediğimi göstermeme yardımcı oluyor.

"Elaine ve ben kısa bir süre önce Gibson ailesine iki yeni üye kazandırdık. Yaklaşık iki ay önce oğlumuz Walker, çok uzun sevdiği bir kadınla evlendi ve sadece onu değil kızını da sevmeye yemin etti."

Evelyn'e için döndüm. Gözleri açılmış, dudakları inançsızlıkla aralanmıştı. Elinden tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve sonra onu babamın durduğu yere götürüyorum.

Etrafımızdaki mırıltıları duyabiliyorum ama ondan başka hiçbir şeye odaklanmıyorum.

Babama yaklaştığımızda, hala mikrofona konuşuyor olsa da bizimle konuşmak için dönüyor. "Evelyn, sen ve kızın artık bu ailenin bir parçasısınız. Oğlumuzun benim yetiştirdiğim gibi bir adam olmasına yardım ve bize seveceğimiz bir torun veriniz. Elaine ve ben ikinize ömür boyu mutluluklar diliyoruz." Evelyn'in gözleri yaşarırken ve yanakları pembeleşirken etrafımızdan alkış sesleri yükseliyor. "Madem evlenmek için bu kadar acele ediyordunuz..." Ona göz kırpmıyor ama sonra bana ters ters bakıyor. "Karı koca olarak ilk dansınızı herkesin önünde yapmak isteyebileceğinizi düşündük.

Herkes. Ne diyorsunuz?"

Teknik olarak bu bizim ilk dansımız değil ama başka açılardan öyle. Evliliğimizi ilk kez başkalarının önünde kutluyoruz.

"Benimle dans eder misin, bebeğim?" Ona soruyorum. Evelyn başını sallıyor, elleri .

"Evet."

Onu dans pistinin ortasına götürdüğümde daha fazla alkış ve tezahürat çınıyor. Tim McGraw'ın "It's Your Love" şarkısının açılış akorları çalmaya başlarken Evelyn'i vücuduma çekiyorum, bir elimi beline sararken diğer elimle onun elini tutup yanımızda tutuyorum. Ben onun gözlerinin içine bakarken melodi sallanıyoruz.

"Babanın bunu yapacağını biliyor muydun?" diye soruyor bana, herkesin gözü üzerimizdeyken etrafta dolaşırken.

"Ben yaptım."

"Bu çok sinsiceydi," diye fısıldıyor ama dudaklarında bir gülümsemenin izini görebiliyorum.

"Peki, sana söyleseydim gelmek ister miydin? Yoksa bütün hafta bu konuda endişeli mi olurdun?"

"Hayır ve

evet." "Aynen

öyle."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Karımla dans etmek istedim. Beni dava et."

"Karı," diye yineliyor sözlerimi, memnuniyetle iç geçiriyor. "Kızmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu kadar iyi bir dansçıyken olmaz Walker." Tekrar iç çekerek gözlerini kapatıyor. "Sanırım benimle sonsuza kadar dans etmene izin verirdim."

"Ben de bunu istiyorum, Evelyn."

Gözleri açılıyor ve tünel görüşü beni çevreliyor çünkü tek gördüğüm o. *Benim geleceğim.* "Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum."

Şarkı bitiyor, herkes alkışlıyor ve ben de iyi bir ölçü olsun diye dudaklarına tutkulu bir öpücük konduruyorum. Sonra onu elinden tutup kalabalıktan uzaklaştırarak ana binaya götürüyorum, yalnız kalabileceğimiz bir yer bulmaya hevesliyim.

Misafir odalarından biri boştu, ben de onu içeri çektim, kapıyı kapattım, onu kapıya doğru ittim ve ağzımı onunkinin üzerine eğdim.

İhtiyaç, ayak parmaklarımın ucundan kalbime ve beynime doğru hızla ilerliyor. Şu anda bu kadına ihtiyacım var. Ve hiçbir şey beni ona şu anda nasıl hissettiğimi söylemekten alıkoyamaz.

"Tanrım, neden bana nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyorsun?" diye soruyor ağzım boynundan kulağına doğru ilerlerken, dudaklarımla etinin her santimini ezberlerken.

"Bana her gün böyle hissettiriyorsun, Evelyn." Gözleriyle buluşabilmek için başımı kaldırıyorum. "Ama nefesimi için değil. Hayır, senin varlığın bana hayatımda sen olmadan, sen benim olmadan nefes alamayacağımı gösterdi."

"Walker . . ." Kalçalarımı onunkilerin arasına sıkıştırıp bana yaptıklarını hissetmesine izin verirken elleri omuzlarıma gömülüyor. Ve sonra arkama uzanıp tişörtümü gövdemden kaldırıyorum ve ona ne kadar ciddi olduğumu gösteriyorum.

Evelyn göğsümdeki mürekkebi görünce nefesi kesildi. Deri hala , kırmızı ve kızgın, ama resim mükemmel, kızlarımı başka kimsenin anlayamayacağı bir şekilde yakalıyor.

Sol pecortasında, kayanın yüzeyindeki çizgileri ve gölgeleri gösteren güzel bir ay çizimi var. Tam önünde ise tıpkı kalbimi fetheden küçük kızın gözleri gibi iri gözleri olan melek görünümlü bir baykuş var. Baykuşun göğsünde John Schmitt'in J ve S harfleri de var. Onun da bu eserin bir parçası olmasını istedim - çünkü öyle ve her zaman da öyle olacak.

Sanat eserinin tamamı siyah beyaz yapılmış, ancak yine de çarpıcı.

"Bunu ne zaman aldın?" Evelyn parmağını mürekkebin üzerinde nazıkçe gezdirerek soruyor. Derim hâlâ hassas olduğu için irkiliyorum ama şu anda dövmeden tamamen etkilenmiş olması acıyı bastırmamı sağlıyor.

"Bugün."

"Neden?" Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı.

"Belli değil mi, Ev?" İki elimle yüzünü kavrayarak soruyorum ve sonra aylardır içimde tuttuğum beyanı serbest bırakıyorum. "Seni seviyorum," diye nefes alıyorum ve bu kelimelerin canlanmasına izin veriyorum. Haftalarca sadece zihnimde yaşadıktan sonra, haftalarca kendime onları söylememem gerektiğini söyledikten sonra onları serbest bırakmak çok *doğru* geliyor. Ama siktir . Mutluluğa giden yolumuzdaki çatalla yüzleşmeden önce bu kadının nasıl hissettiğini bilmesi gerekiyor.

"Seni ve Kaydence'i seviyorum ve ikinizi de sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum." Konuşmak için ağzını açıyor ama parmağını dudaklarının üzerine koyarak onu susturuyorum. "Bu benim için hiçbir zaman sahte olmadı, Evelyn. Aklımda, tüm bu evliliğin hiçbir zaman bir son kullanma tarihi olmadı. Her şeyi istiyorum, her iyi ve kötü günü, yoldaki her tümseği ve nefesimizi her anı. Seni istiyorum. *Seni seviyorum*. Ve sonunda bunu söylemek çok iyi hissettiriyor." Bir nefes verip kalp atış hızımın düşmesine izin verdikten sonra devam ediyorum, "Bunu geri söylemek zorunda değilsin Evelyn. Benim olduğum olmadığını biliyorum ama eminim düşündüğünden daha yakınsındır."

"Sana çok değer veriyorum Walker. Sana karşı çok güçlü hislerim var, ama ..."

Sikeyim. Bu kelimedenden nefret ediyorum.

"Peki arabuluculuktan sonra ne olacak Walker?" diye bitiriyor.

Yutkunuyorum ve sonra başparmağımla alt dudağıyla oynuyorum. "Bu sana bağlı. Ben bu işin içindeyim. Başından beri öyleydim. Ama lütfen bu evliliği bana aşık olacağın *beklentisiyle* önerdiğimi düşünme." Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her zaman bundan bir şey çıkabileceğini mi umdum? Yalan söylemeyeceğim ve ummadığımı söylemeyeceğim. Ama en başından beri ilk düşüncem Kaydence'i sensiz büyümekten kurtarmaktı ve sen istediğin sürece bunu yapacağım. Ama bizim için? Geçen bir aydan sonra mı? Bana dürüstçe birlikte bir gelecek görmediğini söyleyebilir misin, Evelyn?"

"Biliyorum. Ben sadece ..."

Bitirmesine izin vermedim. Bunun yerine, ağzımı bir kez daha üzerine koyuyorum ve şüphelerini, korkularını yutmaya çalışıyorum. Evelyn'in duygularını bana itiraf etmesine gerek yok. dokunuşumuzda, vardiyadan sonra beni eve her karşılayışında, hâlâ buralarda olduğuma inanamıyormuş gibi bana her bakışında hissediyorum. Bu hayatı istiyorum. Kahretsin, bu dünyadan ayrılana kadar onu ve Kaydence'i istiyorum.

Ama beni geri istiyor mu?

Şimdilik bildiklerimle yetinmek zorundayım çünkü en azından o *benim* doğrularımı biliyor. Ve umarım bu onun şüphelerini gidermeye yardımcı olur.

Dillerimiz birleşiyor ve bükülüyor ve aniden çaresizlik devreye giriyor. Onunla bağlantı kurma, ona birlikte sahip olduğumuz şeyi hatırlatma ihtiyacı o kadar baskın ki, Evelyn şortuna aynısını yaparken kot pantolonumun düğmelerini açıyorum ve bacaklarımı aşağı itiyorum.

Onun da üstünü çıkarıp ikimizi de çıplak bırakıyorum ve sonra yatağa doğru yürüyorum. "Bundan şüphe etme Evelyn," diyorum uzanırken. Anında içine giriyorum ve ben girerken inlemeleri odayı dolduruyor.

"İstemiyorum Walker. *Senden* şüphe etmiyorum. Sadece diğer her şeyden şüphe ediyorum..." diye açıklıyor, ben bir ritim bulup korkuyu susturmak için dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatırken.

Kalçalarını ve kışını kavrayıp onu yakınımaya çekerken konuşmayı bedenimin yapmasına izin veriyorum. Dudaklarımı meme ucunun üzerine kapatıyorum, o coşku içinde kıvrana kadar dilimle tomurcuğun etrafında dönüyorum ve

kenetleniyor.

Kalbim hem aşkın hem de kaybın acısıyla . Ezici, her şeyi tüketen bir aşk ve yaygın, yaklaşan bir kederle.

Kederin gidecek yeri olmayan aşk olduğunu söylerler. Daha önce de keder yaşadım, en son en iyi arkadaşımı kaybettiğimde. Ama Evelyn'i kaybetmek? Kalbimin bundan kurtulabileceğini hiç sanmıyorum.

"Güven bana Evelyn," diyorum orgazm olmamak için kendimi zor tutarak çünkü vücudumda bir baskı oluştuğunu hissedebiliyorum. Aşkımı, değerimi, bağlılığımı kanıtlamak için yeterince derine inemiyormuşum gibi geliyor. Ama ona her sokuluşumda deniyorum. "Seni seveceğime, senin için orada olacağıma, her şeyde yanında duracağıma güven."

Evelyn sallıyor, dağılırken ağzını tekrar benimkine çarpıyor, salıverilirken umutsuzca beni . Sonunda kendiminkine izin vermeden önce orgazmının sonuna doğru olduğundan emin oluyorum.

Orada uzanırken, bizi elimizdeki konuya nasıl geri getireceğimi düşünüyorum. Ama neyse ki, Evelyn önce kelimelerini buluyor.

"Sana aşık oluyorum Walker," diye fısıldıyor ve konuşurken yüzünü görebilmek için başımı kaldırıyorum.

"Ben uzun zaman önce düştüm, Evelyn." Elimi yüzünde gezdirerek, "Kahretsin, beni mahvettin, başka birini isteme arzumu tamamen yok ettin. Ama beni içeri almana ihtiyacım var bebeğim," diyorum elimi kalbinin üzerine koyarak. "Gerçek seni bilmem gerek - her kusurunu, sırrını ve çürüğünü. Yara izlerini görmeliyim ki sana onların kusur olmadığını gösterebileyim, Evelyn. Onlar senin geçmişin. Ve tarihle yapabileceğimiz tek şey ondan ders çıkarmaktır."

Derin bir nefes alıyor, üflüyor ve sonra alt dudakını ısırtıyor. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet. Sanırım sana bir hikaye anlatmamın zamanı geldi..."

C H A P T E R E I G H T E E N

Evelyn

"Y Teklifimiz etkileyici." Patronum ve akıl hocam Seth Ferguson, masanın üzerinden bana bakarken ellerini göğsünde kavuşturuyor. "Ama bu beni şaşırtmadı."

"Gerçekten mi?" Masasının karşısındaki sandalyeye adeta zıplayarak oturdum. Üzerinde çalıştığım şeyi ona göstereceğim için çok gergindim çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Şirkette çalışmaya hazırlanmak için yıllarca onu gölgelememe izin verdi. Beklediğini bildiğim şeyi üretemezsem tüm bu zaman boşa gitmiş olacaktı.

Seth sandalyesinden kalkıyor ve masanın etrafında dönerek önümdeki kenarına oturuyor. "Çok etkilendim, Evelyn. Bu iş için doğru kişi olduğunu biliyordum." Uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Tüm vücudum alarma geçti.

Seth babam olacak yaşta. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım ve bana hiç dokunmamıştı.

Belki de çok fazla okuyorum. Evet, sadece paranoyaklaşıyorsun, Evelyn.

Ama sonra parmakları yüzümden ayrılıp koluma doğru ilerliyor. "Um, Seth?"

"Bunu istemiyormuş gibi davranma, Evelyn." Şimdi tepemde dikiliyor, ellerini sandalyemin kollarına dayamış, kaçmam için hiçbir yol bırakmadan beni sıkıştırıyor.

"Ne istiyorsun?"

"Bana nasıl baktığını gördüm."

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden ?"

üzerinden kendini avuçluyor. "Bunu istiyorsun. Ve artık on sekiz yaşına geldiğine göre, buna sahip olabilirsin."

O gecedен hiç bahsetmememin nedenlerinden biri de bu. Bu bana ne kadar saf olduğumu, bir iş için hazırlayan adamın aynı zamanda metresi için de hazırladığını fark ettiğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı hatırlatıyor.

Walker ve ben çiftlikte giyindikten sonra Kaydence'i aldık ve şenlik ateşinden erken ayrılmaya karar verdik. Anne G bebeği ondan aldığım için mutlu değildi elbette ama Walker'la konuşmamız , özellikle de arabuluculuğa sadece günler kaldığı için.

Ve itirafı bu gece beni tamamen sarstı.

Beni seviyor. Evli kalmak ve birlikte olmak istiyor. Kalbine beni ve kızımı simgeleyen bir baykuş ve ay dövmesi yaptırdı.

Ben de bunu istiyorum. İstedığimi . Ancak beni geride tutan korkuyu, tarihin tekerrür edeceği korkusunu aşmam gerekiyor.

Walker'ın ailem ya da Seth Ferguson olmadığını biliyorum. Ama ona benim üzerimde böyle bir duygusal güç vermek dehşet verici çünkü bu dünyada bunu bir silah olarak kullanacak insanlar var. Bu durumla çok genç yaşta karşılaştım ve bir daha kimseye güvenme fikrinden bıktım.

Kaydence'i yatağına yatırdıktan sonra Walker'la verandada buluşuyorum. Benim için bir kadeh şarap doldurmuştu bile. Yanımda olabilmesi için bu kez dışarıdaki koltuğa oturuyoruz.

Ve dağılmaya başladığımda ona ihtiyacım olabilir.

Ona bir hikaye anlatmam gerektiğini söyledim ve o zaten hikayenin parçalarını biliyor. Şimdi mesele o parçaları bir araya getirmek.

"Sana ailemin arkadaşından bahsetmiştim, finansal yatırım şirketinde staj yapmama izin veren kişi," diye başlıyorum, kan basıncımı düzenlemeye yardımcı olmak için derin nefes alıyorum.

"Evet. Seth Ferguson, değil mi?"

"Evet." Şarabıma bakarak düşüncelerimi toparlamak için kendime bir dakika veriyorum. "mezun olduktan sonra onun şirketinde tam zamanlı çalışmaya başladım. Henüz on sekiz yaşında olmadığım için bana kendi müşterilerim verilmedi. Ama Temmuz sonundaki doğum günümünden sonra Seth bana ilk müşterimi teklif etti. İşin püf noktası, müşteriyle kendi başıma çalışabilmem için önce planımı ona sunmam gerektiği idi." Arka bahçeden dışarı bakıyorum. "Hem çok heyecanlıydım hem de gergindim. Kendimi kanıtlamayı o kadar istiyordum ki, Seth'e de bana ayırdığı zamanın boşa gitmediğini kanıtlamak istiyordum. Ona planımı sundum ve o da buna bayıldı."

"Neden bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum?" Walker soruyor.

"Çünkü var." O geceyi yeniden yaşamaya hazırlanmak için kendime bir dakika veriyorum. "Onunla gece geç saatte ofisinde buluştum, isteği üzerine. Meşgul bir adam olduğunu ve o gün benimle görüşmesi gereken tek zamanın olabileceğini düşünerek hiçbir şey düşünmedim. Binada sadece biz vardık.

-Başka tanık yok." Ona baktığımda Walker çenesini sıkıyor. Ne biliyor. "Bana asıldı. Bana cinsel tacizde bulundu ve kendini bana zorla kabul ettirdi Walker. Artık on sekiz yaşına geldiğime göre istediğimi alabileceğimi ve kendisinin de aynısını yapacağını söyledi."

"Tanrım, Evelyn." Koltuğunda öne doğru eğiliyor, kollarını dizlerinin üzerine koyuyor ve arasında birasını tutuyor. "O-"

"Hayır. O kadar ileri gitmedi. Kasıklarına diz ve olabildiğince hızlı bir şekilde binadan kaçtım." Tanrıya şükür bana o şekilde dokunma şansı bulamadı. Ben olsam nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum.

"Güzel." Sertçe yutkunuyor. "Eğer sana dokunmuş olsaydı . . . onu öldürmek zorunda kalırdım."

"İstedliğini elde edemediği için mutlu değildi ve sonrasında ne yapacağımı bilemedim. Tüm dünyam alt üst oldu." Başımı sallayarak gökyüzüne bakıyorum. "Ben de on sekiz yaşındaki her kızın yapacağını yaptım. Aileme gittim. Seth'in onların arkadaşı olduğunu biliyordum ama onlara gerçeği söylersem beni . Ya da ben öyle sanıyordum."

"Ne dediler?"

Gözlerim uzaktaki ağaçlara odaklanıyor. "Eve girdiğimi hatırlıyorum, gözyaşlarım akıyordu

yüzümden aşağı. Ama beni gördüklerinde yüzlerinde kızgınmış gibi bir ifade vardı. Kafam çok karışmıştı. Onlara yaklaştığımda tek kelime etmeme gerek olmadığını söylediler. Ne olduğunu zaten biliyorlardı."

Walker'ın kaşları birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Karısı ailemin evinin mutfağından Seth'le birlikte çekilmiş video görüntüleriyle çıktı.

-Toplantılarda gülüşmelerim, saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayarak ofisinden çıkışım, sanki yanaklarımdaki kızarıklığı ya da bir sırrı saklıyormuşum gibi yere bakışlarım. Ve hatta o gece eve koşmadan önce ofisinden hışım ile çıkışımın görüntüleri." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Zaten ailemin evindeydi, onlara ne fahişe olduğumu anlatmaya hazırdı çünkü bizi izliyordu. Beni kocasıyla ilişki yaşamakla suçladı, kocası bu gece ilişkiyi bitirdiğinde ona saldırdığımı söyledi ve öfkeyle ofisi terk etti, gerçeği söylemek yerine onu bana asılmakla suçlamaya hevesliydi. Sanırım ben ayrıldıktan sonra aramış ve o da hikayeyi kendi açısından anlatmış."

"Ailen ne dedi?" diye soruyor. Ama verdikleri tepkiyi düşündükçe boğazımdaki yumru daha da büyüyor. "Evelyn ..." Elime uzanıyor. "Ne dediler bebeğim?"

"Seth ve karısına inandılar," diye fısıldıyorum ilk gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken. Sopayla uzaklaştırıp şarap kadehimin geri kalanını boşaltıyorum, keşke şişeyi yanımda getirseydim de tekrar doldurabilseydim.

Walker neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Elini tutup onu tekrar aşağı çekiyorum. "Evet, Walker. Ama bu konuda sinirlenmen hiçbir şeyi çözmeyecek. Bu çok uzun zaman önce oldu."

"Evet, ama bu doğru değil, Ev. Ailen senin yerine onlara inandı, kendi kızlarına."

"Biliyorum. Ve bu en kötü kısmı bile değil."

Walker elini saçlarında gezdiriyor. "Tanrım, dahası mı var?"

"Maalesef." İçimi çekerek, bunu tekrar yaşamak zorunda kalmamak için her şeyi anlatmam gerektiğine kendimi ikna ediyorum. "Seth'in karısı çevremizdeki herkese, annemle babamın birlikte vakit geçirdiği diğer tüm çiftlere, şirketteki herkese, kasabadaki insanlara anlattı. Yalanlarını kusabileceği herkese."

"Birinin peşinden gitmeyi daha önce hiç bu kadar çok istememiştim, Ev."

Tekrar iç çektim. "O buna değmez, Walker. Ben ayrıldım, tamam mı? O hayatı geride bıraktım, çünkü dürüst olmak gerekirse? Birincisi, gerçekten istediğim bu değildi. Ve ikincisi, artık orada benim için hiçbir şey yoktu. Herkes benim bir sürtük olduğumu düşünüyordu, bir evliliği yıkmak ve uyuyarak zirveye isteyen biri. Kendi ailem bile. Bana tiksintiyle bakıyorlardı, sanki evli bir adama asıldığıma inanamıyorlardı."

Walker gökyüzüne bakarak, "Tanrım, şimdi her şey çok mantıklı geliyor," diye mırıldanıyor. "Neyi?"

Başını eğip gözlerini benimkilere kilitliyor. "Neden bu kadar kararsızsın. Neden herkesin evliliğimiz hakkındaki sözleri ve fikirleri seni bu kadar çıldırtıyor?" Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sana bunları tekrar yaşattığım için çok özür dilerim."

"Bilmiyordun." Yüzümden bir damla gözyaşı daha akıyor ama Walker onu öpüp uzaklaştırıyor ve tekrar doğrulduğunda dudaklarındaki tuzu yalıyor. "Ama dediğim gibi, en azından benim için ayağa kalktın. Bunu yaptığında nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Kimse benim için bunu yapmamıştı Walker. *Hiç kimse.* Seth'le aramız herkes bana cephe aldı."

"Bunu asla hak etmedin."

"Bunu artık biliyorum. Biliyorum ama bu, bu deneyimin beni yaraladığı gerçeğini değiştirmiyor." "Sana söyledim. Yara izlerini istiyorum. Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

"Artık biliyorsun."

Beni öpüyor, dudakları o kadar yumuşak ki onun içinde eriyorum. Az önce benimle sevişti ve ben bunu tekrar istiyorum. Onu istemeyi bırakacağımı hiç sanmıyorum.

"John'un ailesinin bunu mi düşünüyorsun?" diye sorarak konuşmanın ana fikrini ortaya koyuyor.

"Öyle olmalı. İddiaya girecek Seth'in karısı muhtemelen bunu, araştırmaya ve sorular sormaya başladıklarında adımı tekrar çamura bulamak için bir fırsat olarak gördü."

"Böyle bir şey . Bundan emin olacağım." "Nasıl?"

Alnını benimkine yaslıyor. "Bunun için endişelenme. Her şey yoluna . Bu artık benim savaşımla, senin için, Kaydence için. Onlar kazanamayacak. Sadece buna izin vermeyeceğim."

Keşke haklı olduğuna inanabilsem. Ancak bir ilişkinin son dakika testi kadar, insanın eylemlerinin sözlerini gerçekten desteklemediğini görmesini sağlayan bir şey yoktur.

Cep telefonum bu sabah üçüncü kez tezgahın üzerinde titriyor, ekranda yine annemin adı yanıp sönüyor.

Geçen gece Walker'a geçmişimle ilgili her şeyi anlattıktan sonra, yapmak istediğim son şey onunla konuşmak. Bütün hafta arayıp durdu, ki bu onun karakterine hiç uymuyor, ama benim enerjimi hak etmiyor. Beni değersiz hissettirmeye, hayal kırıklığına uğratmaya hakkı yok, ki onunla her konuştuğumda bunu yapıyor. Bu yüzden bir sınır koyuyorum. Eğer istemiyorsam onunla hiç konuşmak zorunda değilim.

Ancak mağazamın kapısından içeri girip gözlerimin içine bakarken bu sınırı korumak zor.

Vay anasını. Onun burada ne işi var?

"Anne?"

Dükkânın etrafına göz gezdirirken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor ve salyangoz hızıyla her seferinde bir adım atarak tezgâhın arkasında durduğum yere doğru ilerliyor. Kaydence Pack 'n Play'inde uyukluyor, Tanrı'ya şükür, ama bağışmaya başlarsam muhtemelen uyanacak.

"Burada ne yapıyorsun anne?" Olduğum yerde donmuş, kızımın yanı sıra en çok gurur duyduğum şey olan geçim kaynağımı, dükkânımı değerlendirmesini .

"Telefonlarıma cevap verseydin neden burada olduğumu bilirdin," diye , şimdi bana ters ters bakıyordu.

Ona bakmak geleceğe bakmak gibi. Her zaman anneme benzedim, ortalamanın üzerinde uzun boylu, zayıf yapılı - Kaydence'i doğurduktan sonra o kadar zayıf da Walker bundan şikayetçi değil

-Ve şişeden alamayacağınız sarı saçlar.

Lacivert bir etek ve ona uygun bir blazer ceket giymiş, altında da düz beyaz bir bluz var. Saçları kendi imzası olan düşük bir topuzla geriye doğru toplanmış ve makyajı her zamanki gibi kusursuz çünkü her gün bunu onun için birisine yaptırıyor.

Annem bakımlı ve derli toplu olmanın tanımıdır. Saçının bir teli bile yerinde değildir. Kusuru yoktur. Kusurlar sizi zayıf yapar ve Trinity Sumner zayıf *değil*.

"Dokuz yıl önce nasıl gittiğini anlamıyorum ve hala senin pisliğini temizlemek zorunda kalıyorum," diyor, gözleri buz gibi.

Başım ensemden geriye doğru kalkıyor. "Affedersiniz?"

"Bebeğinin babasının ailesiyle bir velayet savaşı , Evelyn. Ve Seth Ferguson ile olan ilişkini öğrenmeye çalışıyorlar."

Dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Seth'le bir ilişkim olmadı anne."

"Evet, bunu daha önce de duymuştum." Gözlerini deviriyor. "Bu çok gülünç, Evelyn. Burada ne tür bir Podunk hayatı yaşıyorsun?" Kollarını yana doğru açıyor. Üzerinden yuvarlanan öfke, nasıl göstereceğini bildiği tek duygudur. Sevgi, neşe ya da merhamet değil. Ama öfke? Bunu mükemmelleştirmiş.

"olmaya hakkın olmayan bir şey!" Kızımı uyandırmadığımı umarak bağıriyorum. "Benim pisliğim *Benim pisliğim*, senin değil, o zaman neden buradasın?"

Çantasına uzanıp çek defterini aldı. "Tüm bunların ortadan kalkması için ne kadar gerekiyor?"

"Bu iş parayla çözülemez!"

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" bağıriyor. "Baban belediye başkanlığına adaylığını koymak üzere." Vay canına, bunu bilmiyordum. Artık ailemin hayatı hakkında ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor. "Bu tür skandalın ortaya çıkmasına, tarihin yeniden canlanmasına veremeyiz."

"Tanrım, tek önemsedğin bu, değil mi? Değerli ismin ve itibarın! Benim soyadımın artık senin bile olmadığını hatırlatmama gerek var mı?"

Kaydence arkamda kıpırdanıyor ama ben gözlerimi anneme kilitliyorum. Ona kızımı görme, ona sarıldığında parçalanışımı izleme zevkini tattırmak istemiyorum çünkü Kaydence'e *asla* bu şekilde davranmazdım. Ondan şüphe etmeyi ve ailemin bana yaptığı gibi terk etmeyi hayal bile edemiyorum.

"En azından bu var" diyor, gözlerini bana dikerek. "Bu arabuluculuk ne zaman bitiyor?" "Yarın!

Ve o zaman artık hayatını mahvetmem konusunda endişelenmene gerek kalmayacak, tamam mı?"

"Umarım öyle değildir. Bu yolculuk programımı mahvetti, Evelyn. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun."

"O zaman git. Ve geri gelme. Programını daha fazla mahvetmek istemem." Kaydence arkamdan ağlamaya başlıyor ama ben yerimde sabit kalıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Sırtımdan aşağı ter damladığını hissedebiliyorum. Ve midem düğüm düğüm. Ama bana ne yaptığını görmesine izin vermeyeceğim. Reddediyorum.

Annem gözlerini sağıma, Kaydence'in tezgâhın arkasında korunduğu yere dikeyyor. Ama hiçbir şey söylemiyor. İsteyeceği son şey torunuyla tanışmaktır.

Hayır. Topuklarının üzerinde dönüp kapıya yöneldi.

"Şimdiye kadar hayatındaki bu kaos dönemini geride bırakmışsındır diye düşünmüştüm Evelyn. Sanırım ." Bunlar annemin dükkânımdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana söylediği son sözler.

Kızımınla birlikte ağlayarak yere yığılıyorum, çünkü geçmişimin geçmişte kaldığını düşündüğüm anda, zorla günümüze giriyor ve belki de bu hayatla başa çıkamayacağımı hissettiriyor.

Belki de yeniden koşmam, yeni bir yerden başlamam gerekiyordur. Geçen sefer yaptığım buydu. zamanlar hayatımdaki sevgi ve anlayış eksikliğiyle bu şekilde başa çıkmayı seçmiştim.

Ama şimdi tehlikede olan çok daha fazla şey var. Buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değilim.

Walker beni otuz dakika sonra dükkânımın zemininde buldu. "Evelyn?"

Kaydence bacaklarımın arasında biberonuyla oynuyor ama ben bizi halıdan kaldıracak gücü bulamıyorum. Annem gittiğinden beri ağladığım için nasıl görüldüğümden emin değilim, ama ona bakarken, başka bir gözyaşı dalgası bana çarpıyor ve her şeyi yeniden kaybediyorum.

Onun burada ne işi var?

"Ne oldu? Yaralandın mı? Her şey mi?" Uzanıp Kaydence'i kaldırıyor, sonra bana elini uzatarak ayağa kalkmama yardım ediyor.

Yüzümü ön kolumun arkasına siliyorum ve sonra mendil aramak için uzaklaşıyorum.

"Evelyn ... konuş benimle, bebeğim."

Burnumu bir mendile sümkürüp çöp kutusuna atıyorum. "Annem az önce buraya geldi."

Tüm vücudu gerildi. "Ne oldu? Neden?"

"Görünüşe göre ne kadar boktan bir kız ve anne olduğumu söylemek için." Burnumu çekerek bir mendil daha alıyorum ve duvardaki aynaya doğru yürüyorum. Maskara yüzüme bulaşmış, gözlerim şişmiş ve enkaz gibi görünüyorum. Komik, ben de öyle hissediyorum.

Annemle karşılaşmak bana bunu yapıyor, beni ediyor. Onu dokuz yıldır şahsen görmedim ve şimdi nedenini hatırlıyorum.

"John'un ailesi şüphelendiğim gibi etrafı kurcalıyor ve babam Dallas belediye başkanlığına adaylığını koyuyor. Görünüşe göre, benim hayatımın onlarınkine olumsuz bir ışık tutacağından endişeleniyor. Arabuluculuk olayını öğrenmiş."

Walker gerginleşir. "Neden beni aramadın?"

"Geleceğini bilmiyordum! Beni tamamen gafil avladı!" Onunla yüzleşmek için dönerken bağıriyorum. "Siktir, Evelyn. Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor Kaydence'i kollarında zıplatırken. "Yapabileceğin bir şey yok Walker. O gitti ve umarım bir daha geri dönmez." Öfkeli Şimdi ellerimi iki yanımda sıkıyorum. "Onların yaptığı bu, Walker. Benim ailem de böyle. Durumu kontrol ederek dağıtmaya çalışırlar. Sorunu kaldırmak için sadece para atmak istedi." Ellerimi havaya .

"O zaman sizi kontrol etmeye çalışmalarına izin vermeyin. Ne düşündükleri kimin umurunda? Onların boktan insanlar olduğunu tespit ettik, Evelyn."

"Tanrım, neden buraya gelmek zorundaydı ki?" Tavana bakarak soruyorum. Sonra gözlerimi onunkilere . "Bu benim hayatım Walker. Bu insanlar! Bu dram! Alay konusu! Neden bunun bir parçası olmak istiyorsun ki?"

Walker suratına tokat atmışım gibi görünüyor ama ciddiylim. Bu adam nasıl olur da bu dramayla uğraşmak ister?

Cevap vermeden önce dişlerini birbirine geçiriyor. "Çünkü sen böyle bir aileyle uğraşmayı hak etmiyorsun ve ben senin hak ettiğin aile olmak istiyorum, Evelyn." Eli uzanıp çenemi kavrarken bacakları onu bana doğru taşıyor. "Seni onlardan korumak ve seilmeyi hak ettiğini göstermek istiyorum. Bunu sana kanıtlamak isteyen *benim*."

Elini , onu duymama izin vermiyorum. Halıyı adımlamaya başlarken, "Şu anda bunların hepsi çok fazla," diyorum. "Onlar beni bu dünyaya getiren insanlar. Her zaman onlara bağlı olacağım. Her zaman beni kontrol etmeye, ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu bilmemi sağlamaya çalışacaklar. Ve biliyor musunuz? Belki de öyleyimdir!"

Walker bir anda aramızdaki mesafeyi tekrar geçti. "Sakın kendin hakkında böyle konuşmaya cüret etme, Evelyn Gibson."

"Bu Sumner!" Çığlık atıyorum. "Adımı değiştirmedim, Walker!"

"Umurumda bile değil. Sen hâlâ benimsin!"

"Belki de olmak istemiyordumdur. Belki de buna ihtiyacın yoktur. Belki de tekrar gitmem gerekiyordur."

Yeni bir yere, uzak bir yere..." Uzaklara bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum, buradan ne kadar çabuk çıkabileceğimi düşünüyorum.

Bunların hepsinin istiyorum.

Walker başını bana doğru sallıyor, artık öfkeli. "Yani bu soruna çözümün bu mu: kaçıp gitmek mi? Bu kızı sahip olduğu tek hayattan ve aileden uzaklaştırmak mı istiyorsun, Evelyn?"

Ellerimi başımın üzerine koyarak tekrar ona dönüyorum. "Bilmiyorum! Ama ya yarın John'un ailesi kazanırsa?"

"Böyle bir şey !"

"Bunu bilemezsiniz! Bunların hepsi bir hiç uğruna olabilirdi." Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve söylemem gerekeni söylüyorum. "Bunu hak etmiyorsun. Hayatında bu strese ihtiyacın yok. Sadece benimle birlikte seni de yıkacağım." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ama onlarla savaşmaya çalışmıyorum.

Kavga etmekten çok yoruldum. John'la, onun , benim ailemle ve şimdi de Walker'la kavga ettim.

Artık kavga edemiyorum.

Walker bana kadar uzun süre bakıyor ki, kör olduğunu düşünüyorum. Ama konuştuğunda, zaten kırık olan kalbimi delip geçiyor. "Ailenin sana yaptıklarını, Seth Ferguson'un yaptıklarını bana ödetiyorsun. Ama *ben onlar değilim*." Bir adım daha yaklaşıyor. "Ben bu işin içindeyim, Evelyn. Seni sonsuza dek istiyorum. Sana nasıl hissettiğimi ve sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim. Ama bir şey bana senin aynı noktada olmadığını söylüyor." "Ve belki de bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var." diye bitirdiğinde gerçekten kanamaya başladım.

Kaydence'i yanağından öpüyor, onu oyun parkına yerleştiriyor ve sonra arkasını dönüp benden uzaklaşıyor, bunu yaparken de kalbimin tellerini çekiştiriyor.

Gitmesini istemiyorum. Bu istediğim son şey.

Ona ihtiyacım var. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi ona ihtiyacım var. Onun sevgisine, sadakatine, gücüne ihtiyacım var. Kalmasına ve benimle savaşmasına ihtiyacım var, *benim* için, *bizim* için. Savaşacak gücü olan tek kişi o.

O zaman neden onu ?

K HAPTE R DOKUZ TE E N

Walker

A Tek istediğim arabuluculuktan önceki gece stressiz bir akşam geçirmektir. Arabada yiyeceklerim vardı, markete uğrayıp kızlara sürpriz ve Melissa da arabuluculuk işini bitirmek için yola çıkmıştı.

böylece Evelyn Luna'dan erken ayrılabilirdi.

Mükemmel olacağını düşünmüştüm. Yarına iyimserlikle ve birlik içinde gireceğimizi düşünmüştüm. Ama sonra her gözümün önünde parçalanıp dağıldı ve beni çaresiz bıraktı ki bu, sahip olmaktan nefret ettiğim bir duygudur.

Beş saattir ama yolculuk neredeyse bitmek üzere. Dallas şehir merkezindeki binalar uzakta belirliyor ve bana neredeyse varış noktama ulaştığımı haber veriyor.

Dükkânından çıktığımda kendimi kırılmış ve tamamen yenilmiş hissettim. Ama hemen tamir moduna geçmeden önce kendime sadece birkaç dakika acıma izni verdim. Sevdığım kadına yardım etmek için bir şeyler yapmalıydım ve o gün ayrılmadan önce Chase'in ofisine gittim.

Şimdi, elimde evraklarla Sumner'ların evine yaklaşıyorum ve Tanrı'dan bu planımın işe yaramasını umuyorum.

Dallas'ın eteklerinde ev, çiftlikten üç kat daha büyük. Buranın muhtemelen on tane banyosu vardır. Kimin o kadar tuvalete ihtiyacı olur ki?

Ama Evelyn'in ailesinin bana kıyasla sahip olduğu sınıf ve statü farkı ne olursa olsun, onlar baktan insanlar ve bu yüzden bir daha asla kızlarıyla iletişim kurma fırsatına sahip olamayacaklar. Bundan emin olacağım.

Kamyonetimin yolcu koltuğundan zarfı aldım ve ön kapılarına yöneldim. Geç oldu, gece yarısını geçti. Kapıyı açıp açmayacaklarını kim bilebilir. Ama , sabahın köründe kışkırlarını bu temassızlık emrini onlara yüz yüze verene kadar kamyonetimde uyuyacağım. Onlara hayatımızın geri kalanında Evelyn'den uzak durmalarını söylerken gözlerimdeki niyeti görmelerini istiyorum.

Karım dün gecenin sadece korkusunun ortaya çıkması olduğunu anlayacak. Bunun bitmediğini biliyorum ve bitmesine izin vermeyeceğim.

Ama her seferinde bir şey ve şu anda bu, yarın John'un ailesiyle arabuluculuğa gitmeden önce düzeltmem gereken bir şey - ya da aslında bugün, ne kadar erken göz önüne alındığında.

Zili çalışıyorum, pencerelerden bakıyorum ve evin ışıklarının hâlâ açık olduğunu fark ediyorum.

Birinin kapıyı açması için birkaç dakika bekledim ama kimse gelmedi. Ben de zili tekrar çaldım.

On saniye sonra, Evelyn'in otuz yıl sonraki hali olabilecek yaşlı bir kadın, ipek bornozu beline sıkıca cevap verir. "Saatin gece yarısını geçtiğinin farkında mısın?" diye bağıyor kapıyı açarken.

"Kusura bakma ama saatin kaç olduğu umurumda bile değil," karşılık veriyorum.

"Bu ne cüret. ."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, bu da biraz geri çekilmeye zorluyor, gözleri korkuyla açılıyor. Kadına saldırmayacağım ama ne kadar kızgın olduğumu fark edeceğinden eminim.

"Hayır. Newberry Springs'e gelip kızınız Trinity Sumner'a sözlü tacizde bulunmaya nasıl cüret edersiniz!"

Evelyn'in annesinin arkasında, babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adam beliriyor. "Dinle, genç adam ..."

"Hayır, sen dinle." zarfı yere, ayaklarının dibine fırlatıyorum. Kâğıtları onlara kibarca vermenin canı cehenneme. Bu nezaketi hak etmiyorlar. "Bu, Teksas eyaletine sunulan ve kızınızla hayatının geri kalanında iletişim kurmanızı yasaklayan bir temassızlık emridir." Babası eğilip zarfı aldı ve iddiamı doğrulamak için açtı. "Artık görmen, araman, konuşman, e-posta göndermen ya da ona mesaj iletmesi için posta güvercini göndermen yasak. O artık seni ilgilendirmiyor. O benim sorumluluğum, benim hayatım ve artık ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Sen kim oluyorsun da bize kızımızı arayamayacağımızı söylüyorsun?" diye annesi.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, böylece gözlerindeki altın parçacıklarını görebiliyorum. "Ben onun lanet olası *kocasım* ve sen *karımı* son kez ağlattın." Yutkundüğünü gördüm, devam ettim. "Bu kâğıtları imzalayacaksın, yoksa bütün magazin gazetelerini arar ve seni ne kadar korkunç bir ebeveyn ifşa ederim. Küçük belediye başkanlığı kampanyanız alevler içinde kalacak ve bunu yapana kadar durmayacağım. Artık onun sevgisini ya da enerjisini hak etmiyor. O yanlış bir şey yapmadı. Siz ikiniz aşağılık insanlarsınız ve eğer bu sözleşmeyi kabul etmezseniz, tüm dünyanın bunu bilmesini sağlayacağım."

Babası annesine bakıyor ve gözleriyle sessiz bir konuşma yapmalarını izliyorum. "Trinity, bir kalem getir."

"Ama Charles. ."

"Hayır. Sözleşmeyi mahkeme kayıtlarına gömebiliriz Trinity. Ama daha fazla skandal riskini göze alamayız. Sadece lanet olası bir kalem al," diye homurdanırken Trinity dönüp evin derinliklerine doğru yürüyor. Orada durup kollarımı göğsümde kavuşturarak Trinity'nin dönüp önümdeki kâğıtları imzalamasını ve aynısını yapması için Charles Sumner'a bekliyorum. İşi bittiğinde tekrar zarfa koyuyor ve bana geri "İşte oldu. Tamamdır."

"Evet, öyle. Ben ciddiyim. Gerçekte nasıl bir pislik olduğunu ortaya çıkararak beni kışkırtma. Karım ve ben, senin hatıran onun peşini bırakmadan hayatımızı mutluluk içinde yaşayacağız. Doğurduğun ama büyütemediğin kadını tanımayı hak etmiyorsun. O bunu kendi başına yaptı. Ve o inanılmaz, sıcak, şefkatli bir anne, belli ki ona öğretmediğin bir şey bu," diyorum Trinity'ye topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce. "Umarım hayatınızda tanımak ve koşulsuz sevmek isteyeceğiniz tek kişiyi kaybettiğinizi bilerek bok gibi uyursunuz," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, iyi bir önlem için onlara son bir hakaret savuruyorum.

Kamyonetime yerleştikten sonra, tekrar yola çıkmadan önce nefesimi kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Siktir, bu iyi hissettirdi. Ama kalbim hızla atıyor, zihnim karmakarışık ve midem gurulduyor

Çünkü yemek yemedim. Zamanım yoktu.

Bu yüzden en yakın servisi buldum, yiyecek bir şeyler aldım ve sonra Newberry Springs'e ve karıma dönmek için sabırsızlanarak otoyola geri döndüm.

Şehir sınırlarına geri döndüğümde güneş ufukta beliriyor, gökyüzünü sarı ve açık maviyle yıkıyor. Dün akşam Dallas'a gitmek aslında gündemimde yoktu ama Evelyn bana ihtiyacı olmadığını söyledikten sonra bir şeyler yapmam gerekiyordu ve iyi ki de yapmışım.

O anın sıcaklığıyla söylediği sözlerde ciddi olmadığını biliyorum ama yine de bunları duymak beni öldürdü, özellikle de birkaç gece önce bana açıldıktan sonra. Bu kadın o kadar saf ve iyi ki, hayatındaki insanların onu bu şekilde yıkması beni öldürüyor. Ben de buna bir son vermek için yardım ettim. Ve beni kapılarının önünde gören ailesinin yüzünü gördükten sonra hiç pişmanlık duymadım.

Dönüş yolu boyunca, söylemem gereken her şeyi tekrarlayıp durdum, ki bu hararetle tartışmalarda oldukça tipik bir . Herkes her zaman olaydan sonra kendi fikrini daha iyi edebilmek için hangi kelimeleri seçebileceğini düşünür. Ama de seyahatin ve sözleşmenin ileride hayatımızı daha iyi hale getireceğinden eminim.

Neredeyse on saattir arabadayım ama hâlâ eve gidemiyorum. Evelyn ve Kaydence'i uyandırmak istemiyorum, belki dün gece fazla uyumamışlardır. Onu ne kadar çok sevdiğimi anlatan birkaç mesaj gönderdim ama hiç yanıt vermedi.

Bunu beklemiyordum. Karımı tanırım. kadar beni öldürse de, ne istediğini tek başına bulmak zorunda. Çünkü hiçbir yere gitmeyeceğime dair ona yüz yüze güvence vermek istiyorum. Ama bir yolunu bulacaktır.

En azından, umarım öyle olur - ve bu arabuluculuktan önce.

Adliyeye gitmeden önce birkaç saatim var ama şu anda gerçekten bir duşa ve yatağa ihtiyacım var. Ve bana ikisini de verebilecek bir yer biliyorum, biriyle birlikte.

Ve beni annemden daha iyi kim dinleyebilirdi ki?

Bir Çarşamba günü sabah altıdan hemen sonra çiftlikteki ana eve giriyorum. Gün ve saat, beklediğim gibi annemin beni görünce şok olmasına neden oluyor. Kocaman gözleri bana bunu söylüyor.

"Walker?" Şef bıçağını tezgâhın üzerine koyarken bana bakakaldı.

"Hey, anne." Mutfağa doğru ilerledim ve onu kendime doğru çektim, onu o kadar sıktım ki zar zor nefes alabildiğini biliyorum. Ama lanet olsun. Bu kadına annem olarak sahip olduğum için şanslı bir adamım, özellikle de Evelyn'in yaşadıklarını gördükten sonra.

"Oğlum, beni korkutuyorsun."

"Korkma anne. Sadece sana ne kadar minnettar olduğumu, seni ne kadar sevdiğimi bilmeni istiyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum." Sonunda bıraktığımda, alnında bir kırılıkla bana bakıyor. " oluyor? Evelyn nerede? Ya bebek?" Tezgâha dönüyor, bıçağı tekrar alıp doğramaya devam ediyor.

"Evdeler." En azından telefonundaki konum takip cihazı öyle diyor, evlendiğimizde takmıştım çünkü aşırı korumacıydım ve her zaman güvende olduklarından emin olmak istiyordum.

"Peki sen neden onlarla birlikte değilsin?"

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederek bir iç çekiyorum ve sonra adaya oturuyorum. "Daha yeni döndüm

Dallas'tan."

"Dallas'ta ne işin vardı?"

"Sana bir şey söylemem gerek anne." Yapmak istediğim son şey bu kadını hayal kırıklığına uğratmak ama gerçeği itiraf etmeden son yirmi dört saat içinde yaşadıklarımı açıklamak zor olacak.

Bıçağı tekrar tezgâha bırakıyor ve tüm dikkatini bana odaklıyor. "Walker ... neler oluyor?"

"Evelyn ve ben evlendiğimizde birbirimize aşık değildik anne," itiraf ediyorum ve ne diyeceğini bekliyorum. Ama annem orada öylece duruyor, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bana bakıyor, ben de devam ediyorum. "John'un ailesi velayet açtı. Kaydence'i Evelyn'den almak istediler, geçmişinde bazı olaylara ve bekâr olduğu, bebeği tek başına büyüttüğü gerçeğine dayanarak uygun olmayan bir anne olduğunu iddia ettiler. Ben de ona evlenme teklif ettim ve bundan bir an bile pişmanlık duymadım."

"Tamam," diyor, kaşları saç çizgisine çarpıyor.

"Sana, herkese yalan söylediğim için özür dilerim. Wyatt ve Kelsea hariç. Onlar şahidimiz oldukları için gerçeği biliyorlardı."

"Walker, kör bir adam bile senin Evelyn'e aşık olduğunu görebilir." Bir kahkaha attım. "Biliyorum."

"İkinizin evlenmesi beni gerçekten şaşırtmadı. Beni kızdıran şey bize söylememiş olmanızdı."

"Bunun için tekrar özür dilerim. Ama hızlı bir karardı. Zaman çok ." Başını salladı. "Anlıyorum. Ama tatlım, John ölmeden önce ona karşı ne hissettiğini anladım." Gözlerimi kaldırdım. "Gördün mü?"

"Evet. Bu yüzden ona karşı ne hissettiğini sorgulamadım, eğer itirafının amacı buysa."

"Pek sayılmaz. Daha çok ailesiyle, anne babasıyla ve ona saçmalıklarla ilgili." Sonraki birkaç dakikayı Evelyn'in annesi ve her şeyin kontrolden çıkmasına neden olan, onu bir daha asla incitemeyeceklerinden emin olmak için beni dün gece Dallas'a götüren dünkü ziyaret hakkında onu bilgilendirerek geçirdim. Şimdi sadece acı çekiyorum çünkü sevdiğim kadın sevgimi hak etmediğine ikna olmuş durumda.

"Bana onsuz daha iyi olacağımı söyledi." Başımı öne eğerek dökmek istediğim gözyaşlarımı tutuyorum. Aramızdaki bu şeyin bitmediğini biliyorum, ama gerçekten istediği buysa, gitmesine izin vermekten başka çarem yok.

"Acı çekiyor, Walker." Annem adanın etrafında dönüyor ve elini omzuma koyuyor, küçükken ve bir şeye üzüldüğümde yaptığı gibi saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor.

"Sadece beni istemesini istiyorum anne. Beni geri istemesine ihtiyacım var." "İstiyor, tatlım. Sadece bunu kabul etmesi gerekiyor."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Ya yapmazsa? Ya gitmesine izin vermek zorunda kalırsam? Ya bunların hepsi bir hiç içinse? Ya John'un ölümü beni rahatsız etmeye devam ederse? Ya onu, kızını ve Evelyn'i kaybetmenin acısıyla başa çıkamazsam?"

Annem bana bakarken bir damla gözyaşı döküyor. "John'la olanlardan dolayı kendini suçlu hisseden o kırık ruhun, tekrar bir araya getirmeye çalıştığın o parçan, Evelyn ve Kaydence için kendini şekillendirdiğin o güzel adamla kıyaslanamaz bile." Gözlerinin altını siliyor. "Onun için yaptıklarından dolayı gurur duyuyorum. Evelyn de bunu biliyor. için zamana ihtiyacı var, hepsi bu."

Keşke kalbim annemin sözlerine inansaydı. "Ama sorun şu ki, zamanımız tükeniyor. Ve o bunu anladığında çok geç olabilir. Arabuluculuk beş saat sonra. Dün gece dükkândan çıktığımdan beri konuşmadık."

"Peki, onun için gelmeyi planlıyor musun?"

"Elbette anne. Orada olmamamın imkanı yok."

"O zaman tek yapman gereken bu, tatlım. Ortaya çık. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Senin nasıl hissettiğini biliyor ve belki de yalnız geçirdiği zaman nasıl hissettiğini anlamasına yardımcı olmuştur."

Tanrım, umarım öyledir.

"Ama gerçekten bir duşa ihtiyacın var. Ve biraz yemeğe." "Ve biraz uykuya," diye ekliyorum esnerken.

"Evet. Git kendine iyi bak, biraz kestir, ben de sana kıyafet getirmesi için Wyatt'ı arayayım."

Tabureden kalkıp onu tekrar kucaklamak için kendime çektim. "Teşekkür ederim anne."

"Hayır, teşekkür *ederim* Walker, seni yetiştirdiğim gibi bir adam olduğun için." Yüzümün yan tarafını okşadı. "Annenin seninle daha fazla gurur duymasını sağlamanın başka yolu yok."

"Evelyn onun ihtiyacı olan, onsuz yaşayamayacağı bir adam olmamı istiyor. Onlar için John'un yapamadığı her şey olmak istiyorum."

"Ve sen de . Adım arkadaşını onurlandırırıyorsun ama duygularına sadık kalarak kendini de onurlandırırıyorsun. Her şey girecek. Buna kesinlikle inanıyorum."

Umarım haklıdır. Ama yine de, annem her zaman haklıdır. Bu galibiyet serisini bozmasa iyi olur.

K HAPTE R TWE NTY

Evelyn

W

Çarşamba sabahı uyandığımda gözlerimi zar zor açabiliyorum. Ağlamaktan o kadar şişmişler ki bugün makyaj yapmanın zor olacağını biliyorum.

vazgeç.

Kaydence'in mırıltıları bebek telsizinin hoparlöründen geliyor, bu yüzden uyanık olduğunu biliyorum. Ama ağlamıyor, bu yüzden günle yüzleşmeden önce kendimi toparlamak için biraz zaman ayırıyorum.

Gözyaşları tekrar yüzeye çıkar.

Walker.

Burada, yatakta birlikte olmalı, dokunuşu ve çakıllı sabah sesiyle beni uyandırmalıydı. Beni göğsüne çekmeli, omuzlarımı öpmeli ve bedenimi sadece onun bildiği şekilde uyandırmalıydı.

Ama öyle değil. Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Elimi genellikle uyuduğu yataktaki beyaz çarşafların üzerinde gezdiriyorum, kumaşı içime çekiyorum, göğsümdeki ağrıyı dindirmek için kokusunu almaya çalışıyorum. Ama kokusunu alamıyorum. Sanki uzaklaşmış ve beni istediğimi sandığım şekilde yalnız bırakmış gibi.

Tanrım, dün gidiş şeklinden nefret ediyorum, dün onu gönderme şeklimden. O anda o kadar perişan haldeydim ki gerçekten istemediğim şeyler söyledim.

istemiyorum. Benden ve Kaydence'den vazgeçmesini istemiyorum. Ben de onu sonsuza dek sevmek istiyorum.

Sadece korkuyorum. Ve yaralıyım. Pek çok nedenden ötürü acı çekiyorum ve bunun acısını ondan çıkardım. Ama o beni sevdiğini, yanımda olduğunu ve bundan şüphe etmem için bana hiçbir neden vermeyeceğini defalarca kanıtladı. Yine de ben yaptım.

Ve şimdi, arabuluculuk sabahı, John'un ailesiyle tekrar yüzleşeceğim ve umarım torunlarıyla ziyaretler için bir anlaşmaya varacağım gün. Ya da olabilecek en kötü şey gerçekleşirse, artık çocuğumun tek vasisi olmadığımı söylenecek.

Ve Walker'ın tüm bunlar boyunca yanımda olup olmayacağını bilmiyorum. Ona söylediklerimden sonra neden yanımda olsun ki? Neden hissettikleri konusunda benimle daha fazla kavga etmek istesin ki?

Onunla mutlu olabileceğimden, hayatımın başka hiçbir alanında kolay olmamasına rağmen işlerin

yoluna gireceğinden daha ne kadar şüphe duyacağım?

Onu uzaklaştırmaya devam edersem asla bilemeyeceğim.

Onu sonsuza dek kaybetmediğimi bilmeye ihtiyacım var, telefonumu elime alıyorum ve dün gece bana gönderdiği mesajları tekrar okuyorum.

Seni seviyorum, Evelyn.

Beni uzaklaştıramazsın.

Seni sonsuza dek seveceğim.

Walker: *Nefes alabildiğini hissedebilmen için şeytanlarının her biriyle savaşabilirim ve şu anda yaptığım da bu.*

Yüzümden akan yeni bir yığın gözyaşıyla, iletişim numarasını bulup numarasına dokunuyorum.

Onun sesini duymalıyım. İyi olduğumuzdan, onu bu sabah adliyede göreceğimden emin . Ama hat çalmaya devam ediyor ve sesli mesajı çalmaya başlamadan önce telefonu açmıyor.

Telefonu kapatıp tekrar arıyorum ama yine cevap alamıyorum.

Sonra Kaydence beşiğinde ağlamaya başlıyor, o yüzden tekrar deneyecek vaktim olmuyor.

Aklıma en kötü senaryolar geliyor, neden telefonu açmadığını merak - yaralı mı?

Dün gece bir şey mi oldu?

Şeytanlarımla savaşacağını söyledi. Bu ne anlama geliyor? O ne ?

Eğer ona bir şey olursa ve ben de onu sevdiğimi söyleyemezsem, bunu atlatamam. Bu tür bir pişmanlığı John'la zaten yaşadım, ona söylediğim son sözler üzerine tekrar *düşündüm*, söylediklerimden pişman *oldum*.

Söylemediklerim için de pişman olmak istemiyorum.

Kaydence'in altını değiştirdikten, giydirdikten ve kahvaltısını yaptırdıktan sonra, mahkemeye hazırlanmadan önce çamaşır ve temizlik kafamı çalışıyorum.

Yine de dikkat dağıtmak işe yaramıyor. Walker'ı aramaya çalışıp bir kez daha cevap alamayınca, bugünün endişesi arttıkça artıyor, ta ki arabayla şehre inerken titreyene kadar.

Adliyenin ön kapısına yürürken Chase bizi "Günaydın," diye selamlıyor. Merdivenlerde tek başına duruyor, güneşi gözlerinden saklıyordu. Walker' da yanında olmasını umuyordum.

"Günaydın." "Bunun

için hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap veriyorum en üst basamağa ulaştığımda. Gözlerim otoparkı tarıyor, kocamın bize doğru geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum. "Walker'dan haber aldın mı?"

Kaşları çatılır. "Hayır. Seninle olacağını

sanıyordum." "Şey, dün gece eve gelmedi."

"Ne?" Chase gerçekten endişeli görünüyor, bu da beni daha da endişelendiriyor. "Yapmalıydı."

"Onu gördün mü?"

"Evet. Dün öğleden sonra ofisime uğradı."

"Neden?" diye soruyorum ama Chase cevap vermiyor. Çünkü o cevap vermeden önce, Bay ve Bayan Schmitt adliye binasının merdivenlerinden yukarı çıkıyorlar

Futbol maçında olduğu gibi bu sefer de benimle göz teması kurmadılar. Bunun yerine, sanki biz gibi avukatlarıyla birlikte yanımızdan geçip gidiyorlar.

Chase konuşmadan önce onlar içeri girene kadar bekler. "Onu aramayı denedin

mi?" "Evet, bu sabah üç kez aradım ama cevap alamadım."

Cebinden telefonunu çıkarıyor, birkaç tuşa basıp kulağına götürürken benden uzaklaşıyor. Hat çalıyor olmalı çünkü karşı taraftaki hiç kimseye hitap etmiyor ve sonra

mesaj bıraktığında tahminim doğrulandı. "Selam Walker. Ben Chase. Evelyn'le birlikte adliyedeyim ve senin için endişeleniyoruz dostum. Arabuluculuk beş dakika içinde başlıyor. Bizi ara." Telefonu kapattıktan sonra bana döndü. "Eminim burada olacaktır, Evelyn. Bunu kaçırmaz."

Ama ya bittiğine karar verirse?

Aklımın kalbimi bu olasılığa ikna etmesine izin vermemeye çalışıyorum, ancak bunu yapacak çok fazla zamanım yok

Ya

ni. "İçeri girmeliyiz." Chase gülümsüyor, açıkça beni rahatlatmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Bunun yerine başımı sallıyorum ve bu işin bir an bitmesi için sabırsızlanıyorum. "Evet. Tamam." Chase benim için kapıyı açıyor, ondan önce girmeme izin veriyor ve sonra bana yol gösteriyor ve Kaydence geçen sefer kullandığımız koridordan aşağı . Büyük maun kapının önünde durduğumuzda dizlerim titriyor ve neredeyse yere yığılıyorum.

"Her şey girecek, Evelyn. Bu çocuğu senden almalarına izin vermeyeceğim, tamam mı?" Chase kulağıma fısıldıyor.

"Tamam."

Chase bu kapıyı da benim için açıyor ve ben de kimseye bakmamak için başımı öne eğerek onun yanından geçiyorum. Son yirmi dört saatin bende yarattığı duygusal karmaşayı görmelerini istemiyorum, her ne kadar şiş gözlerim ve kırmızı yüzüm muhtemelen bunu gizlemeye yardımcı olmasa da. Walker burada olmadan, bununla yüzleşecek kadar kendime güvenmiyorum. Ona burada, yanımda ihtiyacım var.

Burada olması gerekiyordu. Bununla birlikte yüzleşiyor olmamız gerekiyordu.

Peki, olmaması kimin suçu Evelyn?

"Günaydın," diyor Bay Sullivan, daha önceki arabulucu avukat, Chase ve ben yerlerimizi aldıktan sonra herkese hitap ediyor. "Başlamaya hazır mıyız?"

Chase kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Bana başlamak konusunda iyi olup soruyor ve gerçek şu ki . Ama bu konuda ne yapacağım? Walker burada olmak isteseydi olurdu.

"Evet, herkes burada" diyorum, sesim alçak ve emin değil.

"Peki ya Bay Gibson?" Bay Sullivan soruyor. "Onun da bize katılacağını sanıyordum."

"Şey, uh ..." Neden burada olmadığını açıklayacak bir cümle kuramıyorum, çünkü bilmiyorum. Ama neyse ki buna gerek kalmıyor çünkü Walker tam o anda kapıdan içeri dalıyor, ciğerlerimdeki nefesi alıyor ve hıçkırıklara boğulmama neden oluyor.

"Buradayım!" diye bağıyor, nefes nefese ve saçları darmadağın. ", " diyor şimdi daha sakın bir şekilde, masanın etrafında dönüp yanımdaki sandalyeyi çekerken. Oturuyor ve elimi tutup dudaklarına tenimi öpüyor. "Üzgünüm geciktim."

Gözlerim yaşla dolu olduğu için bulanık görüyor ama elimde olmadan kendimi ona doğru atıyorum ve bu sırada Kaydence'i aramızda eziyorum. Boğazımdaki yumrunun arasından kulağına "Buradasın," diye fısıldıyorum.

"Buradayım bebeğim. Buradayım." Dudakları şakağıma bastırıyor ve Luna'dan çıktığından beri ilk kez nefes alıyorum.

"Sorun değil. Hadi başlayalım," Bay Sullivan ve önündeki dosyayı açtı.

Walker Kaydence'i benden alıp, Bay Sullivan'ın dosyasının içeriğini değerlendirmesini beklerken onu severken yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum.

"Pekâlâ. Öncelikle, Çocuk Koruma Hizmetleri'nden gelen rapor, çocuğun şu anki evinde güvenliğinin söz konusu olmadığını belirtiyor," diye başlıyor ve bu da biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor. "Temsilci

Evi ziyaret edenler, çocuğun hiçbir eksiği olmadığından ve ailesinden bolca sevgi ve ilgi gördüğünden emin oldular." Walker masanın altından elimi sıktı. "Bay ve Bayan Schmitt, emredildiği gibi yas danışmanlığına katıldılar." Gözleri sayfayı tarıyor. "Yine de Bayan Gibson'ın son işindeki şüpheli davranışlarından bahsedilmesini itiraz gerekçesi olarak görüyorum." Bay ve Bayan Schmitt'in yanında oturan avukata döner. "Açıklamak ister misiniz?"

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Walker araya girerek herkesin dikkatini çekti.

"Bay Gibson, konuşma şansınız olacak," dedi Bay Sullivan, sesinde bir uyarı vardı.

Walker, Bay Sullivan'ı görmezden gelerek, "Bayan Gibson'la ilgili bilgiler bu davayla ilgili değil, özellikle de bir çocuğa annelik yapma becerisiyle hiçbir ilgisi olmadığı için," dedi. "Ayrıca, ona karşı kullanmak üzere topladığınız hiçbir bilgi gerçek değil, sizi temin ederim."

Bayan Schmitt hem beni hem de Walker'ı şaşırtarak, "Bunun son evraklardan gerekirdi," dedi. "Bu konuyu tekrar gündeme getirmek istemedik." Avukatına döndü. "Size bunu çıkarmanızı söylemiştim."

"Özür dilerim. Yardımcım gözden kaçırmış olmalı," diyor ve yanakları kızarıırken boğazını temizliyor.

Ama sonra John'un annesi dönüp ikimize de baktı. "Sana bir özür borçluyuz, Evelyn. Sana da Walker. Size bunları yaşattığım için çok üzgünüm," diyor gözyaşları arasında. "Ben sadece ... Oğlumu özledim."

Elini göğsüne, kalbinin üzerine koyuyor. "O benim tüm dünyamdı ve onu kaybetmek en zor şey oldu. Kızını alarak bir parçasına tutunabileceğimi düşünmüştüm," diye devam ediyor John'un babası omzunu okşarken gözyaşlarının düşmesine izin verirken. "Ancak geçtiğimiz birkaç hafta içinde, kederin sadece bizi değil seni de etkileyen birçok kararı körüklediğini fark Onun ne kadar mutlu olduğunu, birbirinize ne kadar aşık olduğunuzu görebiliyoruz ve ailenizi istemiyoruz. Biz sadece bunun bir parçası olmak."

kadına bakarken, onu artık bir canı olarak değil, çocuğuna büyük bir sevgi besleyen ve bu sevginin gidebileceği hiçbir yeri olmayan bir anne olarak görüyorum. O oğlunu kaybetti. Hayatın kendisinden daha çok sevdiği tek kişiyi kaybetti. Ve o anda, bu kaybı kimsenin yaşamasını istemeyeceğimi fark ettim.

Annemi kaybettim. Beni asla kendi kızımı sevdiğim gibi, John'un annesinin onu sevdiği gibi sevmedi. kavgaya etmek yerine, acımızı hafifletmek için birbirimize yardım etmeliyiz.

Ben de öyle yapacağım.

"Kaydence'in hayatında olmanızı çok isteriz," diyorum odada toplu bir iç çekiş yankılanırken. "Tüm bu çilenin geride kalmasının biraz zaman alacağını anlayın, ama ..." Walker'a dönüyorum ve onun bana sevgi, hayranlık ve gururla baktığını görüyorum. O da yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyor. Ben de John'un annesine dönüyorum. "Torununuzu tanımanıza izin vermeyi denemek isteriz."

Margaret gülümseyerek başını sallamadan önce hıçkırıklara boğuldu. "Teşekkür."

Bay Sullivan boğazını temizleyerek herkesin dikkatini tekrar toplar. "Pekâlâ. Yani mahkeme kararıyla ziyareti kabul ediyoruz, öyle mi?" diye sorar, kalemi kâğıdın üzerinde.

Walker ve ben aynı anda "Evet," diyoruz. Ben tuttuğum son nefesi verirken eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Harika. Her iki tarafın da program taleplerini hazırladığını varsayıyorum?"

Chase masanın üzerinden Bay Sullivan'a bir kâğıt uzatırken Schmitt'lerin avukatı da aynısını yapar. "Harika. O halde iki hafta içinde belgeleri imzalamak ve bunu mahkemeye için yeniden toplanacağız." Ayağa kalkar, dosyayı kapatır ve her iki tarafa da başıyla selam verir. "Herkes iyi çalışmalar. İki hafta sonra görüşürüz."

Gitmesini izliyoruz ve sonra Chase ayağa kalkıyor. " yoksa, müşterilerimle yalnız konuşmak istiyorum."

John'un ailesi başlarını sallar ve avukatlarıyla birlikte ayağa kalkarlar. "Elbette." Sonra Margaret tekrar bana baktı. "Teşekkür ederim."

" ederim," diye cevap veriyorum, sandalyede oturan adamla aramda karar vermem gereken daha çok şey olduğunu önce onların gidişini izliyorum.

"Walker," diye başlar Chase. "Bir için bizi kandırdın."

Walker bir elini saçlarında gezdiriyor ve Kaydence hâlâ kollarındayken ayağa kalkıyor. "Çok özür dilerim. Bu sabah beş gibi Dallas'tan döndüm ve annemle konuşmak için çiftliğe uğradım. Duş aldım ve sonra yattım çünkü çok yorgundum. Annem burada olmam gereken saatten on beş dakika önce beni uyandırdı, ben de panik içinde koşturdum ve telefonumu bile almadım." Bana bakıyor. "Seni endişelendirdiysem çok özür dilerim."

Ama şu an bu umurumda değil. Az önce söylediği başka bir şey hakkında cevaplara ihtiyacım var. "Dün gece neden Dallas'taydın?"

"Aileni ziyarete gittim."

Oturduğum yerden kalktım. "Ne? Neden?"

"Onlara temassızlık emri gönderdim, Evelyn." Chase'e bakmadan önce Kaydence'in başını öpüyor. Chase ellerini ceplerine sokmuş, sırtarak öylece duruyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Walker aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve uzanıp çenemi kavıyor. "Bu, seninle bir daha asla iletişim kuramayacakları anlamına geliyor bebeğim. Yasal olarak hayatımızdan çıktılar."

"Ne?" Nefes veriyorum. "mı?"

"Evet. Onlara, eğer , onları iğrenç ve istismarcı ebeveynler olarak ifşa etmek her magazin ve haber kuruluşuna gideceğimi söyledim. Baban anneni bunu imzalamaya zorladı."

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. Bunu yaptığına inanamıyorum"

Bana gülümsüyor. "Seni sevdiğimi ve senin için her şeyi yapabileceğimi ne zaman kabulleneceksin, ha?"

Chase boğazını temizler. "İkinizi biraz yalnız bırakacağım. Ama sadece bu sabah işlerin yoluna girmesine sevindiğimi söyleyeceğim. Gelişmelerle ilgili olarak bu hafta sizinle irtibat halinde olacağım." Walker'ın elini sıktı, ardından benimkini de sıktı ve bizi yalnız bırakarak odadan çıktı.

Walker'ın gözlerine bakıyorum, onsuz yaşayabileceğimi hiç düşünmediğime inanmadığım sıcak, kahverengi gözlerinde kayboluyorum.

Korku içinde yaşamaktan yoruldum. Son yirmi dört saatte hissettiğim korku, onu sonsuza dek yanımda istediğimi fark etmem için yeterli. Karanlıkta yüzmeyi öğrenmeme ve hiç bulamayacakmışım gibi hissettiğimde ayı yardım etmesi için ona ihtiyacım var.

"Beni sevmenin çok zor olduğunu hissediyorum. Ben sevmesi zor bir insanım Walker," diye itiraf ediyorum sonunda konuşacak cesareti bulduğumda.

"Hayır, Evelyn." Alt dudağımla oynayarak başını sallıyor. "Seni sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey. Çünkü sen benim olmalısın."

Kalbim o kadar sert atıyor ki tüm vücudum titriyor. "Bir daha kimseyi kaybedemem, yanımda olacağını düşündüğüm insanları. Seni kaybetmek Kelsea'yı, aileni kaybetmek anlamına gelir. Bunu hayatımda bir kez daha yaşayamam. kalamayabilirim."

" zaman hiçbir yere gitmiyor olmam iyi bir şey." Dudakları aralandı ve gülümsemesi odayı aydınlattı.

"Birine ait olmak istiyorum, Walker." "Ve ben de senin bana ait olmanı istiyorum."

". Ben seninim." Kollarımı boynuna dolayarak olabildiğince sıkı tutunuyorum. Kaydence

yüzüme uzanıyor, saçlarımı tutuyor ve kendini anımızın içine sokuyor. Ama onu kollarıma alıp birkaç kez öptüğümde ve tekrar Walker'a baktığımda, ne söylemem gerektiğini biliyorum.

Ama o benden önce .

Beni tekrar göğsüne çekerek, "Sana bu dünyada ihtiyacın olan her şeyi vereceğime söz veriyorum, Evelyn. sana ayı ve yıldızları bile veririm."

Tanrım, bu adam. Onu hak etmiyorum, ama onu istediğimi kanıtlamak için her gün cehennem gibi savaşıcağım.

"Bana ayı ve yıldızları vaat etme, Walker," diye cevap veriyorum, alnımı onunkine yaslayarak. "Sadece onların altında benimle dans edeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

"Şimdiye kadar güvenebildiğim tek erkek sensin ve güvenmek zorunda istediğim tek kişi de sensin. Seni seviyorum Walker. Ve seninle evli kalmak istiyorum."

Elimi tutuyor ve kalbinin üzerine, benim ve kızım için yaptırdığı dövmenin üzerine koyuyor. "Teşekkür ." İkimiz de kahkahayı paylaşıyoruz. "Aşk bunaltıcıdır, bebeğim. Ama aynı zamanda inanılmaz. Sen benim hayatımın aşkıydın, Evelyn Gibson. Ve ay dünyanın etrafında döndüğü seni seveceğim."

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar, bebeğim. Sen, ben ve bu küçük baykuş."

"Kulağa cennet gibi geliyor," diyorum, o kadar sert gülümsüyorum ki yanaklarım yanmaya başlıyor.

"Hayır, Evelyn. Cennet burada, dünyada *seninle*. Benim için cennet budur bebeğim. Ve sonuna kadar bunun için savaşıcağım."

CHAPTER TWENTY- ONE

Walker

"O Aman Tanrım. John'a çok benziyor!" Evelyn omzunun üstünden bana . John'un ailesinin bugün çiftliğe getirdiği bir fotoğraf albümünü karıştırıyor ve Annesinin onunla paylaşmak istediği çocukluk resimleri ve anıları.

Araboluculuktan bu yana üç hafta geçti ve bugün Margaret ve Robert ile ilk ziyaretimizi gerçekleştiriyoruz.

Onun hakkında konuşmanın herkesi duygulandırdığını biliyorum ama bu aynı zamanda onun anısını canlı tutmamızın da bir yolu ve bunu sadece Kaydence'nin iyiliği için yapacağıma yemin ediyorum. Babasını ve ne kadar çok sevildiğini duymayı hak ediyor.

"Kesinlikle," diye katılıyorum, destek için omzunu sıkıyorum. En iyi arkadaşımın öldüğünü bile bile onun bebeklik fotoğraflarına bakmak gerçeküstü, ama bu konuda bir memnuniyet de hissediyorum. Eminim şu anda buradadır ve herkesi bir arada görmekten .

"Şu ikinize bakın!" Evelyn, benim ve John'un bir yaz günü dışarıda, şişme bir havuzun yanında sortlarımızla çekilmiş bir fotoğrafımıza rastlayınca neredeyse çığlık atıyor. Hafızam beni yanıltmıyorsa dokuz yaşlarında olmalıyız.

"Tanrım, cılızdık," diye mırıldanıyorum çoğunlukla kendi kendime, ama Evelyn bunu yakalıyor.

"Artık kesinlikle değilsin." Gözlerindeki o pırıltıyla bana bakıyor, çıplakken yaptığım her şeyi düşündüğünü söylüyor -şu anda sahip olduğum ve vücuduna hükmetmek için kullandığım kasları gerektiren şeyler.

"Biliyorsun bebeğim." göz kırpyorum ve sonra başının üstünü öpüyorum, Margaret'i Kaydence ile selfie çekerken yakalamak için odanın karşısına bakıyorum. O küçük kıza o kadar aşık ki bu beni hiç şaşırtmıyor. Onunla tanışan herkes öyle.

O kocaman yeşil gözlerini bana ilk diktiğinde hiç şansım yoktu.

Bugünün herkes için garip, hatta zor geçeceğinden endişeleniyordum. Ama annem John'un ailesinin çiftlikte barbekü yapmak için bize katılmasında ısrar ettiğinde, tüm ailenin bir arada olabilmesi için doğru bir fikri olduğunu biliyordum. Evelyn'in John'un ailesiyle bu yeni ilişkiye başlarken yalnız ve gergin hissetmesini istemediği gibi, Evelyn'in artık bir ailesi olduğunu bilmesi de onun için önemliydi - *benim* ailem.

Ailesinden haber alamadık, ki bu beni şaşırtmadı. Kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, bu emre uyacak ve onunla bir daha iletişime geçmekten kaçınacaklardır.

Evelyn bunu onun için yaptığım için hâlâ şoktaydı ama kabul rahatlamıştı. Ben de bu stresi ondan alabildiğim için gurur duyuyorum.

Evelyn ve ben evli kalmaya karar verdiğimizden beri duygusal bir iniş çıkış yaşadık. İşler hemen eskisi gibi kolay olmadı. benimle konuşmaya zorladım ve beni bir daha böyle itemeyeceğini sağladım.

Bu konuda pişman olduğumu biliyorum ama de beni incitti. Sorunlarımızla bu şekilde yüzleşmeye devam edeceğinden korkuyordum. Bu yüzden, uzun uzun konuştuktan sonra, aramızdaki sevginin iletişim kurduğumuz asla konusunda anlaştık. , yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunda ve yalnız olmadığını ona istediğinde bana söylemeli.

Ne olursa olsun onu seveceğime söz verdim ve bunda ciddiydim. O benim ve bunu değiştiremem,
Hiç.

John'un fotoğraflarına bakarken, onun hepimizi izlediğini, birlikte karşılaştığımız ve çözdüğümüz şeylerden gurur duyduğunu ve Evelyn ile olan ilişkiyi desteklediğini de kendime hatırlatmak zorundayım.

O yangından sağ kurtulsaydı ne olurdu bilmiyorum ama hayatımı merak ederek yaşayamam. Yapabileceğim tek şey ilerlemeye devam etmek, sevdiklerimi korumak ve hayatın getirdiği hem iyi hem de kötü kabullenmek.

Ve şu anda, o kadar çok iyi şey var ki, kalbim aşkla ağrıyor. Bu, bir yıldan uzun süredir yaşadığım acıdan farklı bir acı ve bu acıyı kollarımı açarak karşılıyorum.

Forrest kapıdan hışım ile giriyor, oturma odasına girerken perdeyi evin dışına çarpıyor, herkesi korkutuyor ve beni son üç haftayı anlattığım hüzünlü hikayemden çekip alıyor.

"Tanrım. Kaydence'i korkutacaksın," diye azarlıyorum onu, mağarasından yeni çıkmış bir boz ayı gibi halının üzerinde yırtınırken. Kaydence ağlama isteğiyle savaşıırken dudakları titriyor ama neyse ki Margaret onu yatıştırıyor ve feryat etmesini engelliyor.

Ayaklarını sürüyerek kardeşimi izliyorum. Saçları dağınık, bir haftadır tıraş olmamış gibi görünüyor ve alnında kalıcı bir çatıklık var.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak bir bira almak için buzdolabına yöneliyor. Arka kapıyı açıp ahıra doğru ilerlemeden önce kimseye bir şey söylemiyor bile.

Wyatt'a bakıyorum ve şu sessiz ikiz konuşmalarından birini yapıyoruz, tek kelime etmeden onun davranışları hakkında bir şeyler söylenmesi gerektiği konusunda hemfikir olduğumuz konuşmalardan.

Evelyn'in başının üstünü öpüyorum. "Hemen döneceğim, bebeğim."

"Tamam," diyor bana bakarak. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve bu sözleri onun dudaklarından duymak asla eskimeyecek.

"Ben de seni seviyorum, Ev. Hem de çok." Dudaklarına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra Wyatt'ı takip ederek arka kapıdan çıkıyorum ve at ağılını çevreleyen çitlere doğru . Forrest kollarını en üst , birasını ellerinin arasında tutuyordu.

Ağabeyimize yaklaştığımızda Wyatt, "Bu iş ya çok iyi ya da çok gidebilir," diye mırıldanıyor.

"Katılıyorum, ama onun asık suratlı kışından bıktım. Bir şeye kızmış durumda ve artık

lanet olası

konuşmala

r."

"Katılıyor

um."

Ona ulaşır ulaşmaz, Wyatt ve ben iki yanında yer onu kafese kapatıyoruz.

"Pekâlâ, Huysuz Gibson," diye Wyatt, üniversiteden eve döndükten ve bu asık suratlı tavrı başladıktan sonra taktığımız lakapla .

"Siktir git, Wyatt."

"Yapacak bir şey yok, ağabey. Yeter artık." Wyatt kollarını göğsünde kavuşturup ona bakıyor.

"Sana neler oluyor böyle? Normalden daha fazla götlük yapıyorsun.

Vegas'tan döndüm ve herkesi korkutuyorsun."

"Çocuğumu korkuttun," diye ekliyorum. "Bu değilmiş gibi davranmayacağım."

Forrest homurdanarak birasını boşaltır ve şişeyi at ağılının duran tenekelerden birine atar. "İkinize de bir şey söylemek zorunda değilim."

Onu itiyorum, bu da onu hazırlıksız yakalıyor. Wyatt'ın göğsüne çarpıyor, ki Wyatt hazırlıklı, ama bu Forrest'ı daha da sinirlendiriyor. İlk şokun geçtikten sonra Forrest iterek dengemi bozdu.

Ben de ona yumruk salladım, o da karşılık vermeye çalışmadan önce kaçtı. Yine de yumruğu yanağımı sıyırdı ve şimdi çok kızgınım, bu yüzden , ona saldırdım ve onu yere serdim.

"Öylece bunun olmasına izin mi vermeliyim?" Forrest ve ben toprakta güreşirken Wyatt soruyor.

Kendimi onun üstünde buluyorum ve onu sabitliyorum bu bile başlı başına bir başarı. Forrest benden yaklaşık otuz kilo üstün, ama yayılan alkol kokusuna , akşamdan kalma olduğunu söyleyeceğim, ki bu da neyse ki bana bir avantaj sağlıyor.

"Bu Forrest'ın ne zaman konuşmaya başlayacağına bağlı," diyorum kollarını aşağıda tutarak. "Bırak beni Walker!" Forrest bağılıyor.

"Bize ne haltlar anlatana kadar olmaz!"

"Shauna yarın evleniyor!" diye bağılıyor, söylemesini beklediğim son şey. Ama haftalardır neden böyle davrandığına dair en mantıklı şey de buydu.

"Yani onu Vegas'ta mı gördün?" Wyatt açıklığa kavuşturmak için sorar.

"Evet, ve ..." Forrest gözlerini kapatır ve burnundan hava üfler. "O hâlâ-" " aşkı," diye bitiriyorum onun yerine.

Tek yaptığı başını sallamak, gözleri hâlâ

kapalı. "Birbirinizi gördüğünüzde ne dedi?"

Forrest derin bir nefes alır ve sonunda gözlerini tekrar açar. "Bana sarıldı, beni gördüğüne sevindiğini söyledi. Bütün bir yemeği paylaştık ve yemin ederim on altı yaşındaydım, yeniden aşık oldum." Beni iterek üzerinden düşürdü ama karşı koymadım. Kendini yeterince hırpaladığını söyleyebilirim.

Hâlâ yerde oturuyorum, kığım kir içinde, "Öyleyse ..." diyorum.

"Onu öpmeye gittim, sadece bir kez daha tatmak istiyordum ama beni durdurdu ve tam o sırada nişanlısı . Parmağında yüzük . Cebindeydi."

Wyatt gözlerini uzaklara dikerek, "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Yani yarın evleniyor mu?"

"Evet." Forrest başını sallar. "Başka birinin karısı olacak-"

"Onunla evlenmesine engel olursan olmaz," diyerek kesiyorum.

Kafasını bana doğru çevirdi. "Ne?"

"Henüz evlenmedi, değil mi? *Friends* dizisinde Rachel'ın Ross'un düğününü basmaya karar verdiği bölümü izlemedin mi hiç? Sanırım sözleri şöyleydi: 'Biri 'evet' diyene kadar bitmez."

"Ne diyorsun lan sen?" diye soruyor, ima ettiğim şeyi duymamış gibi davranarak. "Onun için savaşmanı söylüyor. Ona hâlâ aşık olduğunu söylemeden gitmesine izin verme.

Wyatt benim için açıklıyor.

"Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Omzunu tekrar itiyorum ama bu sefer bana ters ters bakıyor. "Evelyn olsaydı, orada dizlerimin üzerine çökmüş, ona mantıklı düşünmesi ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlaması için yalvarıyor ."

"Kelsea olsaydı, adını kığıma dövme yaptırır ve sonsuza dek üzerimde damgalı olduğunu göstermek için önünde pantolonumu indirirdim."

Gözlerimi devirerek kardeşime gülüyorum. "Bu aslında *benim* yapacağım bir şeye benziyor, göt herif." "İkimizin de kızlarımız için dövmeleeri var zaten, yani ..." Omuz silkiyor. "Demek istediğim anlaşıldı."

Bi "Siz ikiniz Kelsea ve Evelyn için dövme mi yaptırdınız?" Forrest ikisinin arasına bakarak soruyor z.

"Evet." Gömleğimi kaldırıp göğüs kaslarımdaki ay ve baykuşu gösterdim.

"Benimki Kelsea ile birlikte olmadan önce vardı," diyor Wyatt gömleğini kaldırıp

Kelsea için kaburgasına taktığı kamerayı huzursuz et.

"Tanrım." Forrest bir elini yüzüne götürür ve kot pantolonunun kemerini çözmeye başlar.

"Uh, ne yapıyorsun lan sen?" Pantolonunu indirmeye başladığında kardeşimin delirip delirmediğini merak ederek ondan uzaklaşmaya başlarken soruyorum. Ama sonra külotunun paçasını yukarı çekti, böylece Wyatt da ben de kalçasının üst kısmındaki ata binmiş, ileri koşan, saçları rüzgârla yarışmış gibi geriye savrulmuş dövmesini görebildik.

"Vay ," diyorum, daha yakından bakmak için öne doğru eğilerek. "Bunu Shauna için , değil mi?"

"Üniversitede," diye yanıtlıyor, bacaklarını önünde düzeltmeden önce iç çamaşırını ve kot pantolonunu yerine çekerek. "O her zaman tekti."

Wyatt ve ben hep bir ağızdan, "Biliyoruz," diyoruz.

"Ama şimdi soru şu: Onun kaçmasına izin verecek misin Forrest?" Wyatt onu iter ve hâlâ yerdeyken kıcına tekme atar.

"Ona nasıl hissettiğini, her zaman nasıl hissettiğini söylemeye çalışmazsan her zaman pişmanlıklarla yaşayacaksın," diye ekliyorum.

Ağabeyimiz o kadar uzun süre yere bakıyor , otururken uyuyup kalmadığını merak ediyorum. Ama sonra kafasını kaldırıyor, kaşlarını çatıyor ve dünyası sona erecekmiş gibi bakmak yerine gözlerini kararlılık dolduruyor.

kiri silme zahmetine bile katlanmadan yerden havalanıyor. Ve sonra uzaklaşmaya başlar.

Ben de onu takip etmek için çaresizce yerden kalkmaya çalışıyorum. Wyatt ve ben ona yetişmek için yarışıyoruz.

"Forrest?" Tek kelime etmedi, ben de daha yüksek sesle bağırdım. "Forrest!"

Arkasını döndüğünde Wyatt ve ben olduğumuz yerde kalakalıyoruz. Gözleri aramızda gidip geliyor ve sonunda şöyle diyor: "Durdurmam gereken bir düşün var çocuklar. Bana şans dileyin."

Wyatt ve ben orada öylece durup birbirimize bakmadan önce onun uzaklaşmasını izliyor, sonra da havaya beşlik .

" bu! Git yakala onu, dostum!" sesleniyorum.

Kardeşimizin de mutlu sona ulaşmasının zamanı geldi. Umarım hepimizin iyiliği için bu şekilde olur.

SON

Walker ve Evelyn'in hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz,

LÜTFEN [Amazon](#) ve/veya [Goodreads](#)'te bir değerlendirme/yorum bırakmayı düşünün

Walker ve Evelyn'in geleceğine bir göz atmak isterseniz, özel BONUS EPILOG için [buraya](#) tıklayın!

Forrest ve Shauna'nın kitabı [Everything But You](#), Aralık 2023'te çıkıyor!

Daha fazla küçük kasaba romantizmi mi arıyorsunuz? İtfaiyenin bağış gecesindeki çift Javi ve Sydney'in bir kitabı olduğunu biliyor muydunuz? Onların hikâyesini, seksi ve bağımsız bir küçük kasaba romanı olan *[Guilty as Charged](#)*'da okuyun

inşaat işçisi ve şımarık avukat arasında geçen, cinsel uyanış dolu

Ya da seriler size göreyse, diğer küçük kasaba romantizm serime *[Tangled](#)* ile başlayın, tek gecelik bir ilişki, geldiğini göremeyeceğiniz sürpriz bir bükülme ile iş arkadaşı romantizmine dönüştü!

Ya da Sex In the City'den esinlenen bir romantik komedi serisi havasındaysanız, Ladies Who Brunch serimin ilk kitabı olan *Asla Asla Deme*'yi alın, bir çocukluk düşmanından sevgiliye, sahte ilişki romantik komedisi [burada](#)!

HARLOW JAM E S'TEN DAHA FAZLA B OOK

The Ladies Who Brunch (bol baharatlı romantik komedi)

Never Say Never (Charlotte ve Damien)

Başka Kimse Yok (Amelia ve Ethan)

)Şimdi Tam Zamanı (Penelope ve Maddox

Planlandığı Gibi Değil (Noelle ve

Grant))Nice Guys Still Finish (Jeffrey ve

Ariel

Kaliforniya Serisi (Kalpli ve ateşli romantik komediler) Beklenmedik

Huzurum (Wes ve Shayla)

Beklenmedik (Hayes ve Waverly) Beklenmedik

Ailem (Silas ve Chloe)

Newberry Springs Serisi (Smalltown, Kardeşler)

Kaybedecek Her Şey (Wyatt ve Kelsea)

Yapamadığı Şey (Walker ve Evelyn)Her) Senden

Başka Her Şey (Forrest ve Shauna

Emerson Şelaleleri Serisi (aile bir araya geldiği küçük kasaba romantizmi) Karmakarışık

(Kane & Olivia)

Baştan Çıkarılmış (Cooper ve Clara)

Büyülenmiş Cash ve Piper()

Canlanmış (Luke ve Rachel) Sadık

(Brooks ve Jess)

Copper Ridge'de Kayıp ve Buluntu Eşyalar

İki kişinin tesadüfi bir şekilde 5 dolarlık bir banknot sayesinde aynı süre için bir kulübede konaklama rezervasyonu yaptığı bir tatil romantizmi.

Suçlu Gibi Suçlu (Javier ve Sydney)

Kindle'mızı eritecek yoğun bir zıt kutuplar birbirini çeker. Adam eski bir inşaat işçisi. Kadın ise tutku arayan bir avukat.

McKenzie'nin SırasıDüşme

Bir aşk yazarının mahalle kasabına aşık olduğu bir tatil romantizmi.

AK KNOWLEDGMENTS

Walker ve Evelyn artık kurgusal arafta değiller! LOL

Zavallı Walker! Kaybedecek Her Şey'de İKİ YIL boyunca uçurumda bırakıldı, bu yüzden nihayet onun kitabını yazmak için oturduğumda, hikayesi içimden dökülüverdi. Bu kitabı dört haftada yazdım çünkü çok takıntılıyım.

Bu ikisini yazmaya bayıldım! Aslında, bitirdiğimde beta bunun şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim kitap olabileceğini . O kadar çok katman vardı ki, adamın kızımı bu kadar şiddetle korumasına bayıldım, bir de bebek ve her şeye burnunu sokan bir aile eklenince, bu hikâyeyi yazarken çok eğlendim!

Bu seri çok uzun zamandır aklımdaydı, sonunda ortaya çıkarmak gerçeküstü hissettiriyor ve umarım siz de bu kardeşlere aşık olursunuz. Size Forrest ve Shauna'nın kitabını sunmak için sabırsızlanıyorum. Şu anda onların hikâyesi çoktan yazıldı ve 1 Aralık'ta kindle^{larınızda} olacak.

Sonraki yayınlarımla ilgili uyarılar ve haberler için bizi izlemeye devam edin!

Kocama: Her kitabımı yayınladığımda beni desteklediğin ve başarıımı benimle birlikte kutladığın için teşekkür ederim. Bu hobinin bana ne kadar keyif verdiğini anladığın için teşekkür ederim. Zorlandığımda beni dinlediğin ve "kitap kaltağım" olmak da dahil olmak üzere bunu artık bir işe yardım ettiğin için teşekkür ederim. Önümüzdeki yıl imza günleri ve çocuksuz otel odalarında kalma maceralarımıza içelim. Gerçek hayattaki kitap kocam olduğun ve bana övünebileceğim kendi gerçek aşk hikayemi verdiğin için teşekkür ederim.

Lizzy'ye: Sahilde oturup bu seriyi planladığımı hatırlıyorum ve şimdi nihayet hayata geçti. Haklıydın. O zamanlar doğru zaman değildi ama Gibson kardeşlerin işi bitti. Seni seviyorum ve yol boyunca verdiğin destek olmasaydı bunu yapamazdım.

Emily'ye: Bu kitabı sırf senin için o kadar hızlı yazdığımı ikna oldum ki o uçurum askısıyla sana işkence ve sen hala bunu unutmama izin vermedin. Bu seride bana danışmanlık yaptığın için teşekkür ederim. Dostluğuna ve desteğine ettiğinden çok daha fazla minnettarım ve dostluğumuz benim için dünyalara bedel.

Editörüm Melissa'ya: Çalışma ilişkimiz için çok minnettarım. Kitabımın seninle emin ellerde olduğunu her zaman biliyorum. Hikayelerime olan bağlılığınız için teşekkür ederim ve uzun süre birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum.

Abigail'e, kapak tasarımcıma: Üç yıldır her hayalimi hayata geçirdin ve bu kitap da bir istisna değildi. Seninle çalışmayı çok seviyorum. Kitaplarıma bu kadar çok zaman ayırdığın ve sevdiğin için teşekkür ederim. Sanırım bunlar şimdiye kadarki en sevdiğim kapaklarım olabilir!

Ve beta , ARC okuyucularıma ve her okuyucuma (hem eski hem de yeni): Kendi kitabını yayınlayan bir yazara şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı başkalarıyla paylaştığınız için teşekkür ederim. Yaratıcılığımı romantizm türünü benim seven insanlarla paylaşmama izin için teşekkür ederim.

Ve sevdiği bir hobi bulan bir eş ve anneyi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

AB OUT THE AUTHOR

Harlow James, aşk romanlarına aşık olan bir eş ve annedir, bu yüzden kendi romanını yazmaya karar vermiştir.

Kitapları duygusal, bağımlılık yapıcı ve ateşli romantizmin mükemmel bir karışımı. Sonsuza dek mutlu son garantili hikayeleri seviyorsanız,

Harlow yeni en iyi arkadaşınız.

Yazmadığı zamanlarda, günlük işinde çalışırken, zaman bulabildiği her romanını okurken, kocası ve çocuklarıyla gülerken, FRIENDS'in tekrarlarını izlerken ve White Claws ve Margarita içerken arkadaşları ve ailesi için yemek pişirirken zaman geçirirken bulunabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.